

11

הנשיא שד"ד

שומד להתפטר

דויד הורוביץ

הנשיא הבא?

ק/יא ירי.

לשון הגנבים בכדורגל — היתה כותרת השער הקדמי של הגליון האחרון של העולם הזה. לא היתה זו הפעם הראשונה שכותרת זו התנוססה על שער העולם הזה. לפני 14 שנים, כפי שכמה מהותיקים בקוראי העתון זכרו השבוע, כבר הופיע העולם הזה עם שער שנשא את אותן המילים בדיוק. לא שכחנו זאת כאשר תיכננו את השער של הגליון האחרון. להיפך, דווקא משום שזכרנו את אותו שער ישן, בחרנו לחזור עליו באותו ניסוח בדיוק. היתה לכך סיבה פשוטה: שום דבר לא השתנה. השחיתות, הרקבון ושלטון הגנבים בכדורגל הישראלי, לא השתנו כמלוא נימה במרוצת 14 השנים האחרונות.

★ הזרע נזרע לפני 14 שנה

ותה סידרת מאמרים, שפורסמה בשנת 1957, לא היתה תופעה חד-פעמית. היא בישרה את תחילתה של מערכה ארוכה, שנמשכה שנים רבות, בה ניסינו לטער, בעזרת המילה הכתובה, את ספורט הכדורגל הישראלי. האם העובדה, שלמרות כל הגילויים וההאשמות החמורות שהועלו במשך השנים על דפי העולם הזה נגד קברניטי הכדורגל הישראלי, המשיכו הם לשי-

שלטון הגנבים ב-1957 ובי-1971

לוט ולהשחית ענף ספורט זה, אינה הוכחה לכשלון? מה הטעם, ישאל השואל, ללחום בשחיתות בעזרת פירסום בעתונות, כאשר השלטון, המושמם והציבור, עוברים על ההאשמות לסדר היום? שאלות כאלה יכול לשאול רק מי שמאמין שהפעולה הממיתית שנועשתה עם מינויה של ועדת-החקירה רשמית לחקר השחיתות בכדורגל, באה בעקבות מעשה חד-פעמי, או גילוי מפתיע שזיעזע את דעת הקהל. אין אנו נמנים עם אלה.

מינויה של ועדת-החקירה אינו אלא פרק אחרון, ואולי לא סופי, במסע ארוך, כל מסע ארוך מתחיל בצעד ראשון. תפקידה של העתונות החופשית הוא לעשות את אותו צעד, ולספק את העד למסע. מה שקורה הקיץ בתחום הכדורגל הישראלי לא יכול היה לקרות, כך אנו מאמינים, ללא זרע הפיקפוק והאישום שזרענו לפני 14 שנים והמשכנו לטפוח, מבלי להתייחס מהיעדר תוצאות, מדי שנה בשנה.

★ מפילים על זיעת כדורגלנים

י כול מאוד להיות, שגם הגילויים המרעישים הנחשפים בפני ועדת עצינו לחקר השחיתות בכדורגל, לא יובילו לישינו מהפכני בתחום זה. יכול מאוד להיות, שגם אחרי שוועדה נכבדה זו תסכם את מסקנותיה ותגיש את המלצותיה לממשלה, ימשיכו הגנבים לשלוט בכדורגל הישראלי, ואותם עסקנים מושחתים, החיים כעלוקות וטפילים זה 15 שנים ויותר על שר הספורט הישראלי, טופחים ומתעשרים מזיעת הכדורגלנים, ימשיכו להיות הבוסים הבלעדיים של הכדורגל.

הרבה חלוי באופי המסקנות של ועדת-החקירה, באם יימשך מצב זה, אבל אפילו לא ימצאו האחראים לכך את העו לבצע טיהור כללי ומהפכני בענף הספורט הראשון במעלה של ישראל, אין זו סיבה להרים את הידיים ולהכנע.

אוהדי הספורט ייסחפו בלהט ההתלהבות לקבוצות האהודות עליהם, ישכחו את אשר עוללו להם אלילי הכדורגל הנערצים בשנה החולפת. המהמרים ימשיכו להשקיע כספים ב"טוטו", לחלום כי יזכו פעם בפרס הגדול. הכדורגלנים ימשיכו לרוץ ולבעוט בכדור והעסקנים ימשיכו להשחית, כולם ישכחו, רק העתונות החופשית, אסור לה לשכוח. היא תצטרך להמשיך ולהלום, חודש אחרי חודש, שנה אחרי שנה — להתייצב כמוכיח בשער, להירקיע את המושחתים, לדרוש את הטיהור ולהאמין כי גם בספורט, כמו בתחומים אחרים של החיים החברתיים, סופם של הגנבים אינו לתהילה.

העולם הזה 1273

בלי ידיים בוקשה!

אריזה חדשה מייד

קופסת קרטון ישנה

מתקון הענק של זיטמן מעבשו באריות נייר סטרילית מיוחדת דוגמת האריות המקובלות בארה"ב ובאירופה המערבית מתקון הענק של זיטמן חיוצו בציד אלקטרוני - אוטומטי חדיש בלא מגע יד אדם.

זיטמן

פרסום 'פר'

במחיר הזדמנותי

ספר התנ"ך והברית החדשה בכל השפות
במחיר 2 לירות (כולל דמי משלוח)

שלח את הסכום אל:
ת.ד. 7089 ירושלים
הספר יישלח מייד !!

אני מציג כ...
דינולטה

להשיג בחנויות המובחרות

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134 • תא-דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • "הדפוס החדש" בע"מ • ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלוסות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

"גולדסטאר" - סיבה טובה למסיבה טובה

רק הגענו וכבר הפרידו בינינו!

גל של תביעות להעלאות שכר

בניגוד לציפיות הממשלה כי עם ההחלטה על הפיחות ירוסנו תביעות העלאת-שכר על ידי גופים שונים במשק הישראלי, חוזים מומחים הרעה ניכרת בתחום יחסי העבודה, בצורה העלולה לגרום התמור טטות כללית של כל הסכמי העבודה וגל של שבי-תות בשירותים חיוניים.

לדעת אותם מומחים לא יצליחו האמ"צעים שנקמה הממשלה למונע גל של עליית מחירים כללית, בשיעור גבוה בהרבה מזה שנחזה בתחזיות כלכלני האוצר. אחרי שיח"לף ההלם הראשוני של ציבור השכירים, תמצא המצוקה הכלכלית של השכבות ה"מקופחות את ביטויה בשכירות ברוטאליות כהרבה מאזה שהמדינה הורגלה להם כחרישים האחרונים.

נאום דיין -

מכה לאבן ולעזר

עיתוי נאומי של משה דיין בפני חניכי פ"ם היה מחושב היטב, ונבע מכמה שיקולים:

● יועציו דיווחו לו על ירידת יוקרתו בציבור. אחרי שניכשל נסיונו למשוך תש"י מת"ב חובית עידי הופעתו בחוף ים נתניה, הצליח הנאום לעורר תגובות רבות, ולשים את דיין שוב במרכז של ויכוח ציבורי פוער.

● בהכרזו בגלוי על קו של התפשטות ישראלית, נעץ ביורעין סכין כגבו של אבא אבן, ערב צאתו של שריהחוף לעצרת ה"א"ם. אין ספק שהדיסדומסיה והתעמולה הערבית ישתמשו בנאום כנשק נגד משלחת ישראל.

● בנקטו קו זה, הוציא דיין גם את הרוח ממיפרשיו של עזר וייצמן, המשמיצו בכל הודמנות כפחדן וכהססן, כדי לרשת את מקומו כמהגיד מחנה הניצים.

אישיות ממלכתית -

שר בקיץ 1972

אישיות ממלכתית בטחונית בכירה, שזה מכבר נלקחה בחשבון כחבר הממשלה מטעם מפלגת-העבודה (שעוד מגיע לה שר לפי החשבון הקואליציוני), תציטרף לממשלה בקיץ 1972.

אותה אישיות תסיים את תפקידה הממ"כתי הנוכחי בסוף 1971, ותצא לאחר מכן לכמה חודשים של שליחויות מטעם המגבית בחו"ל. רוחחזימן זה נועד למונע מעבר מידי מן התפקיד הנוכחי לתפקיד פוליטי-מפלגתי, בנפסח עזר וייצמן.

בניגוד לרעיון הקודם, שאותה אישיות תכהן כשר המיסחר והתעשייה, היא החליטה עכשיו לכהן כשר בלי תיק, כדי למונע את שקיעתה בענייני חולין.

השבוע - מסקנות

החוקר בפרשת

"נתיבי נפט"

עורך-הדין משה בן-זאב, היועץ המשפטי לממשלת ישראל לשעבר, שהתמנה על ידי שר האוצר והמש"פטים כדי לחקור אם יש יסוד להאשמות שהועלו נגד מוטי פרידמן, מכ"ל נתיבי נפט, החברה הממשלתית העוסקת בהפקת הנפט של סיני - יסיים את חקירתו השבוע ויגיש את מסקנותיו לשרים.

לא מן הנמנע שבמסקנותיו ימצא החוקר, כי מלבד פרשת המנכ"ל, שהואשם כהתי"עשרות שלא כדון, יש מקום לחקור עוד פרשיות רבות, שיש בהן כדי להאשים אישים נוספים בעולם הנפט הישראלי בעבר ועתה. נהנים שונים. נתונים על כך התגלו בחוקר באקראי, תוך גביית עדויות על המת"רחש בחברת "נתיבי נפט".

בינתיים ממשיכים שלטונות המכס לחקור, בנפרד מחקירתו של בן-זאב, פרשיות של הברחות שנעשו על ידי עובדי נתיבי נפט. בין השאר נחקרת הברחת מערכת רהיטים, מתוצרת איטליה, לידתו של אחד האישנים הבכירים בעולם הנפט הישראלי.

ראשי עיריות מטעם המערך נגד שרי-הפנים

בפגישות שנערכו לאחרונה מטעם ראשי עיריות מטעם המערך, הועלו הצעות להפעלת לחצים על צמרת העבודה, כדי למונע בעתיד את מסירתו של תיק משרד הפנים לשר שהוא ארש המפד"ל.

ראשי העיריות הגדולות סבורים כי מאז התמנה הד"ר יוסף בורג כשר הפנים, במקום חיים משה שפירא המנוח, אין השר שולט במשרדו, דבר הפוגע בתחומים רבים ברשויות המקומיות. בין השאר מייחסים את חוסר השליטה של השר במשרדו, לנסיעותיו הרבות לחו"ל.

ליצאויות - אסור לאכול

במסעדות חל-אביב

מפקד משטרת מרחב הירקון בתל-אביב, ניצב מישנה אריה איבצן, מנצל לאחרונה את הסמכות שמקנה לו חוק שהותקן ב-1968, לפיו הוא רשאי להתנות הענקת רשיון למסעדות ובתי שעשועים בתנאים מיוחדים.

איבצן החל לאחרונה להתנות חידוש רשיונות בשורת תנאים שלא היו מקובלים עד כה. בין השאר תובע איבצן לקבל אישור משמרתו על העובדים בבתי-עסק אלה: לא להעסיק קטניות במכירת משקאות, ולאסור על פרוצות ועל אנשים הידועים כעבריינים לסעוד באותן מסעדות ובתי-עסק.

פרשת "אלטלנה"

לויכוח נוסף

פרשת אוניית הנשק של האצ"ל, אלטלנה, שהופגזה בחוף תל-אביב במלחמת העצמאות, שגרמה לאחרונה סערת רוחות מחודשת, עלולה להפוך שוב בנושא לויכוח ציבורי.

נוכח העלאתה מחדש של הפרשה, עומד העיתונאי שלמה נקדימון לפרסם בזמן ה"קרוב ספר שיוקדש כולו לגילויים סביב פרשת "אלטלנה", בעיקר ממקורות של חרות והאצ"ל לשעבר. גילויים אלה עלול לים לגרום גילויים נגדיים ושינוי מחודש של הויכוח.

ערבי מעזה

מבקש לחזור

לפי חוק השבות

מיד עם תום פגרת בתי-המשפט, יוגש צו על תנאי נגד שרי-הפנים והסוכנות היהודית. מבקשי הצו יבקשו שבית המשפט העליון יצווה על שר הפנים לבוא ולנמק מדוע לא תינתן אזרחות ישראלית לאשה יהודייה מעזה ולבעלה הערבי.

היהודיה, שהתגלגלה לפני מחמת העצי מאות לעזה ונשארה שם אחרי שנישאה לערבי, טוענת שבהתאם לחוק השבות היא זכאית להענקת אזרחות ישראלית.

ספר חדש על הביון

הסובייטי

ספר על מוסדות הביון הסובייטים הערבים ייצא בקרוב לאור.

הספר נכתב עידי מי שהיה יד ימינו של מנהל המוסד המרכזי לבין שהפך באח"רונה לעיתונאי.

צנזורה - ע"י

תרגום כוזב

מכיוון שאי-אפשר להטיל צנזורה על נאום של שרי-הביטחון, נקט חשבוש צעד חמור עוד יותר: מסירת תרגום כוזב של דבריו לעיתון נאים זרים. בנאום בפני חניכי פו"ם (ראה הנידון) היה הפסוק המכריע כלחל: "עלינו לראות את עצמנו גם בשטחים המוחזקים

HERE IN ISRAEL - Defence Minister says that Israel should regard its role in the occupied territories as that of the permanent government, "whatever can be done without leaving options open, which may be far away."

הקטע ב"גרדום פוסט"

כממשלת קבע. העיתון "גרדום פוסט" פירסם פסוק זה בראש הידיעה שלו, בעמוד הראשון, ותירגם אותו כהלכת. אולם בתירגום שנמסר לכתבים הזרים, הופיע הפסוק בנוסח "עלינו לראות את עצמנו גם בשטחים המוחזקים כשילטון חקיים" - דבר המסלף

fact. "We should regard our role also in the administered (occupied) territories as that of the established government-to plan and implement whatever can be done without leaving options open."

הקטע ב"הראלד טריביון"

לחלוטין את התוכן. בצורה זו הופיע הנאום ברוב עיתוני העולם. הדבר גרם לזעם בקרב הכותבים המרומים, כאשר הבחינו בסילוף שנפלו לו קורבן.

עשה זאת בעזרת דפי זהב

עשרות סידורים, תיקונים וקניות חייבים להעשות היום, אך הם נדחים למחר. זאת משום שחסר לך מספר טלפון או כתובת של עסק, או אינך יודע מי מתקן או מוכר את הדרוש לך.

שני מחקרי שוק שנעשו בחודשים האחרונים קבעו שמאות אלפי איש משתמשים ב„דפי זהב“ באופן קבוע למצוא בקלות את הדרוש להם.

„דפי זהב“ הוכיח את יעילותו עבורם.

ואתה ?

השתמש היום בדפי זהב

אנשי

השנה

לקראת גיליון ראש השנה המתקרב ובא, אני מציע לבחור כי איש השנה את אדי מלכה, מנהיג הסנר תרים שלא מכר נשמתו תמורת כרטיס לארה"ב. יפה בוזגלו, ירושלים איש השנה: פני חס ספיר, כמובן. האיש שלא ניכנע לסחטנות השובתים. אורה קינן, תל-אביב

קינן

אני מציע לבחור כאיש הספורט של השנה בשופט העליון משה עציוני, יו"ר ועדת החקירה לגילוי השחיתויות בספורט. יעקב רובין, רמת-גן

כאקרוטב השנה עליכם לבחור את שר הבריאות ויקטור שטייטוב. רק אקרוטב יכול לא לחתום על צווי חירום ולהישאר חבר בממשלה.

דוד כץ, חיפה

חוק

מגווח

דומני שמחוקקי הממשלה ושריה עיוורים או חרשים להלכידור השוררים ב"רחוב" להשיג דירה — בלתי אפשרי. מכונת — חלום. ועתה החוק המגווח של "קסדות מגן

לקטנועים" — שימנע רכישת קטנועים. הקטנוע היה. עד עתה, רכושם הבלעדי של דלי האמצעים. מנהלי משרד התחבורה, הנוסעים במכוניותיהם הממוזגות — אינם יודעים טירחת קסדת-מגן מה היא: החום הכבד בקיץ, הטירחת שבנשיאת קסדת המגן, חוסר אפשרות לקחת בתיווג (תסרוקת עולה כיום ביוקר...) וכו'.

לרכב קטנוע זהיר, השומר את כללי הבטיחות — אין סכנה רצינית מסגיעה. הסכנה קיימת בהפרת הכללים — כי תאונות קשות (של מהירות מופרזת, התנגשות בהצטלבות וכו') במקרים אלה לא תועיל הקסדה.

דוברי משרד התחבורה עשו שימוש מטעה ומסולף בעובדה סטטיסטית נכונה: טענתם, רוב הנפגעים בקטנוע — נפגעים בעיר. נכון, הם נפגעים בעיר —

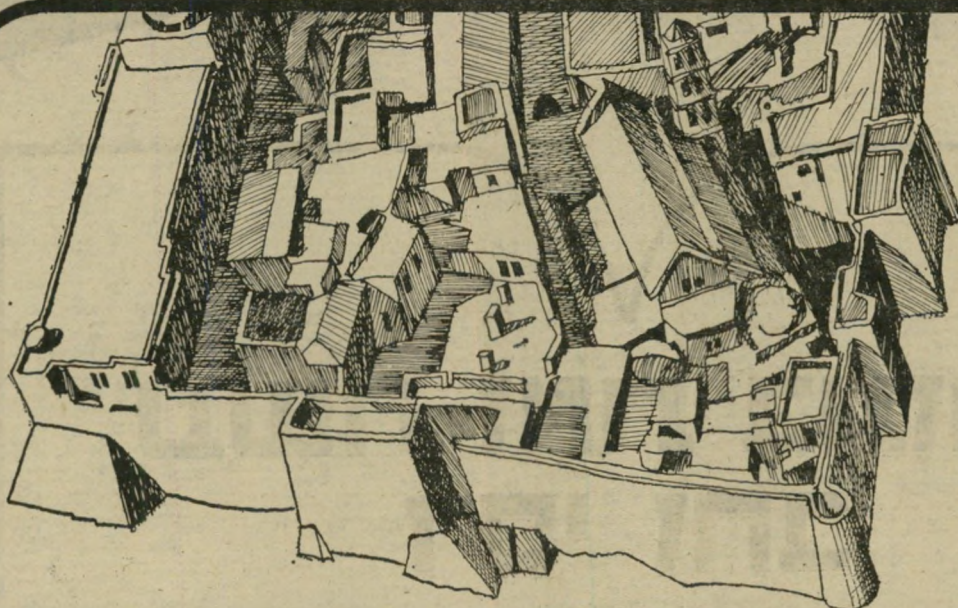
כי רובם ככולם נוסעים ב"עיר" (הקטנוע — דוברים יקרים, אינו טוב לשימוש מחוץ לעיר לנסיעות ארוכות). אינכם מבינים כי מגווח יהיה לסחוב את הקסדה בנסיעה קצרה: לחנות המכונית, לשכנים קרובים, וכו'? המשיכו לגיטנוע הקטנועים לנפשם!

מאיר מטרון, רמת-גן

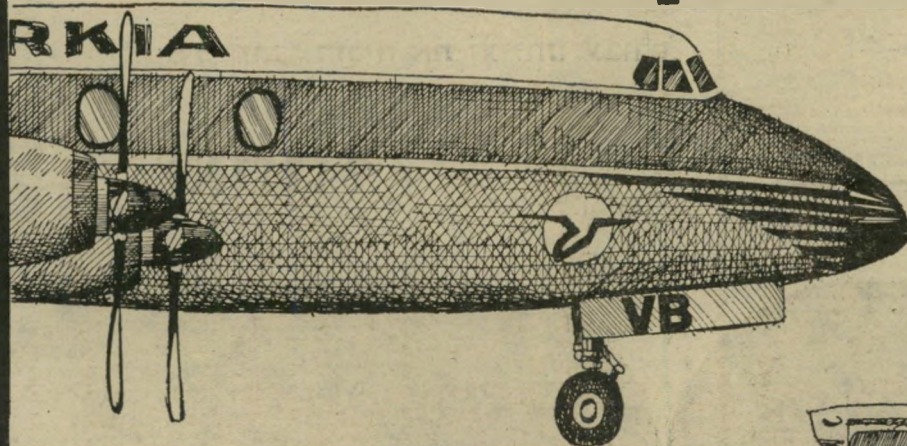
למה

ברמזים?

מפעם לפעם מופיעות כתבות בעתונכם המשאירות מקום לניחושים ולרכילות. כוונתי למשל לכתבה המספרת כי אחד (המשך בעמוד 8)

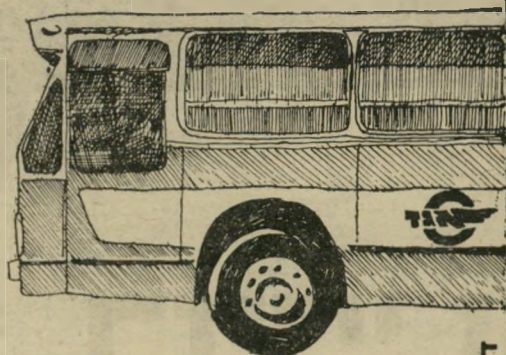
סנטה קתרינה ושארם א שייח בהישג ידך ביום אחד!

"ארקיע" ו"אגד"

שמחים להודיע על הפעלת טיולים חדשים בני יום אחד ויומיים לסנטה קתרינה (הר סיני) שארם-א-שייח ואילת

פרטים והרשמה: במשרדי "ארקיע", "אגד", "תיור", "אגד-דן תיור" ואצל כל סוכני הנסיעות.

דחף

מכתב מספר ברחוב לילנבלום

אם לא היו לנו ערבים מהשטחים מי היה עובד בחקלאות, בבנין, במסעדות ובניקוי גירות?

אז פעם אולי ספקולנט הייתה מילה לא יפה. אבל היום? מי לא עוסק בספקולציות? ווללה, כל המדינה הזאת ספר קולציה אחת גדולה. כל דבר שעשו פה היה תלוי במזל והיה לו סיכון של הפסד. הכל! ההתיישבות, אוניות נוסעים, צינור הנפט, ים המלח, פרדסים, יהלומים. אפילו מלחמת ששת הימים היה ספקולציה גדולה. אז למה ספיר קורא רק לנו ספר קולנטים? ומה הוא בעצמו? ומה כל הממשלה שלו? אנחנו לא קונים נפט בול ומוכרים למדינות אחרות ברווח? זה לא ספסרות? לא מקבלים דולארים מהיהודים באמריקה ומחליפים אותם לי מארקים? לא אוספים נדבות מכל העולם בשביל בטחון ואחר כך מבזבזים את ה' חצי על מכונות מפוארות, נסיעות לחוץ לארץ, דירות-הרד, בחירות והשד יודע מה. זה כבר לא ספסרות. זה סתם רמאות.

אנחנו לא עושים דברים כאלה. אצלנו מילה זה מילה. ספקולנטים — כן. אבל רמאים — לא. שר-האוצר יכול להבטיח שלא יהיה פיתוח ולמחרת לעשות פיתוח. אז למה שיאמינו לו? חמור מי שמחזיק לירות בבנק. חמור מי שחוסך. מה יוצא לו מהחסכונות שלו?

אם אתה רוצה להיות אורח טוב — אתה צריך להיות חמור. הממשלה אומרת לך: תחסוך, אל תבזבז. אתה חוסך 10,000 לירות. מחר פיתוח — יש לך 6,000 לירות ביד. אז למה לא להבטיח את ערך הכסף בדולארים או מארקים? הממשלה לא עושה אותו דבר? הבנקים לא עושים אותו דבר? למה רק אתה צריך להיות חמור? אם הממשלה לא יכולה להבטיח את ערך הלירה — אתה צריך להבטיח אותה.

חוץ מזה, ימח שמו, למה הוא רוצה שאני אפסיד? מה יש? גנבת ממישהו כסף? אני לא משלם מס-הכנסה? טוב, לא על כל הרווח. על חלק. אבל אני יחיד? אחרים לא עושים אותו דבר? מכונות, סלפון, עזרת על חשבון העסק. הוצאות פה, הוצאות שם. יש אנשים שרק מההפסדים עושים חיים משוגעים. אני איש עסקים כמו כל אחד בארץ. אין שום הבדל. ואל תגיד לי שמסחר בי מטבע-זר הוא גנב החוק. אל תחזיק אותי. אם הממשלה היתה באמת רוצה לחסל את השוק השחור — היתה עושה את זה מוז' מן. המטבחה יודעת טוב מאד את הכתובת. אתה חושב שספיר לא מוכר לנו דולארים? כשמשלם לו — הוא מוכר. לפני שבוע אדם קנה אצלנו יותר ממיליון דולאר ביום אחד. מי יודע אם הוא לא עשה את זה בשביל איהו בנק או אולי אפילו בשביל האוצר. הוא בטח ידע שיהיה פיתוח ואם הוא קנה בארבע לירות שלושים, סימן שהשתלם לו. אני אומר לך כל התוק הזה נגד מסחר חופשי בדולארים זה כדי שלממשלה יהיה שוט נגד כל אורה. היא יודעת טוב מאד של שוחר, כל קבלן, כל אדם שיש לו ראש — מחזיק דולארים. אם לא בשווייץ או בי ארץ, בכספת. ואם לא בכספת אז בג'ארה. הממשלה מחזיקה את כולם ביד והיא תדפוק את מי שהיא תרצה לדפוק. אם אתה מרגיז את ספיר, מחר עושים חיפוש

למנהל החשבונות בעולם הזה: שלום. אומרים אתה לא מפחד להדפיס את האמת. נראה אותך! לפני שבוע שאלו את ספיר בידענות אחרונות מה דעתו על העצבנות בשוק השחור או הוא אמר: „אני מקווה שכל הספקולנטים יפסידו. עשו מזה כותרת בעיתון וזה העלה לי את הדם לראש, בחיי!”

אני סוחר דולארים אבל אל תחשוב, נעלבתי מזה שקרא לי ספקולנט. אולי הוא חושב שזה מילה לא יפה אבל אני לא חושב ככה. אם הוא חושב שאני צריך להתבייש במקצוע שלי אז הוא, עם כל הכבוד, יכול להתבייש במקצוע שלו. אני אפילו לא מתבייש אם אחד קורא לי ספסר.

פעם חשבתיו זה מילת-בושה כמו גנב אבל שכן שלי בשיכון בבלי, אדון שווארץ — אשכנזי אבל בראש טוב — פתח מלון והראה לי כתוב שספסר זה פשוט מתווך. בן-ראש שקונה ומוכר לא חשוב מה או אחד שעושה עסקים על מזל. זה המקצוע שלי. אני לא מתבייש ממנו. ספקולנט זה אותו הדבר רק שהוא לוקח גם סיכון להפסיד. אם ככה גם ספיר ספר קולנט וספסר רק שהוא משחק בכסף של המדינה ואני משחק בכסף הפרטי שלי. אם הוא מפסיד מיליון על מלון היל-טון או אונגית נוסעים או מפעל טקסטיל — מה איכפת לו? על הפאטא! כסף של אבא שלו? מחר ימציא מס חדש וימ' של לעשות ספקולציות בכסף שלנו. אבל אם אני מפסיד אלף לירות, אף אחד לא יחזיר לי אותם.

אבל לא רק הוא. בענין הזה כל האנשים במדינה קצת לא ישרים. הכסף ש' הם עושים מספקולציות — נקי אבל ה' כסף שאני עושה — מלוכלך. כשבנק ישראל מחליף בזמן את הדולרים למארי קים קוראים לזה „מדיניות מוניטארית נבונה”. אבל כשאני עושה אותו דבר קוראים לזה „ספסרות”. מסחר בניירות ערך — זה בסדר. להיפך: מכובד מאד. אם אתה קונה חזם 10,000 מניות חרא ומוכר אותם מחר בשילינג רוח על כל מניה — אתה גאון פינאנסי. ואם אני עושה אותו דבר עם מארקים או דולארים — אני סתם ספסר וספקולנט. כשאתה מכנס כסף לבנק, נותנים לך עליו ארבע אחוז ריבית. כשאתה לוקח כסף מהבנק אתה משלם לו עשרה אחוז ריבית. וזה נחשב בסדר גמור. נקי. מכובד. אבל כ' שאני עושה אותו דבר — זה ספסרות. עסקים מלוכ' לכים. איפה הצדק?

אדון שווארץ הסביר לי פעם למה ספר סר או ספקולנט נחשב למקצוע לא כל כך מכובד בארץ. בהתחלה, כשבאו הח' לוצים הם לא רצו לעסוק במסחר, תיווך וכל המקצועות שהיהודים עשו בחוץ לארץ. רצו לעשות מהפיקה. רצו שיהודים יהיו פועלים, איכרים ושהיהודים יהיו בודה של אחרים. התוכנית הייתה טובה אבל יהודי זה יהודי. אי אפשר לשנות אותו בבת-אחת. רק שקע האבק של ה' מהפיקה והכל חזר ונהיה כמו שהיה. אף אחד לא רוצה לעבוד עבודה שחורה. כולם רוצים רווחים קלים. כולם קונים ומוכרים. ניירות ערך, מגרשים, דירות — מה שבא ליד. אפילו הקיבוצים עושים כסף מעבודה של אחרים. גנמרו כל ה' דיבורים על עבודה עברית ופועל עברי.

ומוצאים אצלך דולארים. ואיזה בושה! סוחר מכובד, תעשיין גדול נתפש כשהוא מחזיק דולארים ברשותו. הקריירה שלו מחוסלת. אבל אותי הוא לא יכול להפ' חיד, ספיר. אני לא מתבייש שאני סוחר בדולארים. אני לא מרגיש את עצמי פחות מכובד ממנהל בנק או מפקיד בורסה.

פתרון בעיית הפליטים

הוא גאון הדיין הזה. עד שהוא לא המ' ציא את פנטז דרכי הבטחון במחנות ה' פליטים איש לא ידע איך תיפתר הבעייה הנוצרה הו שרודפת אחרינו מאז קום המדינה. עכשיו כולם ודאי יתבעו לעצמם את זכות היוצרים לפנטז הגאוני הזה. זה כל כך הגיוני וכל כך פשוט: קודם כל פותחים כביש בטחון סביב המחנה כדי להפריד בינו ובין הפרדסים העלולים לשמש מקלט ומקום מחבוא למחבלים. לא סתם כביש אלא אוטוסטראה בעלת ארבעה מסלולי תנועה (שני מסלולים לכל כיוון) אם כבר כביש, אז לפחות ש' יהיה בו נוח לנסוע.

את הביקתות בשולי ה' מחנה הורסים ומשתמשים בהם כסוליינג (תשתית) ל' כביש האספלט. את תושבי הביקתות ההרוסות מעביי רים למחנה פליטים חדש בסיני. (להלן מחנה ב') כע' בור זמן מה, כאשר יתברר שהמחבלים עדיין פעילים במחנות א' יפרוץ חיל ה' הנדסה כביש אחד לאורך וכביש אחד לרוחב כל מח' נה. לא סתם כביש אלא, כמובן, אוטוסטראה רחבה ומוארת שת' ש' על המחבלים מעבר מחלק אחד של המחנה למשנהו. בצומת האוטוסטראה בין בו רמזורים כדי למנוע התנגשויות בין כלי הרכב של כוחות צה"ל אשר יסיירו ללא הפוגה סביב המחנה ובכבישים שחור צים אותו.

יתלמו בעוד 25 שנה על זכותם לשוב ל' בתיהם במחנות הרצועה. איש מהם לא י' נור שאבותיהם רצו פעם לחזור לבתיה שביפו, רמלה, לוד וח'פה. ומי יודע? י' להיות משה דיין יעשה או ז'סטה ש גדול לבב וירשה לאחדים מהם לחזור ולהתיישב סביב שדה התעופה של ג'בליו

לך תסמוך על הדולר

אין ברירה. אני נאלץ לחזור על מה שאמרתי אחרי הפיחות הראשון ביחס ל' דולאר. הדברים, לצערי, עדיין אקטור' אלים. רבותי, אי-אפשר לסמוך על הדולאר.

וצחון בעלות הברית

אמריקה אוכלת עכשיו את הדיסה ש' בישלה עם תום מלחמת העולם השנייה. אחד האיסורים הראשונים והעיקריים ש' בעלות הברית (ביוזמה של אמריקה) הטי' לו על גרמניה ויפאן הוא ייצור כלי-נשק ומלחמה. אתם, אמרו למדינות המובסות, דאגו לבני עמכם. שקמו את ההריסות והקימו תעשייה לצרכי שלום. במקום תר' תחים — גרביים ובמקום מטוסי קרב — מכונות-כביסה, שואב-אבק, מקררים ו' מכוניות. אנחנו נעזר לכם במלוחים, מע' נקים, ידע ומכונות. כל מה שעליכם לע' שות הוא לעבוד בחריצות ולשכוח את החלומות שלכם להתייפך למעצמות ער' למיות.

והנה תוצאות המדיניות המטופשת של ארצות-הברית. 26 שנה לאחר הנצחון המפואר על כוחות הציר הפכו גרמניה ויפאן למעצמות כלכליות אדירות ואילו בעלות הברית ואמריקה בראשן כורעות לפניהן ברך ומבקשות את חסדן. ערכם

ספיר יכול לעשות את עצמו כאילו ש' מדינה לא חיה מספקולציות. אני יכול להגיד את האמת. נראה אותך מדפי' אותה.

יצחק (צ'יקו) מזרחי
רח' לילנבלום, ת"א

את תושבי האוטוסטראדות המרכזיות יעבירו למחנות חדשים בסיני וככה י' שיכו לפרוץ כבישי בטחון במחנות עז' עד שלא ישאר מהם זכר. במקום שב נמצא היום מחנה ג'בליה יהיה מגרש אס' פלט ענקי, שפעם, בבוא השלום, י' לשמש כשדה תעופה.

עכשיו אנחנו מעבירים את התסריט שלנו למחנה פליטים ב'. כעבור חודשני מספר, כאשר המחבלים יתחילו לפעול מ' תוך המחנה החדש הזה, יפרוץ צה"ל אוטוסטראדות ביטחון סבי' המחנה ובטבורו. הבתים ה' חדשים שיהרסו ישמשו לס' לינג ותושבי הבתים שיפ' יעברו למחנה חדש בדר' סיני (להלן מחנה ג'). כ' בור זמן מה יפרצו גם ב' דרכי ביטחון, יעברו אל הפליטים המפונים למח' גדול זה יימשך עד ש' ימצא פיתרון סופי ל' הפליטים.

הפליטים שישארו בחי'י אלה שלא ייהרגו על-י' המחבלים ואלה שלא ייפ' עו על-ידי הג'יפים שלו שיחלפו באוטוסטראדו

יתלמו בעוד 25 שנה על זכותם לשוב ל' בתיהם במחנות הרצועה. איש מהם לא י' נור שאבותיהם רצו פעם לחזור לבתיה שביפו, רמלה, לוד וח'פה. ומי יודע? י' להיות משה דיין יעשה או ז'סטה ש גדול לבב וירשה לאחדים מהם לחזור ולהתיישב סביב שדה התעופה של ג'בליו

פעם הוא לירה שמונים, פעם שתיים שמו נים. פעם הוא שלוש וחצי לירות ופע' ארבע לירות עשרים. עוד לא ראה מטבע כל כך בלתי יציב. ממש התנהגו בלתי נסבלת מצידו.

של המארקים והייאנים עולה מיום ליום הדולאר והסטריינג מתנדנדים וערכם פו' חת מיום ליום.

רק עכשיו תופשת אמריקה את הטעו' שעשתה אחרי המלחמה. במקום להכרי' את גרמניה ויפאן לייצר מוצרי צריכ' חייבת הייתה אמריקה להכריח אותם ל' ייצר טאנקים, מטוסים וצוללות. את ה' טיסה לירה צריך היה להטיל על גרמני' ולהגיד לה: „אתם המצאתם את הטילי' הראשונים, קחו לכם עכשיו את פוץ-ברא' ואת כל המומחים שלכם ונראה אות' סטים לירה. בזבזו את כל המשאבים ה' לאומיים שלכם על טילים, לוויינים וספי' גות חלל. מכוניות, מקררים, מצלמות טרנזיסטורים ומכונות כביסה אנחנו ני' צר ונמכור לכם.”

לו כך נהגה ארצות-הברית בגרמני' ויפאן לא היינו שומעים היום דיבורי' על ייסוף המארק והייאן ועל פיתוח ה' דולאר.

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

מבניו של שר חשוב בממשלה מעורב בתאונה טרגית (העולם הזה 1765).
אם זה נכון ולדעתכם זו ידיעה שהצייר בור חייב לדעת אותה, מדוע אין מפרסם את שם השר ובנו? הרי אין זה סוד מדיני או סוד בטחוני? מאידך, אם הידיעה אינה נכונה, או לדעתכם לא יפה לפרסמה, למה לכתוב ברמזים? הרי בכך אתם מטילים צל של אשמה בשרים חפים מרשע? או שמא הספורט הלאומי הוא לגנש למי התכוונתם?

עמירם חרלף, חיפה

רושם

מסולף

בגליון 1770 של העולם הזה, במדור מפלגות, פירסמתם רשימה תחת הכותרת „אני חייב, סימן שאני קיים“, העלולה לעורר רושם מסולף ולפגוע במרשתי ברית השמאל.

כתבתם כי בתגובה על פנייתו של מר יגאל לביב אל יעקב ריפתין, שבה דרש לשלם לו — 8.000 ל"י, אשר הוא, מר לביב, לקח, לטענתו, כהלוואה למען ברית השמאל, „ריפתין ענה באותה דרך. תמי צית תשובתה של ברית השמאל: לא דור בים ולא יגאל. יואל האדון לביב ויור כיח כי היה פעיל בכלל בברית השמאל וכי ריכז את ענייניה הכספיים של היתנועה“.

לא כך היה. העובדות הן:
מר לביב פנה, באמצעות פרקליטו, אל

לביב

ריפתין

י. ריפתין בשני מכתבים וטען כי הוא, לביב, לקח בשביל ברית השמאל הלוואה בסך — 8.000 ל"י וכי ברית השמאל התייבה להחזיר הלוואה זו וכי עתה נתבע הוא, מר לביב אישית, על-ידי נותן ההלוואה לשלמה.

על פניות אלו השיבתי אני במכתב מיום 8.6.1971 אל פרקליטו של מר לביב וכתבתי, כי „נערך בירור מתאים בברית השמאל ואף על פי כן לא נמצא שמך של הוכחות לאימות טענתו של מר לביב בדבר ההלוואה“ הנ"ל. עם זאת לא דחיתי על הסף את דרישתו של מר לביב אלא ביי קשתי להודיעני: (א) מי ומתי הסמיך את מר לביב ליטול הלוואה בשביל ברית השמאל? (ב) ממי קיבל מר לביב הלוואה בשביל ברית השמאל ומי הוא אשר תור בע את פרעון ההלוואה? (ג) מה הוא גור סח ההתחייבות, אשר לטענת מר לביב, ברית השמאל נטלה על עצמה. כן הוספתי כי אם יש בידי מר לביב מיסמכים כלשהם בקשר להלוואה הנטענת, אודה אם יואיל להמציא לי את העתקיהם.

חלפו חודש ועשרים יום (!) מאז מכתיבתי הנ"ל ומר לביב לא השיב לשאלות ולא המציא העתק של כל מיסמך שהוא. רק ב-28.7.71, בתגובה על תזכורת מצדי, קיבלתי ממר לביב מכתב, ובו הביטויים „הנחמדים“: שיפלות, חדלי אישים, חוסר בושה, רודפי שלמונים, וכו' (המכתב במלור או פורסם בגליון מס' 1770 של שבוענו). למרות נכונותו של מר לביב, סליחה: לביב, להחזיר מכספו סך — 8.000 ל"י, אשר לטענתו חייבת ברית השמאל, אני מניח כי ברית השמאל תחליט לנקוט צעד דים נאותים בקשר לפירסום האמור בישבוענוכם.

עו"ד חיים הודצמן, תל-אביב

קוראים חשובים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עריכות תינתן למצרים תמורת נות למכתביהם.

זה הוא זה! השיזוף היעיל ביותר והטוב ביותר

מוצר איכות של Tanya עם אולטרה-סול

שחר

שרותי תעופה בע"מ

קודרם טייס פירטי

קורס נוסף מתחיל בימים אלה. אם רצונך להצטרף לחוג האקסכלוסיבי ולמועדון הטייסים שלנו פנה מיד, בין השעות 18.00—8.30 אל טלפון 981193, הרצליה

טל. 981193, הרצליה

לנערה ולצעירה,
יופי טבעי — הטוב באיפורים!

'Natural Wonder'

של

רב לוון

סידרת תכשירי הנעורים

'NATURAL WONDER' של "רב לוון" כללה עד עתה תכשירים לטיפול בעור שמן ובעור רגיש לאקנה, וכן במניעת רגישות ואלרגיה. אולם גם אם העור הצעיר חופשי משומן דרוש לו טיפול. שמירתו ומי צוי מלואיפיו הטבעי יבטיחו הופעה נאה לצעירה — וזאת באמצעות שלושת התכשירים החדשים של 'NATURAL WONDER' לעור רגיל.

בין אם היא מתאפרת, ובין אם לאו — תנהג הנערה הצעירה בחוכמה אם תשתמש בתכשירים לטיפול בעור הרגיל — תכשירים אלו יאריכו את נעורי-העור ויקדימו רפואה למכה.

ואלה שלושת תכשירי 'NATURAL WONDER' לעור רגיל:

— תכשיר ניקוי
SOFT FACIAL CLEANSER

— תכשיר ריענון
TONING LOTION

— תכשיר לחות והזנה
DAY/NIGHT MOISTURIZIER

אושויץ בישראל

ה צילמו את הילדים. הם מתים שם. הם רעבים. הם מקבלים מכות. ילדים אומללים, מפגרים, שאינם יכולים לדבר, להתלונן, להגן על עצמם. אתם מוכרחים לראות אותם. ערומים. יחפים. ידיים ורגליים כמו מקלות. צעירים בני 17, 19 — שוקלים עשרים קילו. כולם — גם הילדים הקטנים — לא זוכים לקבל כוס חלב טרי. רק אבקות. לא ביצים. לא בשר. לא חתיכת חמאה. קור נים בשבילים עצמות, ומבשלים מזה מרק. כשילד או ילדה אומללים כאלה מרטיבים במיטה, הם סופגים מכות מהמטפלת. לת. תלכו. תראו מה שנעשה שם. תבקשו לראות את הילדה הבלגדית במחלקה מס. 2. תיראו את המכות שהיא קיבלה. הילדים ניראים כמו באושויץ. אבל המ"קום איננו אושוויץ. זה כאן, אצלנו, בארץ ישראל."

תמונה

זו צולמה

השבוע

בנס־ציונה:

במוסד

לילדים

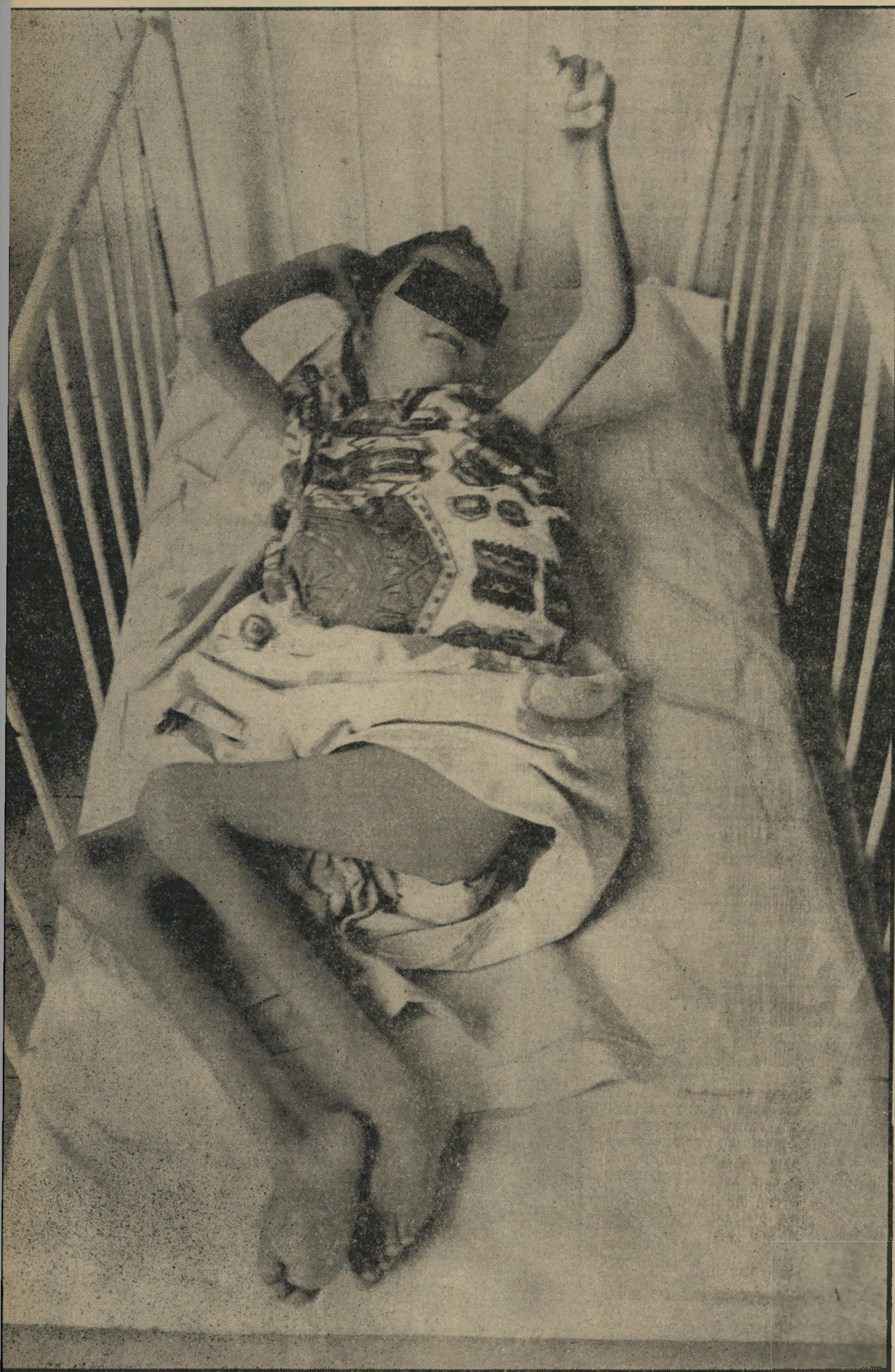
מפגרים

הדוברת, בחורה צעירה, רועדת מהתרגשות, היתה אחת המטפלות העובדות בבית פנחסי, המוסד לילדים מפגרים בנס־ציונה — שלא יכלה יותר, לדבריה, לשאת את המחרש בין כותלי המוסד. בעקבות סיפורה, יצאה חוליית־כיסוי של העולם הזה למקום. מדווח מרטל זוהר: הילדים היו לבושים, לא ערומים. על המיטות — סדינים טריים. במטבח, עסקו בהכנת מנות של מרק בשר וקציצות. האמנם רק ביום — לכבוד הביקור? לטענת חלק מהעובדים במקום — בהחלט כן.

דברים אחרים, לעומת זאת, לא בוימו. הצחנה בחדרי הילדים נוראה. דיר־חזיריים הוא גר־עדן בהשוואה. אי־אפשר לשהות שם יותר מדקה, בלי לקבל סחרחורת. הילדים עושים צרכיהם על המיטות. אלה שלא מרותקים למיטה — עושים זאת על הריצפה. המיזרון סופג את הנוזלים, ואת הריח הזה לא יכול למחוק שום סדין צהור.

"בסירחון כזה גרים הילדים כל הזמן?" שאלתי את עורך־דין צבי מנור, מנהל המוסד. הוא משך בכתפיו, לאות אי־אונים.

עברנו למחלקה אחרת, בקומה השנייה. גיהנום נוסף. בחדר — למעלה מתריסר ילדים. מיטה צפופה ליד מיטה. הילדים נראים כניצולי מחנה השמדה. אחדים

הילדה אבודה. זו מחלה. אני מכיר את השיטה של ברגדורף. שטויות." מהי השכלתך הפדגוגית. בתחום הטייפול בילדים מפגרים, מר מנור? "אני מבין בזה. אשתי רופאה." לעומת השיטות של ברגדורף, נהוגה ב"בית פנחסי" שיטה אחרת. חנה ליבוביץ אחר ראתה להאכלת חדר עם 11 ילדים רחוקים למיטה. היא מתחילה להאכיל ארבעה חמרי שה בכת אחת. כל אחד היא מכניסה לפה כפית או שניים. ועוברת לילד הבא. לאחר מכן, היא מחדשת את הסיבוב, ממשיכה להכניס לכל ילד כפית או שניים. הילדים קולטים חלק מהמזון, יורקים החוצה חלק. כך, עמלה חנה ליבוביץ במשך שעות. דהיינו: לכל ילד, מוקדשות בממוצע 11 דקות כדי להאכילו. הילדים אינם זוכים למילה אישית, לליטוף, לחיוך. באים, דור

מפוסקס ביותר. עכשיו, היא מטפלת כאן. התקדמה בחיים. החצי מטופחת. שושנים מקסימות. גן שמור היטב, ספסלים בצל עצים. הבנות מזעיקות את "צבי", תוך כדי המתנה, אני מרכו את תשומת-לב הבנות, הצלם יוצא לעבודתו, מצלם את הנעשה בפנים המוסד. בינתיים מגיע "צבי" שהזעק — הלא הוא עורך-הדין מנור, מנהל המוסד — ואחד מבעליו. "מה היו הצעקות ש"שמענו"? אני מתעניין. "לא ייתכן ששמעתם צעקות", משיב מנור, "לא יכולים לשמוע שום דבר מבחוץ". ידי רועדות. "אינכם יכולים לבקר כאן. רק באישור משרד הסעד. אם יש משהו שלילי במוסד, אחראי לכך גם משרד הסעד. מאחר שהוא המפקח

הילדים מגיעים למוסד במטרה אחת: לשכב שם במיטה - עד שימותו.

חפים להם כפית לפה, והלאה. "בתנאים כאלה, אפילו ילד נורמלי היה נהפך ל"מפגר", מגיבה אחת העובדות.

טיפול —

מיותר

צבי כי מנור מכיר במצב. "זה איננו מורסד שיקום", הוא מסביר. "אנו מעניקים לילדים רק אוכל ומיטה. זה הכל. איך אפשר לדבר על שיקום? אני חייב לקבל כל ילד שמשרד הסעד שולח אלי. אינני יכול להגיד לא, גם כששולחים לי ילד בפירוש כדי שימות אצלי. ילד שאין מה לעשות איתו, מלבד לחכות עד שימות. "איננו עושים כאן בעבודה פדגו

על הנעשה אצלנו." כל הנסיגות לשכנע את מנור להרשות לבקר את הלקוחות שלו — עולים בתוהו.

ב עקבות מירובו של מנור. פנה כתב העולם הזה למשרד הסעד. תשובתו הלא-מפתיעה של הדובר, אברהם הופמן:

"בית פנחסי הוא מוסד פרטי. צבי מנור איננו זקוק לאישור משרד הסעד, כדי להרשות לעיתונאים לבקר שם."

למרות תשובה זו, ממשיך מנור במאמציו לבטל את הביקור, ניכנע לבסוף — אך לא לביקור מיידי.

בית פנחסי נוסד ב-1963. נוסף למנור, עובדים בו גם כמה מבני משפחתו. חמתו, למשל, היא אם הבית. הצוות מונה 26 איש — בשעות היום, משש בערב עד למחרת בבוקר. נותרות במקום שתי מטפלות, לוח, לטיפול בתשעים הילדים, שמחציתם רחוקים למיטה, אינם יכולים לזוז בכורחות עצמם.

לדברי מנור, הוא מפסיד כספים על המורסד (18 אלף ל"י בשנה הנוכחית בלבד). הקצבת משרד הסעד אינה מספיקה. למרות זאת, מסביר הוא, אין הילדים נפגעים מכך במזונם. תמורת שתי ל"י ליום לילד, הם מקבלים אוכל טוב: בבוקר דייסה, גבינה ביצה, מרגרינה. בצהריים מרק, קציצה, אורז, פודינג. בערב — דייסה ולבן. תה ב"עשר ובארבע.

"האם מקבלים הילדים גם חלב טרי?" "לא. אנחנו משתמשים בחלב אבקה." "כמה קלוריות מקבל כל ילד ליום?" "אינני יודע, אני צריך לשאול את הרופא שלנו."

דובר משרד הסעד: "אנו בודקים גם את התפריט של המוסד, בעת הביקורות שאנו עורכים במקום. נכון שמנור יודע מראש את תאריך הביקור, אבל אני חושב שאנו עורכים גם ביקורות פתע. אינני בטוח. אני צריך לברר זאת."

בת חמש —

שבעה קילו

ה בעייה, לדברי מנור, היא בכך ש"הילדים, עקב מצבם ומחלותיהם, אינם רוצים לאכול". "במקרים קיצוניים, אין שום דבר מה לעשות. הנה, יש לנו פה למשל את גילה, בת חמש, שהגיעה למורסד לפני חמישה חודשים, כשהיא שוקלת שמונה קילו. היום היא שוקלת שבעה קילו." גילה שוכבת דוממת במיטה, מתבוננת ב"עיניים גדולות, שקטות. כולה — עור ועצימות. אצבעותיה דקיקות, מעוקמות. "אין מה לעשות," חוזר מנור.

דיעה שונה יש לארגנולד ברגדורף, הרפדגוג השווייצרי שניהל בארץ את המוסד לילדים מפגרים נווה אירוס — בתוצאות מפליאות: "הבעייה של ילדים מפגרים שאינם רוצים לאכול ידועה," אומר הממירחה. "תנו לי את הילדה הזאת — והיא תתחיל לאכול אצלי. עם הילדים האלה צריך לשחק, לפני שמאכילים אותם. בלי יצירת קשר אישי וחום, ודאי שהם לא יאכלו." מגיב על דברים אלה מנור: "שטויות.

כאשר ניגשת אליו המטפלת, נבעת הילד המפגר אינסטינקטיבית, נרתע בתנועת פחד, כשהבעת התנגדות ואימה על פניו. תגובתו אופיינית למצבם העצוב, ולחיייהם האפלים של הילדים.

בפנים - כיצור

בית פנחסי נמצא כמאתיים מטר מהכ"ביש, אך את הצעקות אפשר לשמוע כבר מהכביש. גדר תיל דוקרני נועד להרתיע מבקרים לא מוזמנים. שער ברזל כבד, שרשראות ומנעולים.

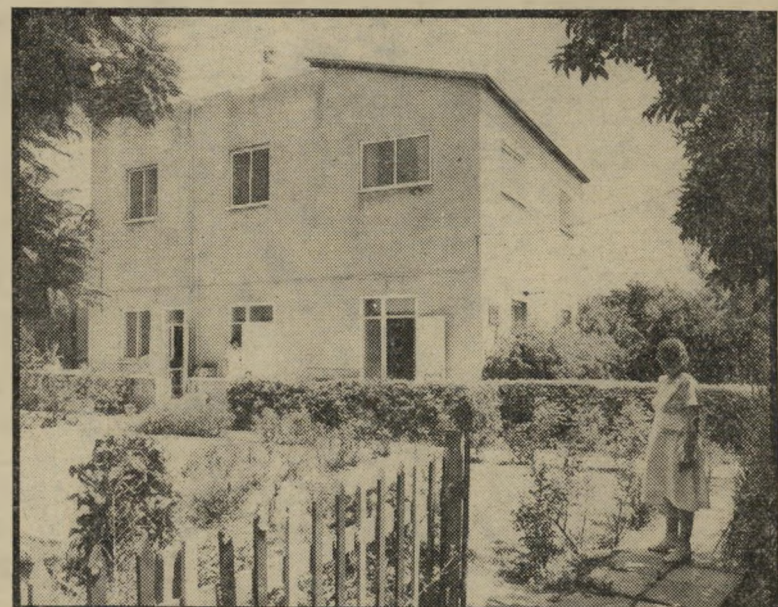
אנו מתגברים על המכשולים, אך נערצים בטרם הגענו לבניין המרכזי, הדור קומתי, עליידי קבוצת בנות. אלה, מס' 16, אחת מה"מטפלות". אחדות מהן — בנות 15-16. "לא לצלם," זועקת המנ"היגה, צעירה שמנה בשנות העשרים שלה, בעלת פרוץ מוכר לי מאיזה מקום. "אני אשבור לכם את המצלמה. מה תעשו לי? תוכלו לנשק לי." ודאי, נזכרת. בפעם האחרונה שפגשתי בעל מתחן זה, היתה מארחת במקום-בידור

(המשך מעמוד 9) בוכים, מייבבים, זועקים. אחרים — קפואים, יושבים או שוכבים, בהים לחלל באדישות מבהילה. בכל החדר אין סימן לצעצוע. למשהו העשוי לבדר ילד, להקל עליו את שעות יומו השוממות, האינסופיות.

עלמה

מפוקפקת

ל א היה זה מיבצע פשוט, לחדור לבין כותלי בית פנחסי, מדרוה זוהר על פנישתו הראשונה עם המקום, ועל מאמציו, עד שזוכה להיכנס לביקור שתואר לעיל:

הבניין המרכזי של "בית פנחסי", בו משוכנים כ-90 ילדים מפגרים, נחמד מבחוץ, מוקף דשא וערוגות שושנים.

בחוז - יופי

רזון מבעית

כרוב חולי ומרסד, גם

ילד זה סובל מרזון מפחיד. מהי הסיבה?

כדור הארץ

שימחה

שלא במקומה

ביע בגאווה על כך, שהוא זה ששלף את העם האמריקאי מתוך הבוץ חסר התוחלת של המלחמה חסרת התקווה — מבלי שהי דבר ייראה, יחד עם זאת, ככניעה משי פילה של ארצות-הברית. בכך, ענה ניקי-סון על הדרישה הראשונה של בוחרי.

השלב השני: חידוש הקשרים עם סין העממית. בכך, ענה ניקסון על הדרישה השנייה בחשיבותה של האוכלוסייה האמריקאית: צימצום מאזן האימה בעולם, וסי-כנת התלקחות גרעינית. כפי שמנסים להי-ציג זאת דוברי המימשל, הרי שההכרה בקיומה של סין, וקבלתה למשפחת העמים, במקום התנכרות עוינת לה, תביא להפי-חתת המתח הביננושי — ואולי אף להסי-דר של תלת-קיום בשלום.

פגז אחרון. הדבר השלישי שהטריד כל אמריקאי, היה מצבה הירוד, והמידרדר והולך, של הכלכלה. ניקסון סיים את עסי-קי סין שלו, תפס הפוגה קטנה כדי לאפי-שר לבחוריו להיצמד למקלטי הסלווויזיה, לחזות בנפלאותיהם של שלושת טייסי-אפולו 15. פחות משבועיים לאחר שהי-שלושה חזרו ממסעם ההיסטורי, ובטרם החלימו עדיין מהשפעות חוסר שיווי-המש-קל עליהם, הרביץ ניקסון את הפגז השלי-שי שלו, שנועד לשפר את תקציבו המשי-פחתי של כל בוחר.

עתה, הוא יריץ את התוכנית הכלכלית החדשה בשבועות מספר, יבטיח שהיא לא תרביץ שום ריקושטים, ומיד יטוס, בסוף-אוקטובר, לסין. בנובמבר, בדיוק שנה לפי-ני הבחירות, הוא יחזור לארצו, עטור תהילה כמדניאי בינלאומי מבריק, וייכנס למערכת הבחירות בתוך ארצות-הברית, כשהוא סובב בין מליוני בוחרי, מחוץ אל-חוץ, מוכיח להם שוב ושוב, ללא הרף, כי הוא האיש שפתר את כל בעיותיהם.

התוכנית היא גאונית בפשטותה. עתה, נותר רק לחכות ולראות אם גם תפעל.

אירלנד

לשכוח

שינאות ישנות

מה כואב להם? מה הם משתוללים שם? איזה בעיות יש להם?

לישראלי אסוף הבעיות, קשה היה להי-מנע משאלות אלה, למיקרא ההתרחשויות באירלנד הצפונית.

את ההתפוצצות האחרונה — הפגנות דמים, החמורות ביותר מזה חמישים שנה — הציתה החלטתו של ראש ממשלת איר-לנד הצפונית, בריאן פולקנר, להפעיל את צווי-החירום המאפשרים מעצרים מינהליים, במאמצי להילחם בפעילות המחתררת. מהי-מות אלה מעמידות בספק את שארית הסיי-כוי להשאיר את אירלנד הצפונית במע-דה הנוכחי, כבעלת שלטון עצמאי, במסי-גרת הממלכה הבריטית.

ארץ חרבה. צעדו הקיצוני של ראש הממשלה הנוכחי, בחוסר ברירה, על-ידי צעדיהם של הקיצוניים משני הצדדות — הפרוטסטנטים והקתולים גם יחד — שהת-נגדו לתוכניות הרפורמה וההשלמה הפשי-רניות שלו. קיצונים אלה, הם האחראים למלחמת האזרחים המאיימת להחריב את הארץ המקסימי, לשניהם גם יחד, אין כל הצעה המסוגלת להביא לדו-קיום בי-שלום של האוכלוסיות היריבות.

השוכת המנהיגים. יהיה זה טרגי, אם המשך המהומות יאלץ את ממשלת בריטניה להתערב, לבטל את שלטון-הבי-ט באולסטר, רק האירים מסוגלים להביא שלום לאירלנד הצפונית — אולם לא בי-כוח, שום אלימות מבית או כוח צבאי מבחוץ, לא יפתרו את בעיותיהם. הדרך היחידה הפתוחה בפניהם, היא מחיקת שיני-אות ישנות, חשבונות עולות העבר, השי-לכת המנהיגים הקונים המטפחים ומלבי-שינאות אלה, ופתיחת דף חדש — תוך שיתוף פעולה למען חיים בצוותא.

במידה רבה, מה שכואב כיום לצפון איר-לנד, הוא מה שכואב לארץ-ישראל: תפי-סות ישנות של מנהיגים, שלא שכחו דבר, מאז ימי כיבוש השממה — ולא למדו דבר, לאחר מכן.

זעקות החמס, שהידהרו ספונטאנית מכל קצוות תבל, היו שונות בסיגנון, בטי-עוניהן ובחומרתן. אולם דבר משותף אחד היה כמעט לכולן: מין שמחה-לאיד נסי-תרת.

בארצות-הברית עצמה, נתקבלה תוכני-תו הכלכלית החדשה של הנשיא ניקסון בשימחה. מלבד אינטרסנטים למיניהם, שי-מצאו להם הזדמנות נאותה לנגח את הנ-שיא, הסכימו הכל כי צעדיו האמיצים של הנשיא יביאו, תוך פרק זמן סביר, להבי-ראת הדולר, הורמת דם חדש למערכת הייצור על-ידי עידוד השקעות, הקלות מס והקמת חומת-מגן בשיעור עשרה אחוזים מפני מתחרים מחוץ — הקפאת האיני-פלאציה על-ידי הקפאת השכר והמחירים — ושיחרור הדולר מצמידותו המלאכותית לזהב — כל אלה היו בדיוק — התרופות להן נזקקה הכלכלה האמריקאית.

חלוקה צודקת. בשאר מדינות תבל, לעומת זאת, התקבלה התוכנית בשלילה. מדינות רבות ברחבי העולם, שהתרגלו במשך שנים לחיות, במידה זו או אחרת, על חשבון משלם המיסים האמריקאי, הת-עוררו לפתע מחלומותיהם בצורה לא נעי-מה. פתאום, בלי שום אזהרה מוקדמת, החליט משלם המיסים האמריקאי, שהגיע הזמן לדאוג קצת לעצמו, במקום להזרים עזרה לכל העולם. ניקסון קבע מפורשות, כי לא יחזור לשיטת הצמדת הדולר לזהב, ללא "חלוקה צודקת יותר של העומס הי-בינלאומי".

זה, לא מצא כלל חן בעיני העולם. כשי-צרפת בראשם, תקפו פוליטיקאים ועיתוני-אים מסביב לכדור הארץ, את התוכנית החדשה — את המהומה שלתוכה הטיל ניקסון את מערכת המטבע הבינלאומית — את הסכנה מכך, שכל מדינה תתחיל להתי-בצר עתה מאחורי חומות מכסים — את התעלמותם של האמריקאים מהעובדה שהי-דולר הפך, עם השנים, למטבע בינלאומי.

בדוק נפוח. אלא שזה בדיוק מה שי-נמאס לאמריקאים לשמוע. הדולר אי-ננו מטבע בינלאומי, אלא המטבע של אורחי-ארצות-הברית. הוא מייצג את כושר הייצור של ארצות-הברית. עתה הגיע הי-זמן, החליט ניקסון, שכושרי-ייצור זה יופי-נה במידה רבה יותר לרווחתם של האמרי-קאים, מאשר של שאר אורחי העולם.

כמו קרובים עניים, המרגישים עצמם מושפלים, כל השנים, כאשר הם נאלצים להודק לחסדיו של הקרוב העשיר, ושמי-חיים לאידו כאשר זה פושט את הרגל — כך יצאו גם העיתונים ברחבי העולם בי-קריאה בנוסח אחד: הדולר — בלוף נפוח. הנה סוף סוף ההוכחה, שהוא לא חזק כמו שהוא נראה. הנה הסימן שהוא לא כל יכול. אפשר היה לשמוע, גם בניסוחים העדינים ביותר, הד לצהלתה של מוסקוה, בדבר פשיטת-הרגל של האימפריאליזם, הקפיטאליזם, וכן הלאה.

היתה זו שמחה-לאיד שלא במקומה. שי-כן, כמה שלא נעים להודות בכך, כולנו חיים, במידה זו או אחרת, הודות לעזרתו של הדור העשיר, אם הוא יפול — ניפול כולנו.

ארה"ב

מסע בחירות

מתחיל בחוץ

הרפורמה הכלכלית הנועזת של ניקי-סון, — או זימונה, ליתר דיוק — היתה כמובן שלב נוסף במסע הבחירות של הנ-שיא, הנמצא כבר עתה בעיצומו. לפחות תיאורטית, אם שום דבר לא ישתבש, נוי-עדה תוכניתו של הנשיא להנחיל לו את הנצחון, בבחירות לנשיאות בנובמבר 1972.

התקוות גרעיניות. השלב הרא-שון בתוכניתו היה לוח הזמנים שקבע ניקסון להחזרת הבחורים הביתה מווייט-נאם. לקראת נובמבר הקרוב, יוכל להצי-

צוות העובדים במוסדות מסוג זה. ואשר לתלונות האחרות: "בביקורת האחרונה ש-ערך משרד הסעד בבית פנחס, ביוני, לא נמצאו מחדלים לגבי האוכל, הנקיון או הטיפול הרפואי".

דעה שונה יש לאהת האמהות שילדתה שוכבת בבית פנחס: "בתי נמצאת כמור-סד כבר שמונה שנים. התלונתי לא פעם על חוסר נקיון, אשר לטיפול הרפואי: בתי מקבלת כל פעם התקפה, שאחריה היא מאבדת את ההכרה. לפעמים זה קורה כשאין אפילו אחות במקום. אז מטלפנים אליה, והיא באה למוסד".

אב של ילד אחר: "כשאני בא לבקר, אני רואה את מצב הילדים, איך שהם מלוכלכים. אם הם נראים ככה ביום ביי-קור, מה בדבר שאר ימי השבוע?"

דובר משרד הסעד: "כן, היו תלונות של הורי ילדים, במיוחד אודות חוסר נקיון".

המנהל עורכי-הדין צבי מנור, מנהל ובעל "בית פנחסי", מעניק לילדים "רק מזון ומיטה — ללא שיקום". "הם אבודים למעשה", טוען המנהל, אבל דבר זה לא חוכח למעשה אפילו פעם אחת.

אין מה לעשות? האמנם אין באמת מה לעשות כדי להיטיב את מצבו של ילד זה, ושאר חבריו במוסד? האם ילדים שאינם ניתנים לריפוי — אינם זכאים לטיפול אישי, ליחס אנושי חם?

קים של הילדים. מספרים זוג הורים חדרתיים: "כל זמן שהילדה היתה בבית, עשינו לה פיזיותרפיה. לפני שנה, הבאנו אותה לבית פנחס. מאז, היא לא העלתה במשקל. לאחרונה, אפילו ירדה. אנחנו לא יודעים מה היא מקבלת לאכול כל השבוע. לנו מותר לבוא לבקר רק ביום שלישי. לא יודעים גם אם מקבלת פיזיותרפיה". "היה לנו פיזיותרפסט", אומר מנור. "אבל הגעתי למסקנה שאין בו צורך, ופי-טרתי אותו. נכון שפיזיותרפיה לא יכולה להזיק, אבל לא יותר מזה".

לא נמצאו

מחדלים

לדברי העובדות, יש פרוצות לשעבר בין המטפלות, מסביר מנור: קשה מאוד למצוא עובדות למוסד כמו שלנו. מסביר דובר משרד הסעד: "כן, אנו עומים דים להוציא תקנות חדשות בקשר לרמת

אירלנד הצפונית נכנסת לשלבים מתקדמים של מלחמת אזרחים, בניה הקתור לים מסתערים על אחיהם הפרוטסטנטים, ושניהם יחד על כוחות הביטחון של הוד מלכותה — אך כל זה לא פגע כהוא זה בחוש ההומור האירי המפורסם. פליט קתולי שנמלט כל עוד נפשו בו והגיע לאנגליה, דיווח בראיון טלוויזיה, כי המצב שם „לא נורא. קצת אנרכיה, אנשים מזלזלים ברמזורים, אבל בכלל לא כל כך נורא כמו כל הסיפורים.“ „ומה היה הג'וב שלך בבלפסט, לפני שנמלטת?״ שאל המראיין, „הייתי מקלען אחורי במשאית חלב״ השיב הגבר.

רומניה

היפלוש הרוסים

לרומניה?

לא רק צדקה מתחילה בבית. גם שליט טה, הדבר המדאיג ביותר כיום את שליטי רוסיה, הוא הציר המרדני אלבני-יוגוסלביה-רומניה, המסרב להכיר בגמנויה הרוסית במזרח אירופה. בעיני אזרחי מורח אירופה עצמם, רוסיה היא אחת המדינות הבלתי אהודות ביותר בעולם, אם לנקוט לשון המעטה.

נשיא צ'אושסקו
עצמאות מסוכנת

יחסים פינייים. המאבק האסטרטגי והאידיאולוגי, שכרגע עומדת בראשו רוי מניה, הוא ישן. לפני שלוש שנים, סירב הנשיא של רומניה, ניקולאי צ'אושסקו, לפלוש לצ'כיה — למרות חברותו בברית וארשה. שהיא הגוף שביצע את הפלישה. השנה, סירב גם להשתתף באימוני ברית וארשה.

כל זה, היה נסלח לו עלידי רוסיה, מה ששבר את גב הגמל, הם יחסיו הלבביים של צ'אושסקו עם סין. לפתע, מרגע שהסינים החליטו לצאת מבריתו, הם, לחזור למשחק הכוחות הבינוניים — ועשו זאת בתרגיל פינג-פונג מזהיר עם ארצות הברית — נתקפה רוסיה חדרה עמוקה: חדרה, לא רק מפני חזית סינית-אמריקאית משותפת — אלא גם מפני גייס חמישי בתוך איזור ההשפעה שלה. דחף ישיר. מבחינת הרוסים, דאגתם מובנת. על ממדיה, אפשר ללמוד מאיר מונים הצבאיים ששוכנה זה עתה רוסיה ליד גבול רומניה — רמז דק כפיל לכך, שתנועת הצבאות יכולה גם לעבור, בעת הצורך, את גבול רומניה.

כפי שגילה לאחרונה יאן שיינה, הגנרל הצ'כי שערק למערב, קיימות בידי רוסיה תוכניות לכיבוש כל אירופה המערבית, במקרה של מלחמת עולם חדשה. במקרה שיגיעו הרוסים למסקנה כי הדיוס הסיני, או העצמאות הרומנית, מסו כנים לשליטתם בארצות-ההסות שלהם — קשה להאמין כי הם יחסו לבצע פלישה לרומניה — אף ללא מלחמת עולם.

מתי זה יקרה? לדעת משקיפים לא בנסיבות הנוכחיות.

אלא שהמשקיפים לא האמינו גם כי רוסיה תפלוש לצ'כיה.

הם אוהבים....

פ עם בכר כמה שנים קורה למשה דיין דבר נדיר: הוא אומר את האמת.

לא את האמת האובייקטיבית, כמובן. עד כדי כך אין הוא מרחיק לכת. אלא את האמת הסובייקטיבית, את האמת על עצמו, על עולמו הנפשי והמחשבת.

במיקרים נדירים אלה, הוא בוחר לעצור מן קהל מתאים, וקורא בפניו את דבריו מן הכתב.

נאומים נדירים אלה בולטים כצוקים מתוך ים הכרזותיו. אין להם קשר עם נאומיו השיגוריים, הרודפים זה את זה והדורכים זה על זנבו של זה, הסותרים זה את זה והמפריכים זה את זה. אלה לא נועדו אלא לבלבל את האויב ואת הידיד. לחטוף כותרת, לשים רגל ליריב, להסוות מעשים, להטעות את הציבור, לקדם אינטרס רגוע, הכל לפי הכלל שנקבע עליידי ביסמארק: "המילים קיימות כדי להסתיר מחשבות."

פ עם בכר כמה שנים נואם משה דיין נאום המגנה את מחשבתו האמיתית, והראוי לניתוח רציני.

כ זה היה נאום של משה דיין, ביום הולדתו ה-41, על קברו הרענן של ידידו רועי רוטנברג, שנהרג בשדות נחל עז. היה זה באביב 1956, כאשר הרמטכ"ל דיין ניצח על פעולות התגמול הגדולות, שנועדו להכשיר את הקרקע למלחמת סיני.

אז השמיע את ה"אני מאמין" של אדם המאמין במלחמה נצחית — כגזירת החיים של עם אשר נטל את מולדתו מעם אחר.

"אל"נא נסיח היום אשמות אל הרוצחים. מה לנו כי נטען על שינאתם אלינו?"

... מול עיניהם, אנו הופכים לנו לנחלה את האדמה והכפרים, בהם ישבו הם ואבותיהם.

... דור ההתנחלות אנו, ובלי כו' בעת הפלדה ולועיתות לא נוכל לטעת עץ ולבנות בית.

... זו גזרת דורנו, זו ברירת חיינו — להיות נכונים וחמושים, חזקים ונוקשים — או כי אז תישמט החרב מאגרנו פנו, ויכרתו חיינו."

פילוסופיה זו הולידה את חברית עם הקולוניאליזם הצרפתי והבריטי, את מלחמת ההמשך של 1956, את הניצחון הצבאי המהיר ואת אוברון הסיכוי לשלום למשך שנים רבות.

א ת הנאום השני מסוג זה נשא משה דיין ב-5 ביולי 1968, ברמת הגולן, בפני כנס-נוער של איחוד הקבוצות והקיבוצים. הוא עצמו ייחס לנאום זה חשיבות כה רבה, עד שהכלילו במלואו בדברי הכנסת, בתשובה לשאלתו. בנאום של 1956 דיבר דיין על "דור ההתנחלות" בלשון יחיד, וניבא מלחמה במשך חיי של דור זה.

בנאום של 1968 דיבר על דורות של נחלנים, ועל מלחמה שתימשך לנצח.

"זה תהליך של התרחבות, של עוד יהודים ושל תוספת יישובים ותוספת התנחלות, כל השנים האלה.

... אנו לא התחלנו את התהליך הזה. אנו נולדנו כאן ומצאנו את הורינו, שבאו הנה לפנינו... לא עליכם החובה לגמור עליכם החובה להניח את הרובד שלכם.

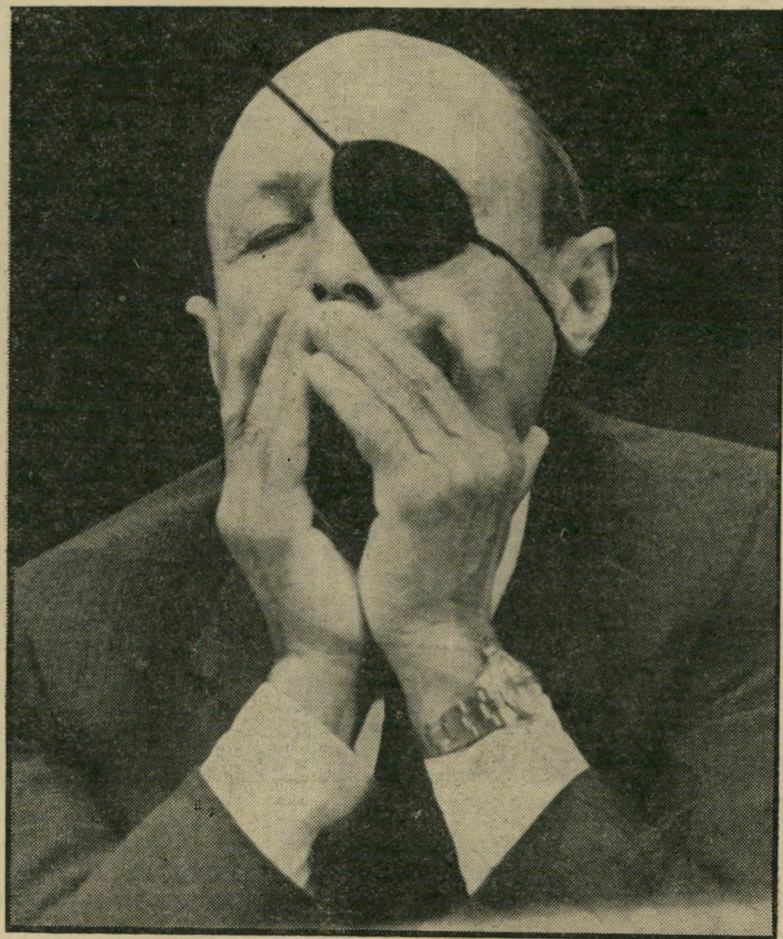
ז תהליך שנמשך מאה שנים, אנו חייבים לתת את חלקנו בו במידת האפשר, אבל לא לאמר: עד כאן, וסיימנו.

... אתם בוודאי שמתם ותשמעו זאת: הערבים לא יעשו איתנו שלום, והאחרים, העולים, לא יתנו לנו להישאר במקומות שאנו רוצים להישאר.

... מלא ניחתי ללא ניתני, מבלתי אפשרי, לבלתי אפשרי — אנו יושבים היום מהסואץ ועד הגולן. זה ניתני.

... אל"נא תתעייפו ואל תקפלו את הדגל. האמינו בריכוז העם היהודי פה, ובהמשכת ההתנחלות."

המלחמה היא נצחית, כי אין פילוסופיה זו הולידה את הקו הנוקשה של הממשלה, את הרצון להחזיק בחלקיה הארי של השטחים הכבושים, את החיית הצעתו של

נאום

הגביר

אפשר להשיג הרבה דברים, בניגוד לרצון הערבים."

המסקנה נאמרה בראשית 1971: שארם אל-שייך חשובה יותר מן השלום, ולא רק שארם אל-שייך. גם אל-עריש, גם עזה, גם הגולן, גם ביקעת-הירדן, גם — — —

ה נאום שהשמיע משה דיין ביום החמישי שעבר, ב-19 באוגוסט 1971, הוא צוק נוסף בים המילים — נאום בו משמע משה דיין את ה"אני מאמין" המעודכן שלו. זהו המשך ישיר והגיוני לשלושת הנאומים הנ"ל.

הנה הפסקים העיקריים: ... מה עלינו לעשות כדי לקדם את

נשיא מצריים לזכות שלום רשמי עם ישראל בגבולות הישנים, את ההתנחלות ברחבי השטחים ה"מוחזקים".

א ולי כדאי לצרף לשורה זו של נאומי-אמת את דברי דיין בפני הניכיו פו"ם באוגוסט 1968, כחודש אחרי הנאום הקודם. הוא חזר בו כמעט מילואי לית על נאום-ההספד לרועי רוטנברג, והסיק מסקנה הגיונית מדבריו ברמת הגולן:

"נגזר עלינו לחיות במצב של לוחמה מתמדת עם הערבים, ואין מנוס מקרבות דמים. יתכן שזה מצב בלתי-רצוי, אך כזאת היא המציאות. אם תפצים אנחנו להמשיך בעבודתנו בניגוד לרצון הערבים,

מטרותינו שלא באמצעות מלחמה או הסכם שלום...

... עלינו לראות את עצמנו גם בשטחים המוחזקים כממשלת קבע, לתכנן ולבצע את כל הניתני, ולא להשאיר, אופציות פתוחות ליום השלום — שמא יום זה ירחק.

... עלינו לשים את הדגש בפעילותנו על עשייה חד-צדדית שלנו, ועל פעולה מיידית.

... הקו הירוק, בתחום לפעולתנו, קיים משום שאנו קבענו כך לעצמינו. מני. בהצטמצמות זאת יש יותר מהתנכרות למציאות, מאשר מגזירתה.

... כל מה שהצליחה תנועתנו הלא-מית מיום קומה להשיג מהערבים, בנסיון אי-סוף להידברות, להבנה, להסדרים ול-הסכמים, היה עד כה הכרות בדיעבד בעובדות שייצגנו בניגוד לרצוננו."

... הצעת השלום של סאדאת אינה הליכה לקראתנו, אלא מנוף לסילוקנו. השקפת העולם, האני מאמין הערבי כל-פינו, מתבטא בלאווים של חארטום — לא משאומתני, לא הכרה, לא שלום, והחזרת הזכויות, הלגיטימיות של ה-פלטסטינים.

... עלינו ליצור מתכונת-חיים ומצבים שהערבים יוכלו להשלים איתם. אין אני אומר הסדרים הרצויים להם, אלא כאלה שהערבים יוכלו — אם ירצו בכך — לקבל אותם.

... בעניין זה של ההשלמה הערבי בית למעשינו יש להבחין בין צרכי הערבים כפרטים הרוצים, ככל כנראה, בחיים נוחים... לבין מטרותיהם ושאיופותיהם הלא-מיות.

... אינני חושב שמעמדם המדיני הנוכחי של תושבי הגדה והרצועה יכול להישאר כך לקבע, אבל גם אינני רואה אותו כבלתי-נסבל לתקופת-מעבר — ולו גם ממושכת.

... הממשלות הערביות... יתכן שלא תמצאנה לאפשרי לחדש את המלחמה בנו, אולם דבר זה אינו פירושו השלמה, אינני צופה שסוריה, ירדן ומצרים ישלימו בתקופה הנוכחית עם ישיבתו של צה"ל ברמת-הגולן, על הירדן ובסיני. ... בבצירנו את קווינו עלינו על כן לדעת שאנו עושים זאת לא בהנחה שבעקבות כך תבוא השלמה ערבית.

... בסיוע הקרוב, הגבולות הנרי אים לנו כחיוניים עבורנו לא יהיו גבולות מוסכמים, ובהיעדר גבולות מוסכמים לא נוכל לזכות בחוזי שלום.

... אם לא זכינו לשיחוף-פעולה מצידם — נפעל בעצמנו."

א יני מתבונן כאן להתווכח עם ה"סתירות, הפירוט והשקרים-המוסכמים שהנאום שופע מהם.

אך אפשר, למשל, לטעון בנשיא מה אחת שהערבים השלימו בעבר בריעבד עם העובדות שייצגנו — ושאלו הערבים משלימים כיום עם עצם קיום המדינה?

על סמך מה אפשר לטעון כי נכונות אל-סאדאת לזכות חוזה-שלום אינה כנה, כאשר ממשלת ישראל מסרבת להעמיד את הדבר במבחן ודחתה את ההצעה על הסף, מפני שהמנהיג המצרי לא הסכים לתכתיב הישראלי בענייני ה-גבולות?

אך אפשר לומר שהערבים דוחים כל אפשרות של שלום — ובו בזמן שהשלום אינו אפשרי מפני שעלינו לדרוש גבולות חדשים?

השענה השדופה כאילו אנחנו תמיד רצינו בשלום והערבים תמיד דחו את רצוננו, כבר הופרכה עשרות פעמים על-ידי גילויים עובדתיים. האחרון שבהם הוא הגילוי של בן-גוריון על המשא-ומתן שהתנהל עם עבד אל-נאצר, ושי-הופסק עליידי ישראל. אולם, כאמור, אין סעם להתווכח כאן על האמת האובייקטיבית. משה דיין אינו (המשך בעמוד הבא)

(המשך מעמוד 13)

שותף מתאים לוויכוח מעין זה. להערכת הגאון, חשובה רק ראיית האמת הסובר-ייקטיבית — ראיית הדברים בעיני דיון עצמו.

הרברים במצורפים לפיזוסופיה שלמה — ואין לי שמץ של ספק שזוהי הפיזוסופיה הבסיסית של ממשלת ישראל כולה.

הקצף שיצא השבוע על משה דיין לא בא משום שאמר דברים הסותרים את כוונת הממשלה — אלא דווקא מפני שהגדיר את כוונות הממשלה נכונה — ובסומכות מביכה.

אם נקרא את הפוסקים בעיון, ונצרך אותם למסכת אחת, הנה הפילוסופיה המעודכנת של משה דיין:
הקו הירוק מת. יש דראות בשטחים המוחזקים חק ברת, נפרד מישראל, אך מבלי לספח אותם רשמית.

יש להתנחל בשטחים, להקים בהם מרכזי-אכלוסיה ומפעלים, ולגייס את כוח-העבודה שלהם במשק הישראלי. המצב של "לא מלחמה ולא שלום" יכול להימשך לנצח, אם כי ברור שהערבים לא ישלמו עם מצב זה בדורות הקרובים. איננו מעוניינים בהצעות "שלום של מדינות ערב, כי כל שלום כזה, "שמש מנות" להוצאתנו מן השטחים, ודנו השטחים חשוכים יותר מן השלום.

בשעה שאנחנו פועלים נגד השאיר פות הלאומיות של הערבים בכלל, ומחסר לים את השאיפות הלאומיות של הפלס-טינים בפרט, עלינו לאפשר לתושבי הר שטחים חיים נוחים כפרטים, כך שיוכלו להשלים עם המצב כבני-אדם.

השליט "שלטון הקבע" שלנו בשטחים המוחזקים, ללא סיפוחם לישראל, הוא אמנם מצב זמני, תקופת מעבר — אך בהתאם לכלל הצרפתי הידוע: "אין דבר נצחי יותר ממצב זמני". דוגמה בולטת: הדיקטטורה הפרזלטית בברית-המועצות, שהיא זמנית עד להגשמת הקומוניזם.

אנחנו יכולים עכשיו לבצע את כל העבודה על דעתנו, ולצפות על הפלסטינים, על שאר הערבים, על המעצמות הגרוניות ועל העיר לפ מורו.

ל מאד להוכיח כי הפילוסופיה הר זאת, והמסקנות מכך, משרות היטב גם את השאיפות האישיות של משה דיין, במצב של שלום, אין לדין כימעט שום סיכוי להגשים את חלום היוו ולהגיע לראשות הממשלה. סיכויי שתפרו במצב נצחי של "לא שלום ולא מלחמה".

כל עוד לא יסופחו השטחים המוחזקים רשמית לישראל, הם יישארו כפוסים לזיממש צבאי, דומר: "ממשלת קבע" שדין מדרב עליה, מורכבת כולה ממושה דיין עצמו.

אולם גם שיקולים אישיים אלה, עם כל חשיבותם, אינם העיקר. אני מאמין שדין ביטא באותו יום את השקפת עולמו הכנה והעמוקה.

אמנם, למחרת היום חזר דיין לשיגרת נאומי הבעלות של, שישמש כמה מן העקבות ופרש רשתות-הסוואה על דבר ריו. הוא הכחיש, נסוג, פירש, בילבל, הוסיף וגרע. אך הגאון המקורי הוא תקובע — והוא המבטא את דיון האמיתי. גם הסתייגות הממשלה אינה משנה דבר. דיין ביטא בפועל את מדיניות הממשלה.

לאן מובילה מדיניות זו?

ל פחות מבחינה אחת, יש המצאה נאומית חדשה בדברי דיין, כדי להבין את משמעותה, יש לחזור קצת להיסטוריה הציונית.
דיין נחשב "צעיר" — דמרות שהוא סבא בגיל 56. אבל "צעיר" אין פירושו, במקרה זה, "מורד" או "מחדש".

לחידוש בכל נאומי החשובים הנ"ל, הוא משקיף חזות על המדיניות הציונית של הדורות הקודמים, ללא ביקורת כל-שהי. הוא מודה עימה, משבץ את עצמו בה, ומגדיר את עצמו כממשיך דרכה. מדיניות ציונית זו כללה תמיד, מאז יומה הראשון בארץ, שתי מגמות-יסוד:

הקמתה וקיומה של מדינה יהודית היבולגנית, שבה יהיו היהודים רוב מוחלט ושילטון בלעדי, ושת שרת מטרת יהודיות ייחודיות (כגון "קיבוץ גלויות").

התרחבות מתמדת של ההתי נחלת היהודית, להא גבול קבוע מראש (לפעמים דובר על "ארץ-ישראל בגבולותיה ההיסטוריים", ולעיתים דובר על התנחלות בשטחים שלא היו שייכים לארץ מעולם.

עד 1948 לא היתה סתירה מעשית בין שתי המגמות. הערבים הפלסטיניים ישבו בכל הארץ והיוו בה רוב, וההתנחלות היהודית השתדלה להגיע לכל פינה בי ארץ. אולם במלחמת-העצמאות השתנתה התמונה. הערבים עזבו ("בהחל" לפי גירסה א', "גורשו" לפי גירסה ב') את

ההפלגה הגדולה בחידון: איך אפשר להעמיד ביצה על ראשה, ולהשאירה עומדת? כאשר איש מיידידיו לא הצליח לעשות זאת, נטל קולומבוס את הביצה ושבר את ראשה. הביצה השבורה נשארה עומדת. ההמצאה של דיין היא ביצת קר לומבוס הדשה.

הוא מציע להחזיק בכל השטחים, לייחד אותם, להתנחל בהם, ובאותו זמן גם לשמור על האופי היהודי ההמוגני של ישראל.

איך עושים זאת?
פשוט מאוד: צריך להחזיק כי שטחים לצמיתות, ואסור לספח או רשמות.

אם יסופחו השטחים, יתעורר בעייה דמוגרפית. תתעורר בעייה של מתן אזרחות לערבים, של זכויותיהם הלאומיות

קולומבוס התחכם ושבר

ביצה-אבל גם הוא לא היה

מסוגל לאחות אותה מחדש

ההאזרחות במדינה. ישראל תחסוך מדינה דו-לאומית — לפחות לפי תרומה של רודוזה ודרום-אפריקה.

אבל יש דרך מחוכמת יותר של החזקת השטחים — כיבוש צבאי ניצחי.

מות גויי אינו מעלה דבר כזה על דעתו. הוא יודע שכיבוש צבאי הוא מצב זמני מאד, לטווח קצר מאד. כובש שים שטח במלחמה — ולאחר-מכן או מחזירים אותו בהסכם-השלום, או מסס חים אותו על פי תכתיב של המנצח. והנה גילה המוח היהודי את הי כיבוש הנצחי.

יש בו כל המעלות של סיפוח: התר גחלות, לקיחת האדמות, גיוס כוח-העבור, דה, הרחבת הגבולות למעשה, קוויהגנה מרוחקים ממרכז המדינה.

אין בו אף אחת מן המיגרעות של סיפוח. לא יהיה צורך להעניק אזרחות או זכויות כלשהן לאוכלוסיה. אפשר לי צפצף עליה, וכימעט להתעלם מקיומה. די לתת לבניה חיים "גוויים".

יש בו כל המעלות, ויש בו רק מוגרעת אחת ויחידה: היא תהי פוך את ישראל סופית למדינת-צדד בנים, שלא תדע אף יום אחר של שלום בכל ימי קיומה.

אין ספק שהמצאה זו לא עלתה על דעתו של דיין השבוע דווקא. היא השקפה כבר בנאומיו בשנת 1968. ו- ממשלת גולדה מאיר פועלת על פיה.

השטח שנשאר משליטת ישראל, מלבד מיעוט קטן.

ולם מאז כבש צה"ל את כל ארץ ישראל המערבית, ושטחים נרחבים בצפון ובדרום, קיימת סתירה מובהקת בין שתי המגמות.
יש ציונים כמו דויד בן-גוריון, הררי אים את העיקר במדינה היהודית ההומוגני ניה. אלה מתנגדים לסיפוח השטחים, כי סיפוח זה יהפוך את ישראל למדינה דור לאומית. במקדם או במאוחר יהיה צורך להעניק לתושבים הערביים את האזרחות הישראלית, והם יהפכו בה לרוב תוך דור אחד או שניים.

לפי גירסה זו, יש דוותר על כל השטחים שבהם יושבים המוני ערי כים, כדי לשמור על יהדות המדינה.

ציונים מסוגו של יצחק טבנקין המנוח, רואים את העיקר בהתפשטות ההתנחלות היהודית. הם מוכנים לוותר על הר היסוגניות היהודית של המדינה, ולהשלים עם אופי דו-לאומי, בתנאי שהיהודים יר סיפו להיות בה העם השליט.

לפי גירסה זו, יש לספח את כל השטחים, או את מרביתם, כדי להתנחל בהם ולייחד אותם.

הנהגה המצאתו הגאומית של משה דיין — פתרון שדוגמתו לא עלה עדיין בשום מוח גויי בתולדות העמים.

ל פי המיפור המפורסם, הפיג קור לומבוס את שיעומם ידידיו בימי

בוהירות ובשקט. מדוע החליט דיין להגדיר ולבטא מדיניות זו דווקא עכשיו?
מפני שהוא מאמין כי הגיעה שעת-כושר לבצע אותה חלכה למעשה, בתנופה ובלי הגבלה.

לדעת דיין, הוסרו כל המיכשולים לביי צוע מדיניות זו, שבגללם נאלצה ממשלת גולדה להסתיר את כוונותיה. לנקוט בי טכסיסים של סחבת כדי להרוויח זמן, לנהל שיחות-סרק עם יארינג וסיסקו, להעמיד פנים של הסכמה להסדר חלקי, וכיוצא באלה.

לדעתו, נשברה החזית האנטי-ישראלית, וכמשך שנה וחצי לפחות יהיה לממשלת ישראל חיי ש-פיעוקה מוחלט.

רוע? אפשר למנות את הגורמים: העולם הערבי התפורר שוב לרסיסים. אין בו מנהיג מרכזי, כמו עבד אל-נאצר, המסוגל לאחות את הר קרעים. כל המדינות נאבקות זו בזו. חזית ערבית מאוחדת הסכה בלתי-אפשר רית לזמן-מה.

הפיראיון הפרסטיניום כימעט חוסלו עלידי המלך חוסיין. בוודאי יעבור זמן ניכר עד שיקומו לתחייה, ויהיו שוב בעייה צבאית או מדינית. אמנם יש עוד לוחמה זעירה ברצועת-עזה, אבל דיין מקווה לחסלה באמצעים הברוטאי ליים הנקוטים בידו עתה.

האוכלוסיה הפלסטינית בגדה המערבית אמנם מוכנה עכשיו להקים מדינה פלסטינית תוך הסכם עם ישראל — אבל אין לה הכוח להגשים שאיפה זו. מול התנגדותם הטוטאלית של גולדה ודיין.

ברית-המועצות מאבדת את עמ' דותיה במרחב. היא סולקה מסודאן, מני הג לוב לוחם בה, הציבור המצרי מואס בה. דיין, שפחד תמיד מפני התערבות סובייטית במלחמה עתידה, שוב אינו מאמין שסכנה זו קיימת. בהיעדרה, לא איכפת לו שתפרוץ מלחמה חדשה עם מצריים. להיפך.

בארצות-הברית התחילה כבר מערכת-הביטחון. ניכסון קשר את גורלו בחידוש היחסים עם סין, בנסיגה מוואט נאם ובפתרון בעיות הכלכלה האמריקאית. הוא לא יפעיל לחץ של ממש במרחב — לפחות עד ראשית 1973, אם ייבחר מחדש.

תנועת-השלום בישראל מסור ררת, ועל כן אין בכוחה לקומם את רוב הציבור נגד מדיניות זו. זהו החידוש האמיתי בדברי דיין: הר עיתוי.

הוא מאמין שהגיע חזמן לפעול בגיון, בתנופה וכידר רמה.

ל שראוים רבים ישאלו את עצמם: בעצם, למה לא?

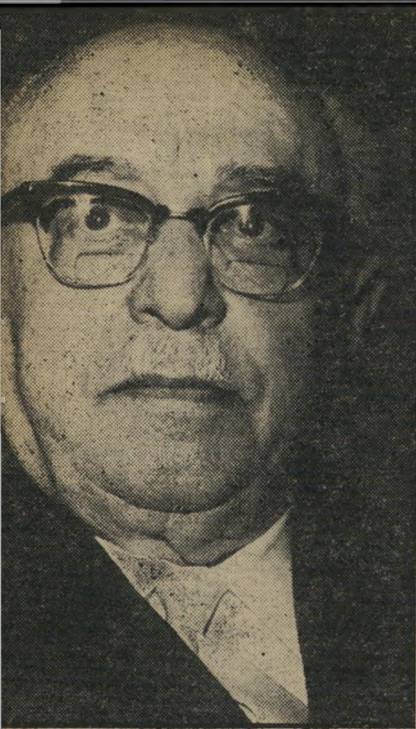
אם אפשר — מדוע לא לנצל את הר הזדמנות?
התשובה היא: זה אפשרי כי טווח הקצר. זה יהיה אסון בטווח הארוך.

זהו מדיניות המתעלמת מכל הגורמים היותר-עמוקים של הסיכסוך הישראלי-ערבי. היא לא תפתור אף אחת מבעיות היסוד. היא לא תשנה את הנתונים הדמוגרפיים. בוודאי לא תשנה את ציווי המוסר. אין זו מדיניות של הוכמה. וזהו מדיניות של התחכמות.

קולומבוס לא המציא שום דבר, כאשר שבר את הביצה. המעשה נחשבת לדוגי מה קלאסית של התחכמות עליונה. למעשה, רימה קולומבוס את ידידיו. הוא העמיד את הביצה על ראש, כהחלטתו. אבל הוא שבר את הביצה.

משה דיין יכול לעמיד את ההגיון ההיסטורי על הראש, ולהצליח בכך למשך זמן-מה. אבל צריך להיות ברור לו, ולכל אדם בישראל:

מדיניות זו שוברת כל סיכוי של שלום בין ישראל והעולם הערבי. לא לשנה, לא לשנתיים, אלא לדורות. כי זוהי תכונה מובהקת של כיצה: כל יוד יכול לשבור אותה, אבל אין כוח בעולם המסוגל לחח' זירה לקרבותה.

הנשיא הביע מבוקשו להתפטר מכהונתו

מסיבות בריאותיות - מי יהיה היורש?

שפירא, יליד רוסיה, בן 69. חותר בהתמדה מזה מספר שנים להכשרת הרקע לבחירתו כנשיא. מועמדותו מעוררת התנגדות הן בחוגי רפ"י הזוכרים את חלקו בפרשת לבון והן בחוגים דתיים. למרות המיחות שהוא נוקט כלפי הדתיים בשנים האחרונות. לאחרונה יעצו לו גם מקורביו להימנע בשלב זה מלהציע את מועמדותו לתפקיד.

● **מוזכ"ל העבודה, ישראל ישעי** יהו, יליד תימן, בן 61, הוראה בבחירתו כמוזכ"ל שלב להצגת מועמדותו לנשיאות. מתוך תקווה שהצורך במועמד תימני, כסמל למיזוג הגליות, עשוי ליסייע בבחירתו.

● **שר החקלאות חיים גבת**, יליד רוסיה, בן 70, המוצג כמועמד מטעם חוגי ההתיישבות העובדת.

● **הר"ר ישראל גרדשטיין**, יושב ראש קרן היסוד, יליד ארצות-הברית, בן 75, מועמד החוגים האזרחיים.

מול מועמדים אלה ניצבים הרצים, הר מועמדים היראליים, מתוכם ייבחר כנראה הנשיא הבא של ישראל:

דוד הורוביץ

טוריון של הקרן הקיימת, לשעבר שגריר ישראל בצרפת, יליד וילנה, בן 65.

עד כה, כיוון שטרם סוכם עם שור על מועד פרישתו, לא הוצע התפקיד לאף אחד ממנועמדים אלה. אולם לאור הדיעות המתגבשות בצמרת השלטונית של

מה יגיד הנגיד?

ישראל, קרוב לודאי שההתמודדות הסופית על התפקיד תהיה בין אליהו ששון לבין דוד הורוביץ. אם יוחלט שחשוב לבחור נשיא ממוצא ספרדי, לשם הגישור על הפער העדתי בישראל, יוצע התפקיד לששון. אולם בשלב הנוכחי נוטות כמות המאזניים דווקא לצידו של דולק הורוביץ; הנגיד הסימפטי של בנק ישראל.

השאלה היא רק מה יגיד הנגיד עצמו?

● **אליהו ששון**, שר המשטרה לשעבר, בן 69, נראה כמועמד מתאים הן בגלל כושרו הדיפלומטי, והן בשל מוצאו המזרחי.

● **דוד ("דולק") הורוביץ**, הנגיד הנוכחי של בנק ישראל, העומד לפרוש מתפקידו בראשון לנובמבר השנה, יליד פולין, בן 72. הורוביץ הוא דמות בינלאומית מוכרת, בעיקר בשל תוכניתו לסיוע ארצות-נחשלות, בעל נסיון דיפלומטי

תקופת כהונתו הרשמית השניה של זלמן שזר כנשיא ישראל, תגיע אל סיומה רק בשנת 1973. אולם הנשיא השלישי של מדינת ישראל אינו מתכוון להמשיך ולשאת בכהונה זו עד תומה. הניתוח שעבר זלמן שזר לפני שבועות מספר בביילינסון, וההחלטה שחלה במצב בריאותו של הנשיא בן ה-82 מאז, הביאו אותו למסקנה כי אינו יכול לעמוד עוד במעמסה של תפקידו.

הנשיא, שעוד לפני חודשים מספר, שפע כוח וחצב להבות בנאומיו, נראה תשוש בהופעותיו הפומביות האחרונות. גם מצבה הבריאותי של אשתו, רחל שזר-כצנלסון, בת ה-83, הוא רעוע. כתוצאה מכך נבצר משניהם לעמוד אפילו בתביעות הייצוגיות תמינמאליות שמחייבים תפקידם. גם העובדה שבעוד חודשים מספר צריך הנשיא לעבור למיטתו נשיא חדש, שעורר התנגדות רבה ועלול עוד לעורר פולמוס חריף, גרמה לכך שזלמן שזר הביע את משאלתו לשחררו מתפקיד הנשיא במועד מוקדם ככל האפשר.

בשיחות שנערכו בנושא זה בצמרת השלטון, התגבשה הדיעה שכנראה תוך חצי שנה יהיה צורך להיעתר לבקשתו של שזר, ולהציע לבחירה נשיא חדש. כתוצאה מכך צפה להתעוררה שאלה, שנועדה להיות רדומה עוד שנתיים לפחות: מי יהיה הנשיא הרביעי של מדינת ישראל?

מירוץ

מוסווה

אישום רבים בישראל נושאים עניינם לכתר הנשיאות. שישמש גור לת הכותרת לפעילות הציונית וינציחם בהיסטוריה כמעמד ההם ביותר אליו מסוגלת האומה להרים את יקירתה.

אולם במירוץ המוסווה לנשיאות, שאין מדברים עליו לעולם בסומבי, יש להבדיל בין שתי קבוצות: בין הרצים ובין הרוצים. בעוד שהראשונים הם בעלי הסיכויים שמועמדותם תוצג לבחירה בבוא היום, הרי שהאחרים הם העושים מאמץ צי, לרוב חסרי סיכוי, להציע את מועמדתם לתואר.

בין האחרונים בולטים ביותר האישים הבאים:

● **שר המשפטים יעקב שמשון**

במדינה

העם

ארבעה

ערבים

יש שיתוף-פעולה אחד בין ישראלים וערבים במרחב. זהו שיתוף-פעולה סמוי — כי הוא אוטומטי, ואינו זקוק להידברות כלשהי.

שיתוף-פעולה זה קיים בין המנהיגים הקיצוניים בשני המחנות — אנשי ארץ-ישראל השלמה ופלסטיין השלמה, חסידיו ה"לאווים" של הארטום וה"לאווים" של ירושלים.

הם זקוקים זה לזה, והם עוזרים זה לזה. קדפים גלויים. השבוע שוב פעל שיתוף-פעולה זה בצורה מופלאה.

משה דיין גילה את קלפיו, נשא נאום בו היתווה את המדיניות האמיתית, הבלתי-מבוטאת, של ממשלת גולדה מאיר (ראה הנודו). מטרתה: צירוף-קבע של הרשמים המוחזקים לישראל, מבלי לספחם רשמית.

ברור כי זוהי מדיניות הנוגדת את השלום, וההופכת כל שלום בלתי-אפשרי לצמיתות. כדי לשכנע את הציבור לקבל מדיניות כזאת, הודקק דיין לסענה נוספת: שהערבים ממילא לא יסכימו לעורר לשלום, ועל כן אין מה להפסיד.

דפי סקורת דיון. אילו יכול היה דיין לתת פקודות לשליטי ערב, היה בוודאי מבקש מהם הצהרה כי אכן אין בכונתם לכרות שלום עם ישראל.

והנה קרה הדבר שכימנט לא ייאמן: עוד לא נדמו התגובות על נאום דיין, ושלוש מנהיגי ערב מסרו את ההצהרה המבוקשת.

בדמשק התכנסו ראשי מצריים, סוריה ולוב, כדי לתת חוקת לאיחוד הרופף בין ניהן. הם פירסמו הצהרה, שכאילו נוסחה כולה כדי לעשות טובה למשה דיין. הנשיאים אל-סאדאת, אסד וקדאפי הקימו לתחילה את שלושת ה"לאווים" של חאראטום — לא הכרה בישראל, לא משא ומתן עימה, לא חזרה-שלום עימה.

ריקוד לפי חללי. מדוע עשו זאת? כמו להצהרות רבות של מנהיגים ערבים, אין גם זו אלא מסישפתית למי שהו. הפעם: לנשיא לוב, קצין צעיר וחסר-נסיון, המנוסה מחשיבות עצמו, שהשתלט במיקרה על ארץ בעלת אוכלוסייה דלילה ואוצרות-נפט עצומים. קדאפי יושב על ערימות של כסף — וכל מי שרוצה לקבל את חלקו, צריך לרקוד לפי חלילו, לפחות בהצהרות.

כך עשה אנוואר אל-סאדאת, השולט על ארץ בעלת אוכלוסייה עצומה ואוצרות עצומים. הוא זקוק לכסף הלובי — ועל כן שלים את מסישפתיתם לשכנו השחץ, שהוא בו לו בכל ליבו, מובן שלא התכוון אף למילה אחת. כי אל-סאדאת קיבל את החלטת מועצת הבטחון הכוללת הכרה בישראל, והוא הציע בשידורש הר זה-שלום עם ישראל, מדיניות זו לא השתנתה.

מועג הקסמים. אליסאדאת אמר דבר רים שלא התכוון להם, וכך הושיט עזרה ישירה לדיין, בניגוד למדיניות של עצמו. ואילו משה דיין הגיש מתנה, על מגש של מילים, לכל הלאומנים הערביים, הרטוננים כי אין טעם לחשוב על שלום עם ישראל, מכיוון שזוהי מדינה שוחרת-מלחמה, התפשטות וסוד האדמות הערביות. כך הושלם המעגל.

פלסטיין

תקווה

של יום

23 ראשי הערים מהגדה המערבית, ש-התכנסו בשבוע שעבר בבית-הספר הק"תולי בבית-סחור, עשו היסטוריה בתולדות העם הפלסטיני. היתה זו הפעם הראשונה מאז מלחמת ששת-הימים שקבוצה כה גדולה של מנהיגים פלסטיניים התארגנה לכנס פוליטי, למעשה, לא היתה התארגנות מעין זו, אפילו תחת השלטון הירדני.

כינוסם של ראשי הערים הוגבל אומנם לדיון בבעיות כלכליות, ובעיקר לפעילות נגד החרם שהטילו ארצות-ערב על יצוא הגדה המערבית, אולם בדיעבב בלתי רש" (המשך בעמוד 18)

צור

אילת

ששון

והרצים:

גבת

ישעיהו

שפירא

עד כה טרם הוצע לו התפקיד באופן רשמי. אבל קרוב לודאי שדולק הורוביץ לא ידחה את ההצעה, אם אומנם תוצע לו באחידות דיעות ולא תוך מחלוקת פנימית. אם אומנם כך יקרה, לא יהיה הפיחות שהתרחש השבוע, המאורע הציבורי האחרון שדוד הורוביץ ימלא בו תפקיד נכבד.

מאטי רב ובעל יכולת משא-ומתן.

● **אליהו אילת**, נשיא האוניברסיטה העברית לשעבר ושגריר ישראל לשעבר בבריטניה וארצות-הברית, בן 68. אילת הוא בעל כישורים ותכונות דומים לאלה של הורוביץ.

● **יעקב צור**, יושב ראש הדירקט

אנשים

ישראלים השוהים בלוס־אנג'לס, לכן, כשראש הממשלה גולדה מאיר, אכלה בבית־הקפה האחרון בארצות־הברית במקום, הציגו בפניה את המלצר הראשי כישראלי. שאלה גולדה: "מה אתה עושה כאן?" "מלצר", השיב האיש. "מה עשית בישראל?" "המשיכה גולדה. גם כן מלצר". אז בשביל מה היית צריך לבוא לכאן, סיימה גולדה.

מה לכהן

ולבשר הודו?

הבריונים של קריית־גת עמדו על הבמה עם חזה נפוח ומבט זועף וליוו במחיאות־כף את הכתרתו של מר הודו הראש שון בישראל. המנחה שמואל (שמיל) שי שם את הכתר על ראשו של סדומון כהן מדיי מונה אשר חיסל בלי להגיד עניין עץ חצי ק"ג בשר הודו במום הקצוב של 10 דקות. המיבצע לא היה קשה במיוחד תודות לליווי המוסיקלי של אריק איינשטיין והברנשים של פיאמנטה. אחד הנוכחים בהכיר לחברתו מדוע כונה ה"ערב פסטיבל עוף והודו": "תראי, אמר (כשהוא מצביע על אריק איינשטיין), 'הביאו לנו כאן רבע־עוף'".

פסוקי

השבוע

שְׁלֹמֹה רוזנפלד, ערב הפיי חות: "אם יתברר ששר האוצר דיבר הפעם אמת (בעניין הפיי חות), כי אז שוב אי אפשר יהיה להאמין לו לעולם".

פרופסור ישעיהו ליבון ביץ': "צא וראה, מה היו משמעותו הדתית וערכו ההיסטורי של אליהו הנביא ביהדות, אילו היה שר הדתות או רב ראשי מטעם איזבל. (אין כוונת דברים אלה לזהות את גולדה מאיר עם איזבל ולא את ד"ר ורהפטיג או את הרבנים אובי טרמן ונסים עם אליהו הנביא)".

מרלן דיטריך

(69) חסבתא בעלת הרגליים היפות ביותר בעולם, קיבלה על עצמה, פעם ראשונה אחרי שנתיים, תפקיד. היא מופיעה בגן החפצות טיבולי בקופני הגן. בהפסקות שותה מרלן, שהיא בת של קצין גרמני, בירה ושולחת גליות צבעוניות לארבעת נכדיה אשר בארה"ב.

בילוי קייצי

הדוגמנית הישראלית שוש כהן, הנמצאת עתה בחופשת־מולדת בארץ, מבלה בי חברת הצייר־במאי פרוספר פריינטה בברכות השחייה בתל־אביב.

אם, פשנן, ערנה לב, ועד יהודה ברקן, כולם באו להיגוג עם שושנה ולבקש ממנה שתשמיע להם משריה הישינים. בהתחלת המסיבה אמרה שושנה: "אני לא יודעת מה גילי המדויק. אני חושבת ש־הוא בערך 51. אנחנו התימנים, לא יודעים בדרך כלל את ימי ההולדת המדויקים שלנו. אז לנו זוכרים את תאריכי הלידה של הילדים לפי מאורעות חשובים שקורים באותה תקופה. כמו מות החומר למשל".

הצגת הכל יחסי המר עליה בהשתתפות יהודה אפי רזני ומרדכי פרדו בהבימה, היא קומדיה של טעויות. באחת מהצגות השבוע, נערכה גם בקרב הקהל קומדיה של טעויות. לפני תחילת ההצגה נרשמו או שוטרים מסתובבים באולם ומוציאים מדי פעם החוצה זוג צופים. הסיבה למעשיהם של השוטרים היא פריצה בבית תל־אביבי. בו נגנב בין השאר, גם ארנק של בעל הבית. בי ארנק היו שני כרטיסים לי הכל יחסי. האיש התלונן במשרה שהחליטה לנסות לתפוס את הגנב באולם התיאטרון. השוטרים ניגשו למקומות שם נה הגנב והוציאו החוצה את הזוג שישב בהם. אבל התברר, שבני הזוג הם קרובים של אחד ממשתתפי ההצגה. שחקנים אחרים בלי כרטיסים והם התיישבו במקומות הפנויים.

המועדון היהודי בלוס־אנג'לס, מפורסם במסעדה המשובחת שלו. כל המיזמי במי קום סועדים שם. מל' ויז' ווירד ועד אומ' פרמינג'ר. מנהל המסעדה, המלצר הראשי וחלק מהמלצרים הזוטרים הם

גרועים. ובכלל, הפנתרים השחורים בישראל זה לא אותו דבר כמו הפנתרים השחורים בארצות־הברית".

המוליטימיליונר היהודי מלוס־אנג'לס, ויקטור קארר, הגיע השבוע לארץ בלוויית אשתו כדי להשלים את בחירת הריהוט לדירת הפנטהאוז שהוא בונה לעצמו ליד מלון מוריה בירושלים. הדירה (240 מטר מרובע) היא קטנה לעומת הפנטהאוז של קארטר בלב בברלי (350 מטר מרובע). בדירתו בברלי קיימים מיתר קנים מודרניים שונים כמו מערכת אלקטרונית לקביעת שיפוע, רכות וגמישות המיטה בכל זווית רצויה; מערכת אלקטרונית לפתיחת וסגירת החלונות, הדלתות, הטלוויזיה והרדיו בעזרת מערכת כפתורי רים ליד המיטה; ארבע טלוויזיות וזאת וזאת שלפונים — כור לל טלוויזיה וטלפון בבית השימוש. פרט לכך מפורזים בדירה עשרות יצירות מקוריות של **רנאדו, הנרי מור, מורליאני** ותמונה גדולה של הצייר הישראלי **יעקב אגם**. קארטר מתכוון להעביר חלק ניכר מהאוסף שלו המפורז במוזיאונים שונים בלוס־אנג'לס. לדירתו החדשה בירושלים, בני לל נטייתו להתגורר בפנטהאור זים, מכונה קארטר בלוס־אנג'לס: קארטר על הגג.

מסיבת השבוע היתה ללא־ספק מסיבת יום ההולדת. שערך אנשי גלי צה"ל לשון שנה דמארי במלון טיראן בהרצליה. מחיים בסקוביך, שייקה אופיר, גנדי, משה וילנמקין, חיים גורי, אדכי פנדר ויהלומי, אריה אלי

את ד"ר ורהפטיג או את הרבנים אונטרמן ונסים עם אליהו הנביא".

לפני כל הופעה בתוכנית היחיד של, נוהג יהודים להציג בפני הקהל את התזמורת המלווה אותו. אחד מחברי התזמורת הוא עולה חדש מרוסיה. באחת ההופעות מחוץ לתל־אביב, כאשר הציג את הגנג' העולה מרוסיה, צעק משהו מתוך הקהל: "שיחזור לארץ שמשם הוא בא!" יהודים התמלא חימה, צעק לעבר ה"איש": "אותך רצינו להחזיר כבר מזמן, רק אף מדינה לא רצתה לקבל אותך חזרה — פנתר שכמוך!"

קונסול ההסברה של ישראל בניו־יורק, גבריאל פדון, כמעט והפיל את שפר פרט הטלפון שבידו, כשישב במשרדו במנהטן. המטלפנת היתה יהודיה עשירה מראשי הפעילות למען המגבית: "מר פדון, היא אמרה, 'אני רוצה שתגרשו מישראל את סעדיה מרציאנו!'". מה פתאום?" השתומם פדון. הסיבירה האשה: "לפני שנה שלחתי את בתי ללמוד בארץ גיברלטה בירושלים. והנה יום אחד אני מקבלת מכתב מהקרובים שלי בישראל, ש־

משה דיין רוכב שוב. באחד הלילות נהג במהירות במכוניתו. ליד השוק הסיטוני בתל־אביב עלה על אי־תנועה. ומכוניתו הסתובבה מעוצמת ההתנגשות. כתוצאה מכך נכנס למסלול ההפוך, נסע נגד הכיוון, כשמלווי מפעילים את הצופרים כדי להזהיר מכוניות שבאו מולו.

אגב, כשנחנך לפני שבע שדרה־התעופה החדש־ידי מנזר סנטה קתרין בסיני, תרומתו של מיליונר יהודי מ־ברזיל, ידעו רק מעטים של־משה דיין היה חלק בכך. אותו נדבן יהודי ביקר בסנטה קתרינה עם **מרדכי (מוטי) פרידמן,** מנכ"ל נתיבי־נפט. בביקורם הבחינו, שבמנזר מצוי, נוסף לכנסיה, גם מיס־גד. הציגו לנזירים לבנות בית־כנסת בתוך חומות המנזר והנזירים הסכימו לכך. כאשר התבקש משה דיין לתת את אישורו לבניין בית־הכנסת, אמר: "בסדר, בתנאי שתבנו אותו שטוח שטוח וארוך". ה"נדבן היהודי הבין את הרמז וכך נבנה בית־הכנסת הראשון בעולם בצורת מסלול המראה ונחיתה למטוסים.

בשיחה שנערכה השבוע במיזנון בית־דבוסנסקי,

מארק שאגאל

הצייר היהודי המפורסם, נוסע כל שנה לחופשה במרחק 20 ק"מ מן החופשה הדומה לעיר עכו, לעדן רוק שלחוף הים התיכון. למרות גילו (84) הוא לוקח מאשתו פעמיים ביום שעורי שחייה. בין תרגילי השחייה כותב שאגאל את זכרונותיו. "התחלתי בהם לפני 40 שנה. אתם רואים שאני עצלן".

מספרים לי, שהבת שלי הפסיקה ללמוד בטענה שאין לה זמן ללימודים מפני שהיא עסוקה בעזרה לפנתרים השחורים. הקרובים כתבו לי גם, שהיא הפכה להיות ידידתו של מנחם היג הפנתרים מרציאנו. אז תדע לך, שאני תורמת מאות אלפי דולרים לישראל ואני רוצה שתגרשו את מרציאנו מישראל. אני גם שמעתי שהוא ספרדי. פדון, ספרדי בעצמו, ניסה להרגיע את הגברת ה"כבודה והסביר לה, שאי־אפשר לזרוק סתם ככה אנשים מישראל. את יכולה לקחת את בתך חזרה לאמריקה". אמר פדון. "את גם יכולה להפסיק לשלוח לה כסף למחייתה. אבל אני לא מיינץ לך לעשות זאת. אם לא יהיה לכתך כסף, היא יכולה לעשות דברים יותר

גילה אחיו של ח"כ מנחם בגין, המהנדס דוד בגין, כי רק פעם אחת היה לו ויכוח פוליטי עם אחיו: "היה זה כאשר עלה מנחם ארצה. הוא עלה אחרי. הוא רצה לי־הצטרף לאצ"ל ואני ניסיתי להשפיע עליו להצטרף לח"י. אבל מאז לא היו בינינו ויכוחים פוליטיים".

במכתב למערכת הארץ על "סמכות דתית וסמכות חילונית", עשה פרופסור ישעיהו ליבוביץ, השוואה מעניינת: "צא וראה מה היו משימותיו הדתיות וערכו ההיסטורי של אליהו הנביא ביהדות, אילו היה שר־הדתות או רב ראשי מטעם איזבל! (אין בי כוונת דברים אלה לזהות את גולדה מאיר עם איזבל ולא

מרוסיה בארצה

אני לוחם למען שוויון הזכויות של כל האזרחים בכל מדינה (ישראל, ברית המועצות וכל מדינה אחרת) ללא הבדל דת, לאום, גזע, עדה ומין. אני משתוקק מאוד לבקר בברית המועצות ולחזות במו עיני בתוצאות אחת המהפכות הגדולות

מוזמן ריבתי

לזאת בתודות האנושיות. אולם גם למען חווייה זו, אני מוכן לשנות את השקפתי זו, שהיא פרי הכרעה מצפנית אישית וציבורית.

אני רואה סתירה בין עמדותי זו ובין דעתי (שגם אותה ביטאתי מעל דוכן הכנסת, ולא פעם באותם נאומים עצמם) שעל ממשלת ישראל לשנות את מדיניותה ולתת להתקרבות אל ברית המועצות. השלום הישראלי-ערבי מחייב, בין השאר, שני יחסי ירושלים-מוסקבה, ועלינו לפעול למענו, מתוך אינטרס ישראלי, בלי כל קשר לעניינים אידיאולוגיים.

יהודים לחוד, שלום לחוד

הנה ההערה המדינית, המכוננת לכתובת הסובייטית. אני מציע גם למוסקבה להפריד בין שני הנושאים.

יש הרבה אנשים בישראל שמעולם לא הרימו קולם בעניין יהודי-ברית המועצות, אם יוזמנו כל אלה לברית המועצות, אברך על כך — כי כל ביקור ישראלי בברית המועצות הוא בעל השפעה חיונית, גדולה או קטנה. אפילו ביקורו של מאיר וילנר עדיפים על ניתוק מוחלט. אולם העניין העיקרי של כולנו הוא עניין השלום, בעולם כולו ובמרחב שלנו בפרט.

מחנה השלום בישראל הוא גדול, ויש בו מיגוון רחב של דעות וכוחות. מי שרוצה בשלום — מוטב שיתן את ידו למחנה זה, ולפחות יפתח בדרישה עימו. הרוח הגדול של הפזיזות והאדישות במחנה זה אינו תומך במדיניות הסובייטית כלפי היהודים. אין הוא אדיש כלפיה, ואין הוא אילם.

אך כימעט כל המחנה הזה מאוחד בדעתו שיש לחדש את יחסי ישראל וברית המועצות, כחלק מיוזמת-שלום ישראליה נועזת וכוללת. אמירות של המחנה כולו תגבר, וכוחו בארץ יגדל, עם תבוא ויזם מה מקבילה מצד ברית המועצות. אם הממשלה הנוכחית, שהוזמנה על רקע שונה ולמען מטרה שונה, תנצל את שהותה בברית המועצות כדי להבהיר גם נקודה זו — תבוא עליה הברכה.

לוי אשכול

רצתה ברית המועצות לעודד מחנה זה, ואילו היתה זו המטרה העיקרית של הזמנת המשלחת, בוודאי היה הרכבה שונה לגמרי.

דווקא הרכב המישלחת מוכיח שאין זו המטרה העיקרית.

המיבחן המעשי הוא זה: אילו היתה המטרה מדינית, וקשורה בגבולות הריבוי — היו המזמנים מרכיבים ממשלחת של הלוחמים הבולטים ביותר לשלום בלי סיפוח, בלי קשר עם מדינתם לבעיית יהודי ברית המועצות, להיפך: הם היו דווקא קא כוללים במישלחת אנשים שהרימו את קולם בבעיית היהודים, כדי לשים את הדגש על המטרה המדינית ולהשיג את ההזדה המירבית בציבור הישראלי.

אבל המזמנים הלכו בדרך הפוכה. נכללו במישלחת גם אנשי שום טובים, החתומים מן המאבק המדיני היומיומי בישראל נגד הסיפוח. אלה הוזמנו מפני שהם ידועים מידורי ברית המועצות, ומפני שלא שמעו את קולם בבעיית היהודים שם.

מוזמן גייבון

עובדות אלה מוכיחות שצודקת טענתה של ר"ק: אין זו משלחת שהוזמנה לדון בבעיות השלום במרחב, אלא משלחת של ידורי ברית המועצות, שלא פסלו את עצמם על-ידי הצטרפות ל"מסע האנטיסמי" בייט" בפרשת יהודי ברית המועצות.

הערה אישית

ורשו לי כאן שתי הערות — אחת אישית ואחת מדינית.

הנה ההערה האישית: עורך ידיעות אחרונות, ד"ר הרצל רוזנבלום, שאינו נמנה עם אוהדי הפוליטיים, שפך דימעה פומבית קטנה על כך שאני לא צורפתי למשלחת. הוא הסיק מכך שאפילו "ותרן כמו אורי אבנרי" אינו די כשר בעיני שליטי מוסקבה, מפני ששרדו באיוושהי פינה נסתרת של לבנון. שרדתי של פטריוטים ישראליים. עם כל הערכה לאגדת לי, דימעה זו מיותרת לגמרי.

פסקתי את עצמי, בהכרה מלאה, ממועמדות במישלחת כזאת — כרגע שהחלטתי (כחברי-נסת, כי עוררתי וכתבתי במסודות המדיניות של תנועת העולם הזה — כוח חדש) להרים את קולי נגד המדיניות הנקוטה בידי ממשלת ברית המועצות כלפי יהודים. נשאתי מעל דוכן הכנסת נאומים חד-משמעיים ברוח זו, ופירסמתי דברים בי רוח זו בתחיתמי בשבועון המסויים. אני דוגל בזכותו של כל אדם (בישראל, בפלסטין, בברית המועצות ובכל מקום אחר) להצטרף לכל אומה שהוא רוצה לקשור את גורלו לגורלה, להגר לכל ארץ שהוא רוצה להיות בה, לבחור לעצמו את זהותו הלאומית.

המסע האנטי-סובייטי, שהתנהל בישראל נגד ברית המועצות, על רקע בעיית היהודים שם.

הקריטריון העיקרי (ובנראה גם היחיד) לקביעת המועמדות למשלחת היה שלא השתתפו בו מסע אנטי-סובייטי זה, ואף הכי תיגז ממנו בפומבי.

מי הזמין - ולמה?

דברים ברורים, ויש בהם הגיון. מה שמכונה בפי ר"ק "המסע האנטי-סובייטי" גרם נזק עצום לברית המועצות. הוא השפיע במשירין על מלגות השמאל באירופה המערבית ובארצות הברית, שבכולן תופסים היהודים מקום מרכזי.

הפצצות הינדיות של הרב כהנא ותעמולה הפירסומית של ה"יגה להגנה יהודית אינם מפריעים לסובייטים, אלא להיפך. מפי ריעה דווקא ההסתייגות הגוברת באותם החוגים בעולם שאינם עוינים את ברית המועצות, והמזכירים כנים לשתף פעולה עימה במישור רבים רבים.

לכן שלחה ברית המועצות משלחות של יהודים סובייטים לביקורים בארצות-המערב. לכן הוזמנה משלחת של יהודים שמאלניים מן המערב לברית המועצות. וכעת בא צעד נוסף בכיוון זה: הזמנת משלחת ממשלת ישראל עצמה, שעצם הופעתה בברית המועצות וקבלתה על-ידי מוסדות סובייטיים (אפילו לא יהיו מוסדות פוליטיים) יפיגו את המתח הקיים בין ברית המועצות והשמאל העולמי.

אני יודע אם יש ברעת המאמר חיים הסובייטיים להפגיש את חיי המישלחת עם יהודים סובייטים, ובהכרח מבקשי-עזריה. אם כן, בוודאי ייעזר הדבר יותר מאשר

מוזמן לירון

נאומים שיגורתיים במסיבות, שבהן יורום חודקת וייעדים הקאביאר.

אין קשר לשלום

מטר ההשמצות הראשון שבא בעיקבות הזמנת המשלחת, נאמר ש'זהו מזימה מתחכמת של ממשלת ברית המועצות לרומם את המחנה הישראלי הדוגל בשיבה לגבולות ה-4 ביוני, והתיו המשותפת של ה"ד"ר הרצל רוזנבלום וה"ד"ר משה סנה.

עם כל הכבוד, אין היא עומדת במיבחן ההגיון.

המחנה הישראלי הדוגל בשלום ללא סיי פוח, המוכן לקבל את גבול ה-4 ביוני כבסיס לשלום-אמת, שיכלול סידור-בטיחות סבירים — הוא רחב הרבה יותר מן המיגוון הצר שנכלל במישלחת. אילו

המלחמה הנמשכת כיום בין ישראל וברית המועצות מתנהלת בי שני מישורים שונים.

המישור הראשון הוא מדיני מובהק. ברית המועצות היא צד בסיכסוך הישראלי-ערבי, ומאז 1967 התייצבה באופן בלעדי בצד הערבים.

המישור השני הוא מסוג אחר לגמרי. ישראל קשורה בקשרי סולידריות עם היהודים ברחבי העולם. על כן היא צד בסיכסוך שבין המישור הסריבייט ובין חלק מאזרחי היהודים.

כדאי להבחין בבירור בין שני המישורים האלה, אף שלעיתים קרובות משתלבות שתי המערכות, והן בוודאי משפיעות זו על זו.

הזמנות ואשליה

זמנת המישלחת של ששה אנשי-ציבור ישראליים לברית המועצות היא יוזמה חיונית, ויש לברך עליה. טוב שהששה הוזמנו, וטוב שיסעו.

אולם כדאי שיהיה ברור לחז"ר מין מה משמעותו של צעד סובייטי זה. גם כדי לנצל הזדמנויות שישנן, וגם כדי להימנע מאשליה. התגובה הראשונה בישראל היתה ריגית, ומנותקת מכל מידע מוסמך. משרד החוץ פירסם הודעה של זיל-זול, אך לא שלל את הנסיעה.

אנשים שונים בישראל, שהיו רוצים מאוד לנסוע ושלל הוזמנו, פירסמו דברי השמצה קיצוניים.

השונאים המקצועיים של ברית המועצות פתחו, כמובן, במקלה הצפויה. כל התגובות האלה מובנות. אך כדאי לבחון תחילה את המידע, ואת ההגיון המשתקף בו — לפני שנפתח בעקבות-יגנאי או כשירי-הדל.

המחנות היא רק"ק

וה ונעים לחשוב כי זוהי מיחווה סובייטית, שמטרתה היא לקדם את חידוש היחסים בין ישראל וברית המועצות. אפילו יש הרואים בכך סימן ש'מוסקבה מוכנה בקרוב לפתוח במשא ומתן, למרות שממשלת ישראל אינה חולמת לחזור לגבולות ה-4 ביוני, כדרישת הסובייטים.

בכל ההשערות האלה אין כל מבשר.

היו וישנם גישושים סובייטיים לקראת אפשרות של חידוש היחסים, בי תנאים מדיניים מסוימים.

אולם מי שרוצה לקשור יחסים דיפ-לומטיים עם ממשלת ישראל, אינו מוין לביקור את הגברת רות לוביץ', שהיא פעילה מרכזית של רק"ק. בין מוסקבה ובין רק"ק כבר קיימים יחסיים, ואין צורך לחדשם או לשפרם.

רק"ק היתה היוזמת של המשיחת, היא שהציעה את המועמדים לנסיעה, והיא שניהלה את המשא ומתן עם המוסדות הסובייטיים שהחליטו על ההזמנה. היא המחזית תנת העיקרית של השימחה.

המשאומתן ארך זמן רב, והוא התחיל לפני שהמאורעות המדיניים שיכנועו, אולי, את הממשלה הסובייטית לבחון מחדש את בעיית יחסי מוסקבה-ירושלים. מדברי רק"ק, שהיא המקור המוסמך היחיד בפרשה זו, עולה כי:

אין שום קשר בין מישלחת מסוימת זו ובין שאיפה כלשהי לשינוי היחסים המדיניים בין ממשלת ישראל וברית המועצות.

הזמנת המשלחת באה כתגובה על

בינתיים, עוד לא עצרה המשטרה חשודים. אם תצליח לשים ידה על הרוצחים, לא יופתע איש אם יתגלה כי אכן זאת הסיבה.

הרצועה

איך לא חוסלה

השביתה

הגירסה הרשמית, שהופצה בכל אמצעי התקשורת בארץ, ידעה לספר כי שביתה המסחר, שהכריזו אירגוני המחבלים ב־שבת האחרונה בעזה, נכשלה בצורה מוחלטת, וכי הפעולה הראויה של הלחץ המספר מנעולים על חנויות סגורות, ברחוב הראשי, הספיקה כדי להחזיר את החיים לתיקנם — ומהר.

אלף בורד. מי ששהה אותו בוקר בעזה, ראה סיפור שונה במידת:

הרחובות המשיכו להיות שוממים. אפילו שלילת רשויותיהם של 14 נהגי מוניות, לא זירזה את יתר 500 נהגי המוניות בעיר לחזור לעבודתם. הם שבתו גם ביום הראשון. כמותם שבתו גם עשרות נהגי משאיות.

החנויות אמנם נפתחו, בעקבות להבות מכשירי ההלחמה — אבל לא יותר מזה. הסוחרים לא הכריזו כי הם שובתים. טענו רק כי "ראו שאיש אינו פותח את החנויות — או גם הם לא פתחו". כאשר פתחו את החנויות, בצהרי יום השבת, מסחר הלחמת הדלתות — לא היה בכך כדי לשבור את השביתה. זו, נשמרה על ידי הקונים, שלא הופיעו בחנויות לא בשבת, ולא למחרת. רק ביום השני חודש שה בחלקה תנועת הקונים.

מחרתי. מאלפי המועלים הערביים הרעבים מדי בוקר את הקו הירוק בדרכם לעבודה בישראל, יצאו ביום הראשון בבוקר רק כאלף. כל השאר שבתו. ביום השני, כאשר חזרו החיים למסלולם, ידעו לספר ערבים שהגיעו לעבודה בישראל כי לא עשו זאת מרצונם הטוב.

(המשך מעמוד 15)

מיים אייפסר היה למנוע החלפת דיעות על נושאים החורגים מתחומי הכלכלה.

אחת המסקנות, שהתגבשו כתוצאה מדיוני הכנס היתה ההצעה לכונן מוסד קבע של המנהיגות הפלסטינית בגדה, מ־עין סרלמנט של ראשי־ערים, שיתכנס לעיתים מזומנות, ויכל להוות נציגות מורכבת של העם הפלסטיני, בעיקר לשם משא ומתן עם ישראל.

אולם התקווה לכונן מוסד כזה לא האריכה ימים. כעבור יום אחד בלבד הונחתה מכת־מוות על הנסיון לארגן נציגות פלסטינית מוכרת. היה זה נאמנו של שר־הבטחון משה דיין בבית־הספר לסיקור ומטה של צה"ל, בו קבע כי ישראל תישאר כממשלת קבע בשטחים המוחזקים, שטרם בדיעבד כל נסיון התארגנות פלסטיני, אפילו לשם לחץ על מדינות ערב להתקרב להסדר שלום עם ישראל.

פשעים

הקוטלים

ממשיכים לחסל

הרצח האחרון, בסדרת הרציחות השוטפת את העולם התחתון בארץ, היה גם האכזרי מכולם: בעקבותיו, נותרו שלוש ילדים — הקטן בהם פעוט בן חודש ימים, האחרים בני שנתיים ושלוש — יתומים משני הוריהם. בצרור קצר של תתימיקלע, חוסלו ביום הראשון השבוע, בארבע וחצי לפנות בוקר, אהוד אורפלי (30) ואשתו ציונה (25) במיטתם, בביתם שברחוב סלומינסקי בשיכון ביצרון ב־תל־אביב.

עבר פדילי. מדוע נרצחו השניים? הנרצחים עצמם לא הספיקו לדבר: אהוד נהרג במקום, אשתו ציונה מתה זמן קצר לאחר שהובאה לאיכילוב — ככל הידוע, בלי שחזרה להכרתה. אולם בין שכניהם

מלכת המים 1970

בהיכל התרבות, יום ג', 7.9.71 תיבחר

מלכת המים

1971

מטעם מערכת העולם הזה

בחסות שעוני TISSOT

בתוכנית האמנותית:

גדי יגיל * יפה ירקוני * סם אנטוני
* אורי גלר * דודו דותן * כוני פאר
* תזמורת אלי שפירוביץ *

תצוגת איפנה: גוטקס ובוטיק בייבה. איפור: הלנה רובינשטיין.

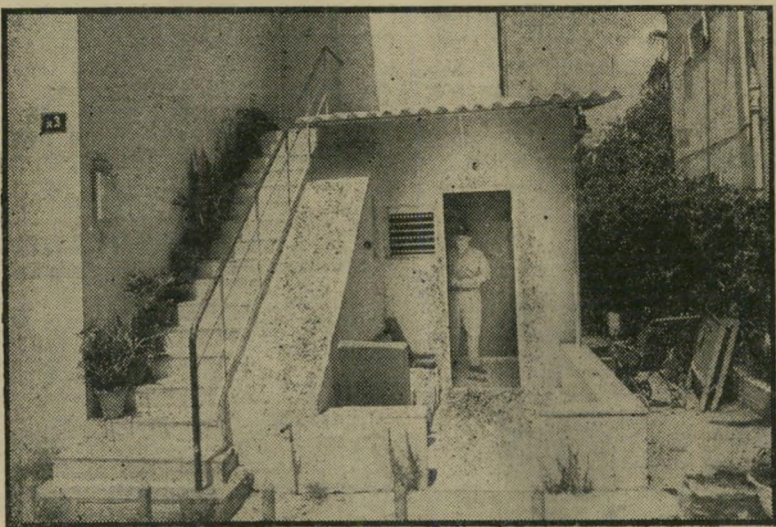
תפרוקות: רייד וליזה. כתרים: רחל גרא. תפאורה: אריק סמית.

פרחים: כץ.

כרטיסים, לאן" ובכל חמשרדים

2.10 בחירת נסיכת ים־סוף באילח

6.10 בחירת נסיכת ים־כינרת בטבריה

חוקר בדירת הנרצחים אהוד וציונה אורפלי
גזר־דין מוות — לחוזרים למוטב?

„בחדתי.“ סיפר ערבי עזתי באשדוד. „לא רציתי לצאת לעבודה היום. אבל באו חיילים, אמרו לי שאם לא אצא לעבודה, לא יתנו לי יותר לצאת בכלל לישראל. היה לי חבל. בישראל מרוויחים טוב, ואני יש לי שישא ילדים בבית.“

לא רק מצה"ל פחדו ערביי עזה. סכנה ממשית לפיטורין היתה צפויה למי שלא נסע לעבודה בישראל, גם מצד המעבידים. להם יש ברירה — אם לא ערבי מהרצור, עה, או ערבי מחברון, אמר קבלן בנין בקריית־גת.

ומכריהם, פשטה מיד לאחר הרצח גירסה הבאה: גם אהוד וגם ציונה היו בעלי עבר פלילי. לאחרונה, נראה היה שהחליטו לחזור למוטב. אהוד השיג זוכן ירקות בשוק החשמונאים, עמל שם לפרנסתו. כתוצאה מכך, הפך לחשוד בעיני אנשי הפשע המאורגן. פעילי הכנוסיות חשדו בו שהוא עלול להלשין עליהם. ייתכן גם שחשדו, כי תמורת הדוכן שקיבל — בהסכמת המשטרה כמובן — כבר סיפק למשטרה מידע.

הלשנה. השכנים העידו כי בשעה מאוחרת בליל הרצח, זמן קצר לפני הישמע היריות, הגיעו כמה אנשים לביתם של הנרצחים. התפתחה שיתח נרגזות, בקול רם, צעקות — ואחריהן מסח ה־יריות.

האמנם היו אלה המחסלים, שהאשימו את אורפלי בהלשנה, מילאו בו במקום גם את תפקידי השוטט המוציא לפועל?

הספיר התנגד, התלבט, התחבט - ולבסוף ניכנס

מרבית הכלכלנים בישראל — ואף שר האוצר עצמו — הגיעו מהר מאוד למסקנה שמה שקורה בשוקי הכספים הבינלאומיים אינו מחייב שום צעד מצד ישראל. אלא שבאן התערב גורם אחר.

זה מזמן טוענים גם באוצר וגם בחוגים אחרים שהיירה הישראלית יקרה מדי. כדי שהייצוא יהיה כדאי, דרוש היה לקבוע תמריצים בסך של 30% מערך הליירה — דהיינו תוספת תמורה של למעלה מליירה אחת לכל דולרייצוא. בשנה שעברה הוטל היטלייצוא של 20%. סירוש הדבר שהיחידים אשר עוד פעלו לפי שער המטבע הרשמי היו התיירים ומקבלי העברות כסף מחו"ל. כגון פיזיונים אישיים מגרמניה. סכומי המכס המגדלים נאכלו רובם עלידי תמריצי הייצוא. כך שמבחנת הכנסות הממשלה לא השתפר הרבה.

טענו אנשי הכלכלה שיש לערוך פיתוח רציני של הליירה (דובר על 5 ל"י ואף על 6 ל"י לדולר), לבטל את כל התמריצים וההטלות המיוחדים, להטיל מיסים חדשים אשר ימנעו התעשרות של ייצואנים ולחץ של לירות ישראליות רבות יותר שבנק ישראל צריך היה, במיקרה זה, להדפיס כדי להמיר את המטבע הזר בשער החדש.

טענו הטוענים שצעד קיצוני בקשר לערך הליירה הישראלית עשוי, אם יתלווה במיסוי גוסף, להגדיל את הייצוא, להקטין את הייבוא ולשפר כך את מצבה המסוכן של ישראל, המגדילה מדי שנה במאות מיליונים דולרים את חובותיה לחו"ל, על מנת לקיים את רמת החיים, ואף לשפרה. וכדי לקיים את מה שקרא המאמץ הכספוני — דהיינו את ארץ-ישראל-השלמה.

טען ספיר, ואיתו כלכלנים אחרים, כי במשק שאין להשיג בו עובד מבלי לשלם לו מתחת לשולחו הטבות, במשק העובד במלוא הקיסור, אין אפשרות להגדיל את הייצוא (דהיינו להגדיל את הייצור בשביל הייצוא) עלידי שינוי מחירים.

הוויכוח שהתנהל זה למעלה משנה, הגיע לנקודת רתיחה בתחילת השבוע שעבר. טענו אנשי מטבע-החוץ באוצר — ואיתם כמה מכלכלניה הבכירים של האוניברסיטה העברית ושל אוניברסיטת תל-אביב — שיש לתפוס את ההזדמנות של מערבולת המשק העולמי, ושה רגע הפסיכולוגי המתאים.

גם הם לא הסתירו שאין, למעשה, כל קשר דמה שקורה בעולם לבין מה שהציעו לעשות בישראל. הם פשוט רצו לתפוס הזדמנות פסגה כלכלית.

פנחס ספיר שינה את דעתו — או נכנע — אחרי מאבק של ארבעה ימים, בהם דלקו האורות במשרד האוצר בירושלים עד אור הבוקר.

הכניחות

לעומת זאת מרבית הכנסות של ישראל מהמגבית והמלוואות בינלאומיות — הגורמים העיקריים המאגנים את הכנסות ואת ההוצאות במטבע זר של ישראל — הם בדולרים. אנו לוקחים, למעשה, דולרים וממירים אותם למטבעות זרים אחרים — דבר שיהיה עתה כרוך בהפיסדים ניכרים. נגד תופעה זו אין לישראל שום תרופה, אלא לרכוש את הוצאותיה בארצות-הברית. הדבר אינו רצוי — ואף אינו אפשרי במקרים רבים.

בשבוע שעבר נאלצו תיירים אמריקאיים באירופה למכור מצלמות ורשמיות, כדי לשלם עבור בתי-המלון בהם התאכסנו. איש בצרפת, בגרמניה או באנגליה לא רצה עוד לקבל את השטרות בעלי חגב הירוק ולהחליטם למטבע המקומי. איש לא ידע עוד כמה שווה הדולר של ארצות-הברית.

בשבוע שעבר התמוטט שוק המניות של טוקיו, כאשר המוני יפאנים ותושבים של ארצות אחרות רצו להפטר ממניות מיפעלי המכוניות והאלקטרוניקה, שעוד יומיים קודם לכן היו מבוקשות ביותר.

בשבוע שעבר התמוטט שיתוף הפעולה הכלכלי בין ארצות השוק המשותף האירופי, כאשר צרפת סירבה בכל הוקף להסכים להחלטה, שנתקבלה על דעת חמשת חבריה, ואשר אמרה כי יש להעלות את ערך מטבעו החדש. השבוע הודיעו הולנד, בלגיה ולוקסמבורג למעשה על יסוד מטבע משותף שלהם — ואם תופעה זו תתמיד, עשויה היא לשמש התחלת הסוף של הקהילה האירופית.

בשבוע שעבר עלו המניות בבורסות האמריקאיות עלייה ללא תקדים.

בשבוע שעבר עזב שער הדולר באחת הארצות המערביות ששם עוד ניתן היה להחליף דולרים במטבע מקומי — בישראל.

גרם לכל אלה הנשיא ריצ'רד ("דיק") ניקסון, בהוראתו לעתונות ולעולם אשר כללה, בעיקרה את הידיעה על היטל ייבוא של 10% על כלל הייבוא לארצות הברית, ואת ביטול ההתחייבות, הרשומה על כל שטר כסף אמריקאי, כי כל מי שידרוש זאת יוכל לקבל אונקיה של זהב (28.35 גרם) עבור 35 דולרים. התלוו לכך אמצעים אחרים, בעלי חשיבות פחותה יותר, כגון קיצוץ סיוע החוץ הכלכלי ב-10% (למעשה רק בשנת הכספים הבאה, המתחילה בארבעה ב-1 ליוני) וקיצוץ הוצאות הממשל ב-5%. נוסף לכך הבטיח הנשיא להקטין את מס-ההכנסה, וכן לבטל את מס-הקנייה על מכוניות, שהוא כעת 7.5% (מרבית הישראלים היו מוכנים לחיות עם מיסוי מסוג זה...) (...

ישראל מחווה גורם אפסי במערבולת שנוצרה. ייצואה לארה"ב בטל בשישים — 160 מיליון דולר לשנה, למעלה מחצי מזה הלומים, ששמונים אחוזים מערכם הם המחיר המשתלם עבור חומרה-גלם, אף הוא במטבע-חוץ.

המשך התצמדה של הליירה לדולר במחיר של 3.50 היה גורם להרעה במצב הייצוא לשם, במידה והיה נפגע מההיטל של 10% — דהיינו 10-12 מיליון דולר לשנה. סכום זה היה מתאזן בקלות עלידי עליית ערכן של המטבעות האירופיים, שהם מרבית התמורה עבור הייצוא שלנו.

מה יהיו התוצאות?

1. המחירים יעלו ב-20%

המחירים יעלו. הפעם, שלא כבפיתוחים הקודמים (10.11.62 ל-3.00 ל"י לדולר; 19.11.67 ל-3.50 ל"י לדולר), הודיעו מייד על עליית מחירים במיצרני מזון בסיסיים, כגון לחם, שמן, סוכר, בורר שגם יתר המחירים יעלו — כרבע מכל צרכי המשק האזרחיים מיובא מהחוץ.

מכיוון שלא ביטלו את היטל הייבוא של 20%, שייחושב עתה לפי שער המטבע החדש של 4.20 ל"י, ומכיוון שערך המטבעות מחוץ לדולר עלה בכ-10%, דבר זה מייקר לנו את קנייתנו מכל הארצות מלבד מארה"ב. יש לצפות לעליית מחירי רים כללית של 8%-10%, בשלב ראשוני. בגלל מיסי העקיפתן כגון מכס, מס קנייה וכו', יעלו הכנסות הממשלה לפחות באותו שיעור, מבלי שהדבר יצריך הע'.

לאת מיסים כל שהיא. נראה שזה היה נימוק כבד-מישקל עבור פינחס ספיר. לגבי האזרח פירוש הדבר, שהמחירים יעלו ב-3 עד 4 אחוזים נוספים, בשלב שני, מכיוון שאלה מהווים 30 עד 40 אחוזים ממחיר הסחורות שהוא צורך. גורם סף לכך נוהגים הסוחרים לחשב את אחוזי הרווח שלהם ממחיר הסחורה שהם משלמים, הכולל כבר את המיסים. הדבר יגרום לעלייה נוספת במחירים של 3-5 אחוזים. סך הכל התתייקרות תהיה, איפוא: בין 15 ל-20 אחוזים.

2. ירידה ברמת-המחייה

הדבר לא יקרה בבת אחת — ועד שהתהליך יושלם, יעברו לפי השערת דובי רי האוצר שניים עד שלושה חודשים. זה יביא אותנו קרוב מאוד אל המועד שבו יוחלט על תוספת-יוקרה של שנת 1972. ספיר מקווה שיוכל להשהות, באמצעים מינהליים, שעליהם כבר הודיעו, את מרי-

בית עליית המחירים עד לסוף השנה הנוכחית. יתירו למחירים לעלות מייד לאחר חתימת הסכמי-העבודה החדשים — כפי שקרה גם בהתחלת 1971. פירוש הדבר — שכר העבודה יעלה בהרבה פחות מעליית המחירים הכללית.

הפיתוח, על אף התעסוקה המלאה, עשוי להנהיל יתרון לזמן מה למשק הישראלי, שיפעל בתנאים של שכר נמוך ויכול למכור את תוצרתו בזול.

פירוש הדבר עבורך — ירידה ברמת המחיה.

3. ריבית למקבלי פיצויים

ספיר השתכנע מן הנימוק של פיתוח ב-20% לא יגרום לבעלי הפקדונות במטבע זר (כגון מקבלי הפיצויים מגרמניה) להימיר את כספם בהמוניהם ללירות ישראליות. השער החדש אינו גבוה ממה שיכלו לקבל ממלא, עלידי מכירת הפק-

דונות בשוק הכספים הרשמי, גם קודם לכן.

בעבר היה קיים החשש, שמא פצצת זמן כספית זו של הפקדונות במטבע זר תתפוצץ עם פיתוח רציני ותציף את הר שוק בלירות, תעלה מחירים ותגביר את האינפלציה.

4. אין צורך בהגדלת מיסים

תמריצי הייצוא אמנם לא יבוטלו, אך יוקטנו. יש להגות שיועמדו על 50 עד 80 אגורות לדולר, ישפרו כך במידה מסויימת את מצב הייצואנים, אך גם יחסכו כספים מן התקציב הממשלתי.

החסכון המשווער, במשך שנת הכספים השוטפת, יכול להגיע ל-400 מיליון ל"י רות. כדי לקבל סכום זה, אין כל צורך להגדיל מיסים. גם הנמקה זו עזרה לשכנע את שר-האוצר, שזו הפעם השנייה בחייו ביצע פיתוח שבעצם התנגד לו.

האוצר ופרופסורים לכלכלה, יטענו שהמצב הוא בלתי-נסבל, שיש להתאים את שער המטבע לנסיבות החדשות, ויחכו לרגע הפסיכולוגי הנכון כדי לעשות זאת.

כל זאת יקרה, כפי שקרה בעבר, ובהתחלת חשבוע זה — אלא אם כן תחול תמורה במצבה היסודי של מדינת ישראל, המוציאה יותר מחציית יכולתה הכלכלית על החזקה של גבולות, "בטוחים", אם כי לא כל כך מוכרים.

כל זאת יקרה, כפי שקרה בעבר, כל עוד תשב מדינת-ישראל כגוף זר במרחבה הטבעי, קשורה קשר לא טבעי ביותר לכלכלה של ארצות רחוקות ממנה.

כל זאת יקרה, כפי שקרה בעבר, כל עוד יוסיף האזרח הישראלי הרגיל למרנס מנגנון טפילי ומונפה של מוסדות ממשלתיים, חסדרותיים ואחרים, שאינם מוסיפים אף אגורת אלומיניום אחת למאמץ הייצור, שהוא הדבר האחד שיוכל להוציאנו מהבוץ.

עד אז, ירוש המנגנון את חשקו, כדי לפתור לזמן מה את הבעיות. מי חכם ויגיד שדרך זו אינה צודקת, לא תה, השכן, מסיים לה?

מי ישלם?

אתה, בעל המשכורת הקבועה, הסוחר הקטן, פועל התעשייה והחקלאות, תשלם, בסופו של דבר, את מחירי המחיות הזה, בדיוק כפי שאתה משלם, מבלי ששאלוך, את הוצאות הביטוח, את נטיעת היערות של חקן חקיימת, את בניין בית-התנ"ך בירושלים, ואת חיכל הספרויה המרכזית של עיריית תל-אביב.

מצבך, בסופו של דבר, יהיה גרוע יותר. אתה תיאלץ, אם תוכל, להיאבק על הגדלת הכנסותיך, תיאלץ להוסיף ולרמות את מסי-ההכנסה כדי שתוכל לשלוח את ילדיך לבית-הספר התיכון, וכדי שתוכל לקנות לחם, מדי פעם, זוג נעליים.

בסופו של דבר, תעבור שנה בערך, תתגל כולנו למצב החדש, וחכנסותינו ידביקו, במידה זו או אחרת, את החוצאות. אז, כאובן, יופיעו שוב החכמים ונבונים, אנשי

אוסובוס ושמו תשוקה: הועמד לרשות מארגני תחרות נסיכת הים התיכון על-ידי חברת אגד. בשעת הנסיעה, השתדלו הבנות להמיג את המטה, לקראת התחרות, בהתבדחויות אינסופיות — בעיקר על חשבון חיים כהן, הנהג, שנשא את הנטל כגבר.

גם אתה סורקיס?

מיסדר החתיכות: חלק מהמתחרות על כתר נסיכת הים התיכון, השלב הראשון בתחרות מלכת המים. מימין לשמאל: אורה מסרי, סוזן לרנר, חנה ואטס, יולדר, דורית ארז, וש תה בכתר, מיהרה א

יולי בהתהוותו — למעלה, גאון לה, המאפרת של הלנה רור בינשטיין, בפעולה. בתמונה למטה: ליזה, מסלון דויד וליזה התל-אביבי, כנ"ל.

הח"כים והחתיכות: (מימין) עיריית עכו, ישראל דורון, הח"כ הדרוזי שייך

כן, גם אתה, סורקיס. כל אלה שלא האמינו, יכלו להיווכח, ביום השישי האחרון בערב, ברוח הספורטיבית המפעמת בחזהו של מרדכי סורקיס, הח"כ איש כפר-סבא: ללא קשר להתנגדותו החריפה בכנסת להצעתו

המנחה: דודו דותן, מנחה הערב, לא עושה מה שנדמה שהוא עושה, אלא משהו אחר בכלל. הוא הציץ לחדר האיפור, ראה את הרקדן שמעון לוי מכסה במייק-אפ את המישטחים הלבנים שהותירו בגדיהם הישנים על אברי המתחרות, והצטרף לעזרה — על ירכיה של ציפי רוזנבאום.

הקיבוצניקית:
שולה חייק, חברת קיבוץ גבעת חיים, מרואיינת על ידי המנחה הדינאמי והמשעשע דודו דותן.

הבלום, דורית טוינה, הני סוהייר, מוריה למית חנני. בתמונה משמאל: ברגע שזכר מסרי לטלפן להוריה את הבשורה.

הנסיכה: אורה מסרי, 17, ילידת רמלה. 168, שיער חום, עיניים כחולות. הנסיכה כמעט ולא השתתפה בתחרות, כאשר החבר שלה איחר להגיע לאוטובוס. סל הענק למרגלותיה — מתנת חברת וולה, מלוא הטנא מוצרים.

אחת עשרה בלילה, יום השישי האחרון, קפה צור על שפת הים בעכו. חבר השופטים תפס את מקומו, הקהל תפס את כל המקומות האחרים, ותריסר היפהפיות, חטובות גיזורה בגדיים של גוטקס, עלו על הבמה. השלב הראשון בתחרות מלכת המים 1971 — החל. למועמדות, היה זה שיאו של יום ארוך מאוד. יום שהוחל בהכנות לבוש, תיסרוקת, ונמשך בארבע שעות איפור. רק כאשר עלו על הבמה, נפרק היתח — והן התמסרו לחוויית הערב המקסים, בנוף המקסים. בעירם של ה-700 צלבנים, בה לא שלטה מלכה זה שנה, נבחרה, בטקס שבו השתתפה גם לראשונה מועמדת מוסלמית, נסיכה חדשה, אורה מסרי (17), נסיכת הים התיכון.

המכתיר: משה גבר, נציג חברת טיסו, מועיק לנסיכה שרון, מתנת חברת טיסו.

בחברתן של המועמדות הזוהרות, שהמתח בפניהן ניכר למרות החיוכים המבריקים. משמאל למטה: ישראל דורון, ראש עיריית עכו, מכתיר את אורה מסרי במעמד רבי-רושם לנסיכת הים התיכון.

לשמאל ח"כ סורקיס, ראש עבר אל-מועדי,

אורי אבנרי לבטל את האיסור על ההרסקסואליות — ואולי בעצם דווקא בגלל — התיישב סורקיס, יחד עם הח"כ רוזי שינדלר אל-מועדי, ראש עיריית ישראל דורון, נציג חברת טיסו משה גבר, והגננת העכואית רחל כתרן — לכס המשפט. בצוותא, בחנו סורקיס ורעיו השופטים בעין קפדנית את המועמדות לכתר נסיכת הים התיכון, שהופיעו לפנייהם — והוציאו גזר-דין צודק שאין עליו עירעור.

המיעוטים: הח"כ הדרוזי מועדי מכתיר בתואר סגנית שנייה את הני סוהייר, הדוגמנית המוסלמית ילידת עכו.

המשטרה בודקת: האם שימש המנדור של ספריית, מעריב' להעברת הסחורה הגנובה - שהכתב הצבאי חשוד במכירתה?

אלי לנדאו

צורך מעצר, הוא כתבו הצבאי של הצהר רון רב ההשפעה. כאשר עלה בפניהם שמו לראשונה, הם לא קישרו אותו כלל לתפקידו ומקצועו.

הכל אירע במהירות, לפני שמישהו מהחוקרים הספיק אפילו להתייעץ עם מפקדי המשטרה הבכירים כיצד יש לנהל חקירה. באישיות החשובה מאוד, ששמה צף ועלה כחשודה בקשר לפריצה גדולת מי-מדים.

הפריצה עצמה אירעה בליל שבת ה-30 ביולי, במחסן החנות החקלאית גרעין, השוכנת ברחוב קרליבך, בדיוק מול בית חעריב. ממחסני החברה נגנבו באותה פריצה כימיקלים המשמשים כתומרי חדר-ברה, זרעים של זני ירקות נדירים וחור-מרים נוספים בערך כולל של כ-160 אלף ל"י. המשטרה שהוצעה לחנות לא הצליחה ליחא למצוא את עקבות הפורצים, סגרה את חקירה. אולם חברת הביטוח

תוח, המוקף בעצי נוי המסתירים את הגן מעיני העוברים ברחוב. האורחים כולם המתינו לבואו של בעלי-הבית, עמוס. בבוקר אותו יום הוזמן עמוס בן-שחר בן ה-32, יחד עם אחיו הצעיר זאב, בן ה-25, לחקירה במשטרת מרחב הירקון שבצפון תל-אביב. במהלך החקירה נמסר להם כי הם עצורים. איש לא ידע על כך במסיבה שנערכה בביתו של עמוס. כולם סברו שהם מתעכבים במשטרה, המתינו להם עד השעות הקטנות של הלילה. במקומם הופיעו בחצות שוטר.

האורח הבלתי קרוא במסיבה חיפש קודם לכן את אלי לנדאו בוילה הסמוכה, אליה עבר אלי להתגורר לפני מספר חודשים, אחרי שבנייתה הושלמה. כשלא מצא אותו בביתו, הגיע השוטר אל המ-סיבה, ביקש מאלי להתלוות אליו לתחנת המשטרה כדי לעזור שם, במשחו הקשור בחקירת האחים בן-שחר. אלי התלוות

מיה היה חסר כחתנו של המליונר?

בה היה מבוסס הרכוש הגנוב, שכרה משרדי-חקירות כדי להתחקות אחר עקבות החומרים שנעלמו בפריצה.

בתחילת השבוע שעבר, גילו חוקרי משרד-החקירות חלק מהחומרים הנדירים, שחנות גרעין היא הסוכנת היחידה שלהם בארץ, במספר מקומות בחבל לכיש. חקיר-רה קצרה גילתה שכל מחזיקי החומרים טענו כי רכשו אותם בחנות אחת: החנות החקלאית הותיקה של האחים בן-שחר, בדרך תחתיתקה בתל-אביב, ליד כיכר ה-מושבות.

חנות זו, שנוסדה עוד עלידי אביהם של האחים, היא אחת החנויות החקלאיות הידועות בארץ, הקיימת זה כ-40 שנה. בזמנו לא היה כמעט חקלאי בארץ שלא הכיר את החנות.

עם ממצאים אלה בידיה, פנתה חברת הביטוח אל המשטרה. המשטרה הזמינה את האחים לחקירה, שאלה אותם למקור הזרעים וחומרי ההדברה שהפיצו. עמוס וזאב בן-שחר הסבירו כי קנו את הסחור-רה מסוכן, שהציע להם אותה במחיר שהוא זול רק במקצת ממחיר השוק. יחד עם חוקרי המשטרה הלכו האחים למח-סני החנות, הנמצאים בסביבת כיכר המור-שבות. שם הסתבר שבמחסנים נמצאים כמעט כל הפריטים שנגנבו ממחסני חב-רת גרעין.

בנקודה זו נשברו האחים, הודו כי ידעו למעשה שהרכוש שקנו הוא רכוש גנוב. הם גילקו חזרה לתחנת המשטרה, ושם, בנוכחות עורכי-דינם זאב ברוכי-שטיין, מסרו שניהם מרצונם הודאה מלאה ומפורטת, בה הסבירו כיצד הגיע הרי-כוש הגנוב לידיהם.

אל השוטר ללא היסוס. גם הוא לא חזר אותו לילה לישון בביתו. פקד אליהו לביא מלשכת החקירות של מרחב הירקון הור-דיע לללי לנדאו כי הוא עצור לחקירה. למחרת, בבוקר יום שישי, הוציא השור-פט בוריס רפפורט לבקשת המשטרה צו מעצור לשישה ימים נגד כתבו הצבאי של מעריב, כשהוא נדהם לא פחות מכל אלה שהכירו את אלי לנדאו, לשמע ה-חשדות שהעלתה נגדו המשטרה.

האחים מסרו הודאה

אמת היא שאפילו חוקרי המש-טרה נדהמו כאשר הסתבר להם כי אלי לנדאו, שהובא לתחנת המשטרה ל-

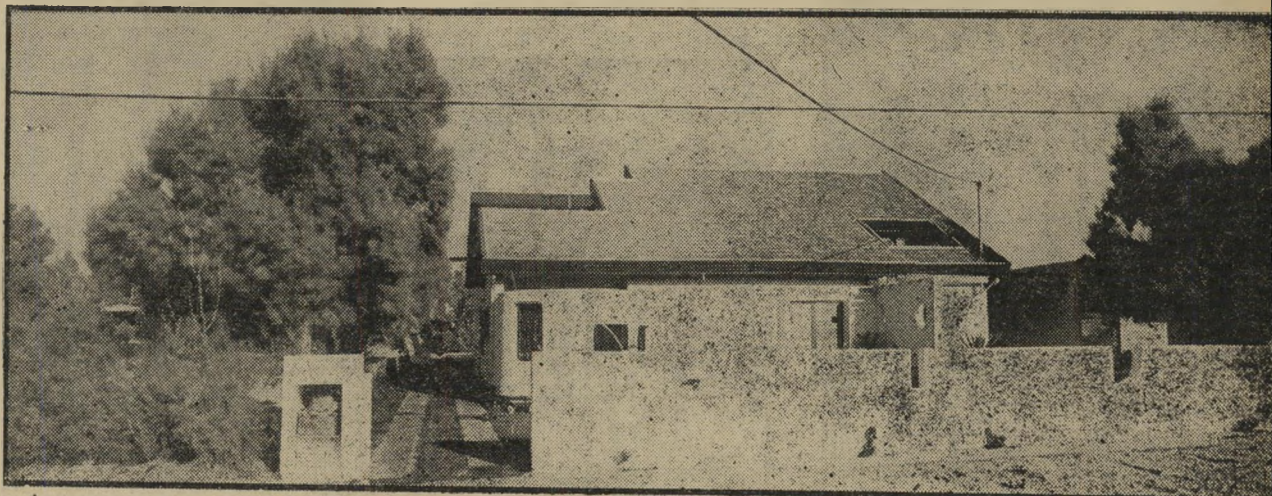
תה שנה היה אלי לנדאו, יחד עם קבוצה מצומצמת ונבחרת של נציגי העתונות החופשית מכל ארצות-הבל, צריך לסייר על פני כל מדינות ארצות-הברית כדי לל-מוד ולהכיר את הדמוקרטיה האמריקאית בפעולה.

אלא שאלי לנדאו לא בא ביום שישי האחרון לקבל את האשרה והדרכון שלו. יום קודם לכן, ביום חמישי, עוד התרוצץ כדי להשלים סידורים אחרונים לקראת נסיעתו. רכש סכום גדול של מטבעי-חוץ, לפי הקצבה שאושרה לו במשרד-האוצר בשער שלפני הפיחות. בערב של אותו יום, סר עם אשתו היפה ליאורה לוילה של שכנו ברחוב ווינגייט בהרצליה פי-תוח, למסיבת גן שנערכה בבית השכן, עמוס בן-שחר.

המסיבה נערכה על הדשא באור הפי-

יום שישי האחרון המתינו במח-לקה הקונסולרית של שגרירות ארי-צות-הברית בישראל, לבואו של אלי לנ-דאו, כתבו הצבאי של מעריב. בדרכונו של אלי לנדאו, אשר נמצא בידי השגר-רירות, הוטבעה אשרת כניסה לארצות-הברית עבור אלי, אשתו ליאורה ושלר-שת בניו הפעוטים. לא היתה זו אשרת תיירים רגילה, כי אם אשרת מסוג מיר-חד, הניתנת לאורחים מכובדים של אר-צות-הברית.

בעוד ימים ספורים היה אלי לנדאו (32), צריך לצאת לארצות-הברית למסע, ש-הוא בגדר חלום נסתר של כל עתונאי, שאף עתונאי ישראלי לא זכה לו קודם לכן. הוא זכה במילגת לימודים נדירה, שכללה את החזקתו והחזקת משפחתו, כולל דמי כיס, במשך שנה תמימה, באור-

אישיות רמת-מעלה

לדברי האח הבכור, עמוס בן-שחר, היה זה שכנו החדש מזה מספר חודשים, אלי לנדאו, שבנה לו וילת פאר

לשנת לימודים בארה"ב. אלי ומשפחתו נכנסו לגור בבית זה רק לפני חודשים מיעט. לפני שנכנסו לוילה בהרצליה פיתוח, התגוררו משך תקופת-מה בוילח שכורה ליד מלון השרון.

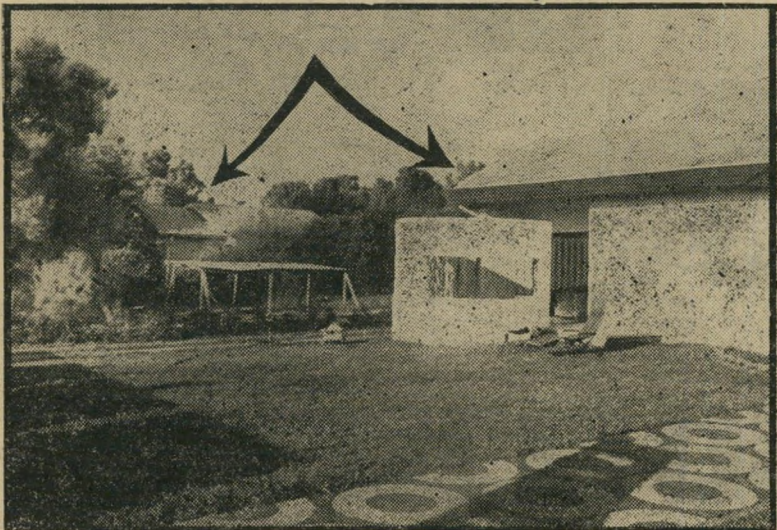
זהו ביתו החדש של אלי לנדאו ברחוב ווינגייט בהרצליה פיתוח. הבית, שערכו נאמד בכ-200 אלף דולר, הוצע לאחרונה להשכרה לרגל נסיעתו המתוכננת של אלי

הוילה

בית מול בית

החנות למוצרי חקלאות גרעין, שברחוב קרליבך 11 (מימין) בה בוצעה פריצה ונגנבו מחזורות בשווי של 160 אלף ל"י, נמצאת מעברו השני של הרחוב בו נמצא בית מעריב והקרוי ע"ש עורכו הראשון.

בית ליד בית

ביתו של אלי לנדאו (מימין) השוכן בסמוך לביתו של הסוחר עמוס בן-שחר, שבמחסניו נמצא הרכוש שנגנב מחנות גרעין. אלי נעצר בעת שבילה במסביבה בחצר ביתו של עמוס (משמאל). אחרי שעמוס טען במשטרה כי קיבל את הרכוש הגנוב בתיווכו של אלי.

של בן-עשירים. להיפך, העיתונאי ש' סלל את דרכו לצמרת כמו ידיד, בה מ' בית הרוס. הוא עצמו, חניך תנועת מחנות העולים, התחנך שנים רבות במוסד בקי-בוץ הפצייבה שבצמרת.

את הקאריירה העתונאית שלו החל רק בתום שירותו בצה"ל. בשבועון 'במח' נה' ממנו עבר לתפקיד הכתב הצבאי של מעריב. בעת עבודתו במעריב הכיר אלי את ליאורה בן-עמי, בתו הצעירה של עובד בן-עמי, שעבדה אותה תקופה בי-ארכיון העתון.

כאשר נקשרו היחסים בין השניים והם החליטו להינשא, ניצבה בפניהם התנגדותו של האב העשיר. עובד בן-עמי, כיום בן 66, סרב לקבל את אלי, חסר הרכוש וההשכלה הגבוהה כחתנו. אולם אהבתם של אלי וליאורה התגברה על קשיחות ליבו של האב. כשראה עובד בן-עמי ש' החלטתם נחושה להינשא, נכנע. ערך את חתונתם במלון אכדיה, סיעה להם לבסס את חייהם, אבל בדרך הקשה.

הוא לא הציק אותם מיד במותרות ובי-כספים, הניח להם לבנות את ביתם בעבור ילדה שלושה בנים וזכרים. נקשר לב האב לחתנו, והוא סיעה לו בבניית הווילה בי-הרצליה ובהעלאת רמת החיים של מש-פחתו.

בן-עמי אינו אדם צעיר ומצב בריאותו אינו שסיר. בבוא יומו, תחולק ירושתו בין שלוש בנותיו. אותו יום יהיה אלי לנ-דאו, שעובדת היותו חתנו של בן-עמי לא הפריעה לו להיות אחד מראשי האז-ר פונוציה לעורכי מעריב, לאחד האנשים העשירים בישראל.

לשם מה צריך אדם במצב כזה לסכן את עתידו. את מעמדו, את קשריו חב-י רתיים ואת הכוח המסור בידי, בהרפתקה פוליטית העלולה למוטט עליו את עולמו? על שאלות אלה ניסו השבוע להשיב כל מכיריו וידידיו הרבים של אלי לנדאו, שהידעה על מעצרו ועל החשד שהועלה נגדו היכתה אותם בהלם.

למפקדי המשטרה הבכירים. למרות שכר-לם ידעו כי מדובר כאן בחקירה עדינה מאוד, שכמוה כהכרות מלחמה על מע-רב ועל אישיות רבת השפעה כעובד בן-עמי, לא התערב איש בהליכי הח-קירה. אלי לנדאו לא קיבל כל יחס מיוחד, עד ליום ראשון השבוע, בו הור-תר לו, לפני משורת הדין, להתראות עם פרקליטו ביחידות.

עדות מול עדות

אומנם ביצע אלי לנדאו את הר-מעשה שמייחסים לו שני האחים בן-שחר?

ברור שעל שאלה כזו יכול להשיב רק שופט. אם וכאשר יואשם בפניו אלי לנ-דאו בהאשמה פלילית כלשהיא — דבר שבשלב זה עדיין מוטל בספק.

צריך להיות ברור, שהחשד שהוטל על אלי לנדאו, הוא חשד שאינו נובע מ-מייצאי חקירה משטרתית, אלא כתוצאה מעדותם של שני מחזיקי רכוש גנוב. באותה מידה שצינו את שמו של אלי לנדאו הם יכלו לציין גם שם של כל אישיות חשובה אחרת, שהיתה הופכת גם היא מיד לחשודה ונעצרת לחקירה על ידי המשטרה.

קודם כל מן הראוי להפריך שמועה שפשטה עם פירסום דבר מעצרו של אלי, כאילו היה מעצרו מעין פעולת-תגמול של המשטרה נגד מעריב. מעריב היה העתון, שפירסם לפני שבועות מספר סידרת גילויים על עסקיו של קצין הי-משטרה הירושלמי שמואלי, בעקבותיו הושעה הקצין מתפקידו ויועמד לדין. לט-עון, כפי שעשו כמה חוגים השבוע, כאי-לו בימה המשטרה מעצר כתב בכיר של מעריב, כדי להחזיר לעתון כגמולו, היא טענה שאינה עומדת במבחן העובדות.

בפני חוקרי המשטרה ניצבות בשלב זה, אחרי שנתפס הרכוש הגנוב, שתי גירסות מנוגדות: גירסתם של האחים בן-שחר כי אלי לנדאו תיווך בינם לבין מוכרי הרכוש הגנוב וגירסתו של אלי לנדאו, כפי שהושמעה בבית-המשפט בפי פרקליטו, כאילו כל הענין אינו אלא פרי עלילה זדונית ומכוערת, שנודעה להבאיש את שמו של אלי.

עם חומר זה בלבד בידה, לא תוכל המשטרה להאשים את אלי לנדאו, תיאלץ לשחררו בתום תקופת מעצרו, לבלש סליחה על ההטרדה שנגרמה לו ולהמשיך בחקירה בכיוון אחר: או להסתפק בהע-דתם של האחים בן-שחר לדין על סמך הודאתם בהחזקת רכוש גנוב.

כדי להגיש כתב-אישום נגד אלי לנדאו זקוקה המשטרה להוכחות מסייעות, ש' יסייעו לעדותם של האחים בן-שחר. בי-שלב זה עוסקת המשטרה בחיפוש אחרי הוכחות מסייעות כאלה. לשם כך נערך חיפוש מדוקדק בדירתו של אלי לנדאו והוחרמו מסמכים לבדיקה. גם חשבוניות הבנק שלו נבדקו, כדי לאתר בהם הור-כחה אפשרית.

על מסך עדותם של האחים בן-שחר, כי החומר הגנוב הובא אליהם בטנדר, בו החלו החוקרים לחפש אחרי הטנדר בו הועברה הסחורה. מסתבר, כי למרות ערכה הגבוהה של הסחורה הגנובה, לא היתה תכולתה בת מעט גבוה. רוב הכי-מיקלים שנגנבו היו בניצנצנות קטנות בי-מחיר של כ-50 ל"י הצינצנות ובג'ר'יקים. שניתן להעמיס את כולם על טנדר אחד.

במהלך החקירה אותר טנדר השייך לי-ספרית מעריב. מנהלי הספריה הודו בי-חקירה כי אומנם שאל אלי לנדאו את הטנדר לתקופה מסוימת, כפי שיכול לעשות כל עובד בכיר אחר במעריב.

עתה בודקת המשטרה אם התאריך בו הוחזק הטנדר על ידי אלי, חוסף את תאריכי הפריצה לחנות גרעין או את תאריך אספקת הסחורה לאחים בן-שחר. כן עובר הטנדר בדיקה כימית, כדי לנ-סות לקבוע אם הועברו בו כימיקלים, או אם מצוי בו אבק מהסוג שהיה במחסן בו אוחסנו החמרים.

מבוקש: לוחם מהולל בצה"ל

מישורים אחרים מנסה המשטרה לחפש אחרי הפורצים שפרצו את חנות גרעין. אם תצליח המשטרה לתפוס פורצים אלה, יהיה בעדותם כדי לי-סייע לגירסת האחים או גירסתו של אלי לנדאו.

בהרצליה פיתוח, שהציע לו לרכוש חומי-רי הדברה, מכונות גיפור וורעים במחיר מוזל. לדבריו, טען אלי לנדאו כי הי-חומרים נמצאים ברשות יריד המחפש להם קונה. כשנענה בחיוב הביא לנדאו כע-בור שבוע, כשהיה בחברת גבר אלמוני שלא זוהה, את החומרים לביתו של עמוס. עם קיבל מידו סכום של עשרת אלפים ל"י כמפרעה על חשבון העיסקה.

בעקבות הודאתם זו של שני האחים, שניתנה מרצונם וללא שום לחץ, נשלח שוטר להביא את אלי לנדאו לחקירה. רק כשהגיע אלי לנדאו לתחנת המשטרה הס-תבר לשוטרים שהמדובר באלי לנדאו הי-עתונאי. הם לא האמינו למראה עיניהם. שכן, אילו לא התעקשו האחים בן-שחר וטענו כי אלי לנדאו הוא שהביא להם את הסחורה הגנובה, לא היה אף שוטר מעז לקשור את שמו של הכתב הצבאי אלי לנדאו למעשה פשע.

אלי לנדאו אינו רק אחד הכתבים הי-צבאיים הבכירים של העתונות הישרא-לית. הוא לא רק כתב בעל עמדה בעתון רבי-התפוצה, העשיר ובעל ההשפעה ביר-הר בישראל — מעריב. נוסף לכל אלה הוא גם חתנו של עובד בן-עמי, ראש עיריית נתניה. בעל המניות העיקרי בי-מעריב, מולטימיליונר שהוא אחד האנ-שים העשירים בישראל.

בזכות כל אלה נחשב אלי לנדאו, בי-מונחים של החברה הישראלית, לאישיות רמת-מעלה, מעבר להשפעה שיש לכתב במעמדו בעתון אחר. הוא בן-בית בביתם של הקצינים הבכירים ביותר בצה"ל. הוא מוכר על ידי הצמרת הפוליטית והכלי-כלית במדינה. הוא בעצמו בעל אמביציות פוליטיות, שדחפו אותו לא מכבר להצ-טרף, בעקבות האלוף (מיל), עוז וייצמן לתנועת החרות.

אפילו הדמיון הפרוע ביותר היה מת-קשה לקשר את אלי חסון הגוף ובעל טון הדיבור התוקפני, מי שחיבר שני ספרי מלחמה (ירושלים לנצח וירסואן — אש על המים) ומי שהתפרסם בזכות כתבותיו במלחמת ששת הימים ובמלחמת ההתשה, לעבירה פלילית בקנה מידה כה נרחב. החוקרים הנדהמים מיהרו להודיע לי-מפקדם, ניצב-מישנה אריה איבצן, מפי-קד מרחב הירקון, על האישיות החשודה הנמצאת בידם. הוראתו של איבצן, הי-דוע בהקפדתו לבצע את החוק כלשונו, היתה: "לנהוג בו כמו בכל חשוד אחר". כל את האשמות האחים בן-שחר ואחרי שרבו למסור כל הודאה ללא התייעצות ונוכחות פרקליטו, עורך-הדין שמואל תמיר, נעצר אלי לנדאו.

רק אחרי מעצרו נמסר דיווח על כך

ליד הכותל

סרן אלי לנדאו (מצ-י) ידע במדים המנומרים) ליד הכותל המערבי ביום כיבוש העיר העתיקה. אלי, שהוא קצין צוחנים, היה הכתב הצבאי היחיד בישראל שהשתתף בפעולות קרבות לא רק ככתב, אלא גם כלוחם.

במדינה

יחסי עבודה

שתי פנים

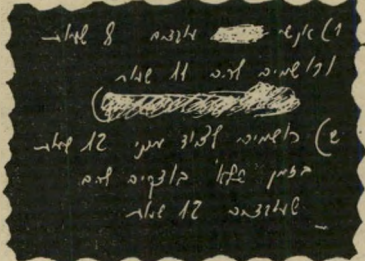
לפתק

הפתק, על פיסת נייר פשוטה, היה בכתב-ידו של מנהל מקורות, זאב קריב. נאמר בו:

(1) אנשי (השם מחוק) עובדים שמונה שעות, ורושמים להם 11 שעות.

(2) רושמים לצורך מכני 12 שעות, בזמן שלא בודקים להם ש(הם) עובדים (באמת) 12 שעות.

יש פתרון. קריב כתב פתק זה בעת ישיבה של צמרת מקורות. למה בדיוק התכוון בו?

הפתק של מנכ"ל "מקורות" הבטחה — או נדיפה?

גירסה אחת הופצה השבוע במערכות העיתונים. מפני הגירסה לא טרח לזהות את עצמו, אולם סביר להניח כי הוא אחד מאנשי הבכירים של קריב. טען העובד האלמוני, במכתב אנונימי שנכתב על טופס של מקורות: קריב כתב את הפתק בתשובה לתביעתו של אחד ממנהלי המחלקות שלו להוסיף שכר לעובדיו מחוץ לעיסקת החבילה. בתשובה, רמז לו קריב לשתוק, באומרו: "אנחנו מוצאים פתרונות". או, העיר קריב את הפתק לאותו מנהל, כדי להראות לו כיצד אפשר להעלות שכר בלי לפרוץ את מסגרת עיסקת החבילה. "שלידה". את הגירסה ההפוכה העלה דובר מקורות, מרדכי יעקובוביץ: "הפתק אמנם נכתב על-ידי קריב", הסביר, "אולם הפרשנות שניתנה אליו איננה נכונה. קריב כתב את הפתק בתרעומת, בצינו את הדבר לשלילה. פשוט יש משהו שרוצה לדפוק את המנכ"ל."

דרכי אדם

ההתאבדות השנייה

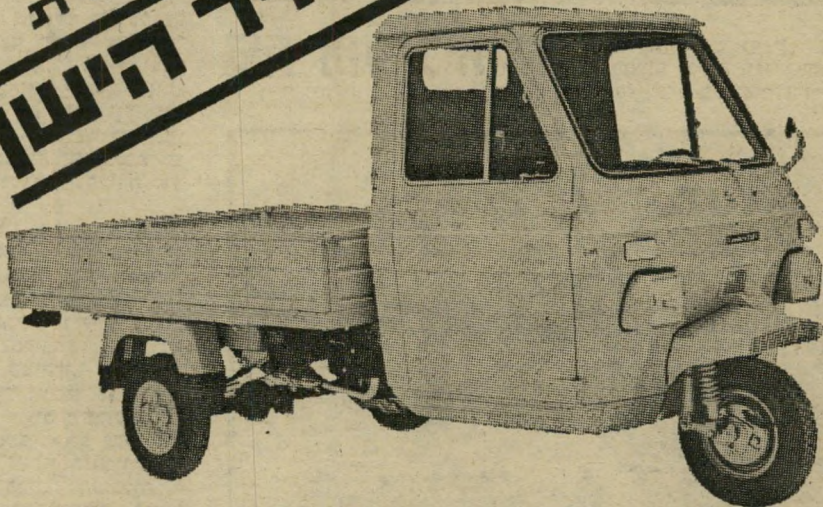
הצליחה

לפני שלושה חודשים, ניסה אברהם ביטון להתאבד, יחד עם יפה כהן, קרובו בתו וידידו. השניים ניצלו במקרה על ידי שכן שעבר ברחוב, גילה אותם שוכים בים חסרי הכרה על הכביש, בחזית ביתה של יפה, בפרדס כץ. השבוע, הצליח אברהם במשימתו: הוא נתגלה מת — בתוך ביתה של אהובתו, לאחר שהרעיל את עצמו. בכך, בא לסימו משולש אהבים טרי גי, (יוליה ושני רומיאו, העולם הזה 1757), בו השתתפו אברהם בן ה-17, גיטת אחיו בת ה-32 — אם לחמישה ילדים — וגיס נוסף, פואד קצב (37), שנטש את אשתו למען אחותה — הלא היא יפה. תענוג יקר. בעקבות אותו נסיון ההתאבדות ראשון, נשלחו יפה ואברהם לאישור בבית-חולים לחולי-נפש בבתי ים, ולאחר מכן בגנה. מגהה, היו מקבילים, בימי שישי, חופשות, אותן היו מבילים מדי פעם בדירתה של יפה — יחד עם פואד.

היה זה, מסתבר, תענוג יקר מדי. האהבה המשולשת, המתחים שהשתררו בקרב המשולש, ושהביאו בזמנו לנסיון ההתאבדות — נולדו מחדש. הפעם, היה זה הצעיר שנשבר ראשון. כמו בפעם שעברה, לא ידועה בדיוק הסיבה. אולם כאשר הרגישה אחת השכנות בבית ברחוב 11 מספר, צחנה גוראה העולה מדירתה הריקה של יפה כהן, וסרה להציץ מבעד לחלון הפתוח — גילתה את גופתו המתה של אברהם הצעיר.

כאן פיותות?
לא פיותות?

לתקופה מוגבלת
במחיר הישן

למברו 600

מחירים אחרונים ארגז פתוח 6,500.-
ארגז סגור 7,150.-

סוכנים בארץ: קפריס תל-אביב, דרך פ"ת 19 בית-הדר.

חיפה, דרך העצמאות 98.

א"א סוכנינו: ת"א: ס.ג. בע"מ, השרון 10

ירושלים; מוסך סילון, שמע 15

חיפה; בן דב, ביאליק 6

רמת גן; צבי רון, זבוטינסקי 48

רמתיים; שרות קטנועים, דרך השרון 20

תלת נאע חבל עם הגה ENN

מרום שבי

אהבה מתקדמת

סרטים, שיקופיות, צילומים וחברות וכו' מאירופה להתקשר עם ת.ד. 24085 ת"א

חובב צילום

תמונות 7x11 20 אגורות
גלויות 9x13 30 אגורות
וכל המביא מודעה זו פתוח סרט חינם
"פוטו בן-אבי"
אבן-גבירול 105 ת"א.

יש הרבה טיפוסיות בישראל -
אבל אף אחת אינה דומה לאילנה גור

גב' גולדפינגר חוזרת הביתה

כמונית הספורט היקרה, מדגם לוהנגרוט, מוצר הפאר האחרון של פורד, שכמוה לא נראתה עדיין בישראל, היתה נדירה במידה כזו, שגרמה אפילו לאוהרי דיונגוף של יום ו' בצהרים, הר אמונים על מכוניות פאר, להסב את ראשם אחריה.

הראשים המשיכו להתרכז במכונית הר חומה גם כאשר עצרה, בחריקת בלמים גברית, בדיוק במרכז השטח האסור ל"חנייה, ליד קפה סולטן, מול קליפורניה ז"ל. לראשים המוסבים נוספה שריקת התפעלות מנטאלית קולקטיבית, כאשר מאחורי ההגה החלה משתלפת החוצה הר

סנטימטרים לפחות. שש טבעות זהב עניקות על האצבעות. צמיד זהב כבדים, עשרות מחרוזות זהב, וזוג מגפיים מתחת לשימלת המידי.

כאשר קרבה הדמות המחייכת עוד יותר, התחילו כמה מן היושבים לזהות אותה: "זאת מוכרחה להיות אילנה גור", קבע מישהו.

זאת באמת היתה אילנה גור: אף אחת אחרת - אפילו בין חברותיה לגורל, המשתייכות לקטגוריה של "ישראליות ש" התחתנו עם מיליונרים מאמריקה" - לא היתה יכולה לבשר את בואה לארץ בצורה כל כך מפוצצת.

החיים. בעלת הגוף המלא וההישגים הר ספורטיביים המצוינים, של שתיים מן הדמויות החלוציות והצוריות ביותר של הישוב הגלילי: אמה היתה רופאת-הילדים היחידה בכל איזור הגליל, ואביה, אנדרה, מהנדס תברואה, שהתחיל את דרכו כצבע - והצליח לעשות קריירה בינלאומית, בלי לוותר על קריאת ספר אחד כל יום, מסעות מלאי חוויות, טיפוח מאות ידידים אישיים, וחניוך מלא אהבת האדם, אותו נתן לשני ילדיו.

בתקופה הירושלמית שלה, היתה ל"אילנה הצלחה מיוחדת עם קציני האו"ם. אחד מהם, ענק הולנדי בלונדי ויפה, התאהב בה עד כדי גירושין מאשתו. אולם בזמן שנסע להולנד כדי להסדיר את הגירושין - הספיקה אילנה לערוך חתונת בוק עם המיליונר שלה. זה היה לפני 13 שנה.

"בעצם, זו לא היתה חתונת בוק, והוא לא היה מיליונר", מספרת אילנה. "הכרתי

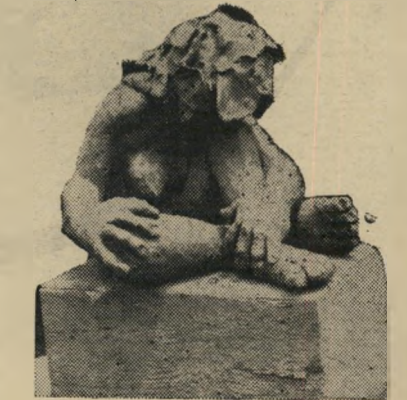

המישפחה
אילנה בחברת שני בניה ובעלה, "בעלי אינו אשמאי זקן - אלא בחור בן 40 וחתיך", אומרת אילנה בקריצה שובבנית

נהגת - בזריות מפתיעה, בהתחשב ב"משקל המתכת העצום שנשאה על עצמה, בתיספורת אפרו עצומת מימדים ובתוספת חיוך של "מיס אמריקה" מלא שיניים צחורות.

המשך - שנתגלה ככל שהתקרבה הנהגת הזוהרת אל מרכז הביר המה - תאם בהחלט את ההתחלה: שני זוגות ריסים מלאכותיים באורך שני

"עכשיו אני אמנית - ומגיע לי בית ביפו. אני מתכוונת לקבל אותו, ולגור כאן שישה חודשים בשנה", בישרה לכל המעוניין. בין חיוך זהיר אחד לשני ושיקות חמות עם רפי שאולי, אבי אברמוביץ, שלמה שבא, וכל החברים הכי טובים הוזהרים האחרים שלה.

היצירה
הפסל "נערת הפרחים" מדגים את חסיגון מלא העוצמה של אילנה גור.

הטיפוס
אילנה גור: המון טבעיות, המון תכשיטים - והמון חיוך ועליצות חיים.

המכונית
שכמותה אין עדיין בארץ - מתאימה לאילנה בדיוק כמו תיסרוקת האפרו ותכשיטי הזהב הכבדים. אילנה חיתה תמיד שונה.

שהוא נהנה לקחת אותי אל החברה שלו. כי אני מקשטת כל מסיבה - במיוחד שלהם. אבל אני לא כל כך נהנית בסוג החברה הזאת. אני אוהבת להכיר אנשים חדשים - שאינם דומים אחד לשני. יש לי המון חברים - וכל יום אני מכירה אנשים חדשים. אני אוהבת לנסוע - ואני אוהבת לארח. המון ישראלים מתארחים אצלי - אבל רק כאלה שבאים לארצה"ב ללמוד. את היורדים אני לא סובלת. אני גם מספחת אמנים צעירים שאין להם כסף - ואני יכולה לומר שכל תנועת הטיפוס התחילה אצלי בבית - לפני עשר שנים. עם הרעיונות והשערות הארוכות והכל. בעלי מבין שאני אמנית - וצריכה לקלוט את הרשמים שלי בצורה עצמאית. לא איכפת לו שאני אסתובב לבד. להיפך".

וכן, לבד. היא באה עתה לישראל, לבנות בה שישה חודשים - לדבריה, כל שנה מפתח. היא יצאה כתפרנית שנישאה לתפרן, חורה כגברת גולדפינגר - אשת מיליונר מפורסמת.

אותו עוד שנה קודם לכן, וכבר אז הוא התחיל להתחתן אתה. בהתחלה ניסיונו לגור יחד עם המישפחה של בעלי. כמובן שלא הסתדרתי איתם. הם ניסו להפוך אותי ליהודיה אמריקאית טיפוסית - אבל אני נישאתי אותה בחורה שהייתי בארץ - עם מיכסיים ויחפה. עובנו את ניו-יורק, ובמשך כמה שנים נדדנו בכל רחבי ארצה"ב. בעלי ייצג חברות מיסח"ריות, והתקיימנו בצימצום.

בארץ - עם שבע שנים רעות - התחיל ללכת לו. עברנו ללוס-אנג'לס - ותוך כמה שנים הוא הפך למיליונר.

המיליונים באו - והאהבה הלכה. "אנחנו זוג אידיאלי", אומרת אילנה. "חברים אמיתיים אחד עם השני. אני מאושרת. יש לי באמת הכל.

"עם השנים, התחלתי להתעניין בפסיכולוגיה, וזוג המון שעות. וכל הבית והגן שלנו מלאים מפסלי. המבקרים טוענים אפילו שאני פסלת טובה. לבעלי יש את ה.סוסיטיטי המשעממת שלו, ולי את החברה שלי", אומרת אילנה. "ברור

המתנות המבושמות

של רבלון

Balmain Gift Botique

לצעירה, לטמפרמנטית,
לשקולה ולמרשימה -
לכל אירוע ולכל הזדמנות...

בקנותך
Miss Balmain או Vent Vert
אודי-טואלט
בגודל 2 oz

תקבלי שי
Miss Balmain או Vent Vert
ספריי אודי-טואלט
לנשיאה בארנק

REVLON

„פנתרים“, ערבים ותיירות - באסיפה הראשונה של „הליגה להגנה יהודית“

נערת האגרוף קרול ביק, פעילת הליגה בארצות-הברית, כרגע בחופ"ה ב"ש, ישראל, יושבת, באסיפה, ליד שלט הליגה הנושא את סמל האגרוף בתוך המגן דוד, והסיסמא „לעולם לא עוד“.

מנהיג א': ניל רוטנברג, דובר הליגה והמנהיג המקומי, בהיעדר הרב כהנא, משיב את נפשו בארטיק תוצרת ישראל.

המחלקים כרוזים בין הנוכחים בדבר הפג"נת פנתרים קרובה. הם גם סוקרים את האירוע בעין מיקצועית, מגיעים למסקנה חד-משמעית: „באנו לראות מי זאת הליגה הזאת“, אומר פנתר צנום וארוך שיער. „אבל הם לא נראים כמו פונקציה

חידוש במדי צה"ל: שני צנחנים דתיים, סמל אברתם מרל ורב"ט פלג מבני-ברק, שבאו להשתתף, כאוהדי הליגה, באסיפה, עונדים על מדיהם, בניגוד לפקודות מטכ"ל, את סמל הליגה.

הבנייה-ליגה

ערבים זה לזה: קבוצת ערבים ירושלמים הצטרפו לאסיפה, ולשירים. הייתכן שהבינו שלא כהלכה את הסיסמא שעל שלט הליגה (תמונה עליונה משמאל) שהתנוסס במקום בולט בכנס: „ישראל — ערבים זה לזה“?

כ"י שקט הוא רמשׁ, החליטו פעילי הליגה להגנה יהודית ב"ישראל. זמן רב מדי, לטעמם, לא שמעו עליהם ברחוב. הגיע הזמן לחזור ולהפגין נוכחות. במסע סירוסם רעשני, קראו הליגאים לירושלמים להצטרף אליהם לעצרת ול-קומזיק, שנועדו להיערך בגן-העצמאות, ביום החמישי האחרון אחר-הצהרים.

מנהיג ב': שלמה סטופל, מטורונטו, קנדה, מפעילי הליגה המרכזיים. עלה לארץ לפני חודשיים, מתכוון אפילו להתגייס לצה"ל — אבל רק לארבעה חודשים, „כי הוא מבוגר כבר“. על כובע הסיירים האמריקאי שלו — סמל חיל רגלים של צה"ל וסמל הליגה.

גדולה. לא עושים רושם. קבוצת תיירות צעירות, שנקלעה לגן, מתעכבת גם היא. מאוינה לשירה ול-שיחות. „זאת הסעם הראשונה שאני שומעת שהאירגון הזה ישנו גם בישראל“, אומרת סטלה אקוקה, צרפתייה חמודה בשורטס מיקרוסקופיים, חולצת טריקו צמודה עד כלות הנשימה ומשקפיים ענקיים. „זאת הפעילות שלהם בישראל? לעומת מה שהם עושים בניו-יורק, אני די מאוכזבת.“

ניל רוטנברג, דובר הליגה ונציגו בארץ הקודש של הרב מאיר כהנא, דווקא לא מאוכזב: „בתור אסיפה ראשונה, זו הצ'לחה גדולה“, קובע הוא. תוך כדי שיחה, הוא מגלה כי הבוס של הליגה, הרב כהנא, מתעתד, בבואו לישראל בחודש הבא, להקים התנחלות בשטחים. „אולם“, מסביר הדובר באותה נשימה, „לליגה אין שום עמדה פוליטית בשאלת הגבולות.“

אסיפת ההמונים נפתחה בשעה היעודה בהשתתפות ארבעה ליגאים והמישה סקר נים. כדי לאסוף יותר לקוחות, יצאו הליגאים למסע עיבוד מכירות ברחבי גן-העצמאות, כשהם קוראים ברמקול גדול לציבור הרחב להתאסף. המאמץ הועיל, במידה מסוימת. עשרה ילדים נטשו את משחקיהם, הצטרפו. כן הגיעו לשטח גם ארבע נידות, שהסתל-קו כלעומת שבאו: „חשבנו שיהיו פה מאות אנשים, אחרי כל הרעש שהם עשו“, הסביר אחד הסמלים.

הקבוצה הקטנה מתחילה לארגן שירה בציבור הקטן, בעיקר שירי מלחמת ששת הימים. עוברי אורח מתעכבים לרגע, ממשיכים בדרכם. קבוצת ערבים ממזרח העיר מוצאת עניין רב במתרחש, מתיי-שבת בחבורה. הליגה נועדה אמנם להגן על יהודים, אבל מי יודע, אולי יכול לצאת מזה משהו מעניין בכל זאת. למקום מגיעה קבוצת פנתרים שחורים,

מנהיג ג': צ'רלי ביטון, ממנ"ח, „הפנתרים ה-שחורים“, מחלק כרוז לאנשי הליגה.

איך הגיע אלוף הנוער מ"להקת

פיקוד המיטבח"

אל פיסגת

התהילה ולמה

העולם הוא רע

ואכזרי

דרכו של

כשרון קטן בעולם הגדול

ולבסוף מצליח לסחוב את האיש לאחד ממרכזי הבידור המפוארים בארץ — ברי חוב המסגר.

ומה רואים שם? על במה מרופטת ואפי' לולית, בדיסקוטק, ששכחו לטאטא בשנה האחרונה, עומד אורגן, הנשמע כמו צפי צפה מקולקלת, גיטרה בס, המזמזמת גם כאשר לא מנגנים עליה, ותוף אחד מיסכן. לפי הרכב מגוון זה אפשר להרגיש מייד, שהמדובר בהזדמנות חגיגית, כי בדרך כלל מסתכמת התזמורת באקורדיון או בגיטרה.

הכוכב מטפס בביטחה ולופת את המיקרופון בידי. הוא לבוש בבגדים בהם טייל כל היום בדיונוגוף, קצת מאובק מן הדרך ולא מסורק כלשהו. הוא מתנועע בחן עיי לאי של פילה בהריון, שר את להיטיו הישראליים, הנשמעים באוזני מגלה-הכשר רגנות כמשהו אשר ורקו לפח לפני עשר שנים באנגליה או באיטליה. "כמה זה נפי לא", הוא לוחש מבוהל, בסוף ההופעה, ועולה למטוס הראשון לאירופה.

הכוכב מכריז, שכל הגויים מטומטמים. תוך כמה חודשים, מצטרפים גם אנשי הרדיו והטלוויזיה לשורות המטומטמים. הרדיו אמרגנים הם כמו בן גליל, עורכי המיז' עדים מושחתים, ובכלל מה יש אם הוא מופיע בחתונות? אין לו כל ספק, כי כשי רונותיו גדולים ועצומים, רק שהעולם הוא רע ואכזרי. חסרה לו רק טיפת מזל, וזהו.

צריך ללמוד לעמוד על במה? לדעת להתנועע? לקבל שעורים בפיתוח קול? לקרוא תווים? ללמוד שפות? לפתח סג' נון אישי, כדי שאפשר יהיה להבדיל ביינו לבין כל האחרים?

מה פתאום! הוא לא סתם סבון! הוא קרא פעם, באיזשהו מקום, שגם אלביס אינו קורא תווים. ומה שטוב בשביל אלביס, טוב גם בשבילו. מה שהוא אינו יכול להבין, זה איך אלביס מצליח יר-תר ממנו.

אבל מה שמרגיז אותו יותר מכל זה שאיזה צוציק מלהקת פיקוד אמבטיה, סתם צוציק עם חיוך חמוד וחתן צברי משובב, שידוע בקושי החזיק גיטארה, הגיע למקום הראשון במיצעד הפזמונים.

ומה בקשר ליחסי-ציבור? מנסה הכוכב את האמרגן. מה עם לבנות תדמית, עם לחץ על הרדיו, עם קשרים בטלוויזיה? יהיה בסידור, עונה האמרגן, בקול רם, וחושב שהבחור בעצם דורש יותר מדי. הוא, האמרגן הוותיק, מסדר "חאלטרות" לעשרות זמרים, לחמש להקות קצב, לי פארק הלאומי ולשלושה קירקסים! אז שוו בנפשכם מה היה קורה, אילו צריך היה לדאוג לרפרטואר, לפירסום וליחסי-ציבור עבור כולם! הרי אפשר להתרושש במכה אחת.

ובכלל, אז מה אם זה כתוב בחוזה? מי בכלל חייב למלא את כל מה שכתוב שם? "אתה יודע מה, בחור, נעשה לך פירסומה, ננפיש לך לוחות מודעות וגלרי יות עם התמונה שלך, וזה ירד לך מן החשבון."

עצבי הכוכב רועדים בכל נימי נפשם. מה פתאום, שהגננסטר הזה (שלפני חוד-שיים היה עוד איש חיקו) יוריד לו את זה מהחשבון? הוא יחליף אמרגן, ודי! סוף כל סוף, כל הגדולים יודעים כמה הוא שווה בשוק. יחטפו אותו בן רגע! וחוז' מזה, הלהיט הבא כבר בדרך. הוא רק מקליט את הפיומון על חשבוננו, מביא את הסרט לרדיו, ומצפה לפצצה הגדולה. אבל בלי העידוד התקיף של צקי-החיי נוך, דרכם של פיומונים במיצעד אינה סוגה בשושנים, והכוכב מגלה, שהדמיון הרב בין להיטו החדש לאלה שקדמו לו, אובחן אפילו על-ידי הקהל. התוצאה: אין להיט.

מר ועצוב, צריך כסף לקנות שירים יר-תר טובים. ומאין יקח? את הכסף שלו הוא מבזבז קצת לפני שהוא מקבל אותו. אין ברירה, רצים חזרה לאמרגן. אם הראי שון לא נותן, הולכים לשני, ואולי לשלישי. ואז מסתבר, שכל האמרגנים הם תאור מים זהים.

באיזשהו מקום במעמקי נפשו, הוא מתחיל לחשוב, כי הקהל מצפה ממנו למשהו גדול ומרשים יותר מסתם להיטים. הוא רוצה להיות ממש אליל. בעצם, למה מייק בראנט כן, והוא לא? מעתה, המשימה היא לתפוס מגלה כשרונות מחוץ-לארץ. אין לו כל ספק, שכל אחד כזה, ישתולל מרוב שימחה כאשר יראה וישמע את ה"בומי בה" האמיתית של המיזרח התיכון.

והנה, ביום בהיר אחד, מגיע לארץ מגר-לה-כשרונות מן העולם הגדול. הכוכב מושך כמה חוטים, מפעיל כמה מכרים

הופעה בגשף מכבי-אש בדימונה, קונצרט לפועלי הנקיון בעפולה עליה, גאלה בדיס-קוטק באור עקיבא, ועוד ועוד. אבל אני עוד חייל, ואסור לי להופיע, מסביר ה-כוכב החדש, הרועד מפחד פן יתפסוהו מפקדי, ונפשו יוצאת אל הכסף המצפה לו לאחר ההופעה. "אין דבר, אף אחד לא יידע", משיבים האמרגנים, ובאמת, משתדלים שהשמות לא יופיעו על לוחות המודעות עד ליל שבת.

והכוכב הקטן כבר מתחיל לרוץ. בנאף הראשון קנה מכונת, שיוכל להגיע ביתר קלות ל"חאלטרות" בכל כנפות הארץ ונכנס לחובות רציניים (הוא הרי לא יקנה איזה "טרנסה" ישנה). הוא מכסה את ה-ארץ מקוניטרה ועד לשארם, אבל מאחר והכל נעשה בהסתר, הרווחים עדיין לא כל כך טובים, וחוז' מזה, לדברי האמרגן, הכספים מגיעים באיחור רב מהקליינטים.

תאריך השיחרור מגיע. הכוכב הקטן בטוח שהוא כבר כוכב גדול. הרי היו לו כבר שלושה להיטים במקום הראשון, להיט אחד במקום השלישי, ורק השיר המתור-בן ההוא, "לילה בסירלחן", לא הצליח להגיע לתשת הראשונים.

עכשיו, מלא וגדוש נסיון ויידע, הוא מוכן לצאת בהתקפה מוחצת על החיים האזרחיים. כסף, כסף, כסף, זה מה שהוא רוצה. תהילה כבר יש לו מספיק, כך הוא חושב, ובעצם חוקפים אותו לא פעם ה-הירחורים שהארץ קטנה עליו במיקצת.

האמרגן מתבונן בו, מהנהן בראשו, ממלמל משהו בקשר להופעה ביום ששי, בפני כנס ותקיות ויצ'ו בנהרית, אבל על רפרטואר הוא מעדיף לא לדבר. מה פת-אום דווקא הוא, אמרגן מנוסה וותיק, ילך לבזבז כסף טוב כדי לקנות שירים לזמר-ציק הזה? שישבור בעצמו את הראש ודי. או שחברת-התקליטים שולחת אותו לאמרגן, או שימצא מלחינים שאינם מבקשים כסף, ואם אין ברירה, שיכתוב בעצמו שירים.

ומה עם מלחין הצמרת המהולל, שסיי פק בזמנו שירים ללהקה, אותם הפך הכר-כב להיטים? הוא בוודאי ישמח להגיש לו על מגשי-כסף עשרה שירים נוספים. תשובת המלחין: "אולי יהיה לי משהו בעוד חודשיים." בשבילך — רק חמש מאות לירות השיר!"

הוא צעיר, הוא חמוד, יש לו עיניים גדולות וחתן צברי משובב. החתיכות מתות עליו: הוא מכיר בעובדה, ומומן לזמן טופח לעצמו על השכם, לעידוד האישיות. לפני ששה חודשים התגייס לצבא, אבל מאחר והממונים עליו היו ממין זכר, ולא ממין נקבה, נשלח להיות טבח. הבחור כמעט וגווה מרוב בושה וכעס, עד של-פתע הופיעה הצלה בלתי-צפויה באופק, הצר ושמח להקת פיקוד המיטבח.

במיבתנים לא עשה רושם חזק יותר מדי, אבל אמרו עליו: "מילא, בחור יפה, טוב בתור דקוראציה לבמה. ואם יש לו מושג איך מחזיקים גיטארה ביד (על פריי טה עוד מוקדם לדבר) אולי ניתן לו לשיר אפילו סולו אחד."

התוכנית הראשונה של להקת פיקוד ה-מיטבח יוצאת לאוויר העולם בקול תרועה גדולה. שם התוכנית, "התבלינים ער שים את האדם", ואילו הפזמון החזק שלה "מן הפח אל הפחת, מן הסיר לצלחת", נחטף על ידי גלי צה"ל (אחרי שקצין החינוך ביקר שם כמה פעמים, והסביר שמוכרחים לעשות מזה להיט) ומגיע עד מהרה לראש המיצעד. והבחור החמוד, עם הגיטארה ביד, מוצא את עצמו, לפתע, אישיות מבוקשת מאוד.

עיתוני הפופ, למיניהם רצים לראיין אותו: מבקשים לדעת מה הוא חושב על מוסיקת-מחתרת ועל המצב במיורח פקיס-תאן, מצלמים אותו מכל הזוויות, ומסביי רים לכל מעריצותיו הפוטנציאליות, כמה הוא מקסים, אינטליגנטי (נכשל בבחינות בגרות) ובעל טעם מעודן, ושמאחורי דיי עותיו המהפכניות מסתתרת נפש רכה של טיפוס ביתי וביישן.

כמה אמרגנים מדושני-עונג יושבים ב-משרדיהם עם רגליים על השולחן, מתבוננ-נים בעתונות, שמענים את המיצעד, ומר-מהרים אל המיטבח, לתפוס את הגאון הצעיר כשהוא עוד בחיתוליו, ההצעות יורדות עליו כמטר כבד, "אתה יכול ליי-שון בשקט, אנחנו נדאג לך לשירים, אנחי נו נסדר לך הופעות, אנחנו נעשה ממך אלביס, זה לא בעייה, יש קשרים בחוץ-לארץ, אנחנו נשלח אותך לקרנגי הול ולי-סן-רימו, בקיצור, תחזום על החווה ותן לי 20% מכל הופעה."

רק נחתם החוזה, וכבר מתחילות להגיע הצעות. הכוכב בטוח: איזה בן-אדם ה-אמרגן הזה! רק הבטיח — וכבר מקיים:

איילת

במדינה

רפואה

הדוקטור

לא היה דוקטור

במשך תשעה חודשים תמימים, שמונה שעות כל יממה, היתה תחנת מגן דוד אדום בתל-אביב, המשרתת קרוב לחצי מיליון תושבים, ללא רופא.

האיש שמילא את תפקיד הרופא, היה אורח יוצא רומניה בשם אהרון קייס (37). לדברי דובר מגן דוד אדום בתל-אביב, יפרח בורנשטיין, סיים קייס את בית-הספר לרפואה בירושלים, אך מסיבות משפחתיות לא הספיק להשלים את עבר דת הדוקטור, לכן הוא חסר את התואר הרשמי.

מנהל רפאולוביץ
ברונוע פתוחות

בדיו ה-18, מסביר מנהל התחנה בתל-אביב, מרדכי רפאולוביץ: "כפי שר-הבעיה ידועה, כוח-האדם הרפואי הסר בארץ, אנחנו מחפשים כל הזמן רופאים. בלי לבדוק הרבה וכלי להסס אנחנו לוקחים אותם לעבודה.

"אך קורה שאנחנו לא יכולים, למרות כל מאמצינו, למצוא רופאים. זה קרה למשל לפני כשנה — ואז קיבלנו לעבודה את קייס.

"הוא הבטיח שהוא יסיים בקרוב את עבודת הדוקטורט. כל הזמן לחצנו עליו, אך מסיבות משפחתיות הוא לא עשה זאת. יחד עם זאת, הוא סיים אכן את לימודי הרפואה שלו. בכלל, אנחנו לקחנו אותו לעבודה ממסדות רפואה אחרים." ממשיך רפאולוביץ ומסביר: "אנחנו מע-סיקים כאן מתנדבים רבים, ככוחות עזר. ככוח עבודה מעולה, אנו מעסיקים אחים קרביים ששחררו מצה"ל. אך קייס היה מעל לכל ספק על רמה הרבה יותר גבוהה מכל אח קרבי. לכן, כשראינו שאנחנו לא מצליחים להשיג רופא, אז לקחנו אור-תו כממלא מקום.

"את המקרים הקשים הוא היה מעביר לבית-חולים. תעודות-פסירה הוא לא היה חותם. גם על מסימכים רפואיים הוא לא היה חותם. כשהיתה איוו בעיה מיוחדת, הוא היה מפנה את ההולה לבית-החולים או שהיה מועיק רופא אחר מביתו. "אנחנו משכנו ללחץ עליו כל הזמן, והודענו לו שאם לא יסיים את הלימודים, הרי שברגע שנמצא רופא אחר, נהיה נאלצים לפטר אותו. לאחרונה, הוא לקח חופשה ללא תשלום, ונסע לאיטליה להמשיך בלימודיו."

סתם תואר. במשך התקופה שקיים עבד בתחנה, היה כל אחד קורא לו "דוקטור". מעטים מאוד ידעו שקייס איננו רופא. עד היום, כאשר מבקשים את מר קייס במרכיזה של מ.ד.א., עונה הטלפון ניסית שזה"ר קייס באיטליה.

מסביר זאת רפאולוביץ: "גם לי, שור-דאי שאינני רופא, מגיעים מכתבים עם התואר הזה. סבורים שאם אני מנהל מגן דוד אדום, או אני בודאי ד"ר, אז מה אם קראו לו, דוקטור? אחרי הכל, חסרה לו רק התעודה. כאשר הוא וחזור עם התעודה הזאת, נקבל אותו שוב בברוכות פתוחות."

השבוע יפה להשלמת עיסקות כספיות ולח-הימת חוזים הנוגעים בנכסי דלא-ניידי. אם אתה מתכוון לעקור למקום-מגורים חדש, עליך להגיע השבוע לכ-ל החלטות מחייבות. הישמר לבל יושבתו תוכניותיך המעשיות בגלל עניינים שבלב,

גם אם הדבר יגרום לך למתח נפשי. דבר-מה הקשור למיספר שש יביא לך מזל באמצע השבוע. בת טלה — תחכי לנסיך על הסוס הלבן, הוא יבוא.

אט-אט אתה יוצא מן הר-דיכודן הבלתי-רגיל בו שקעת לאחרונה. עדיין לא יהיה זה שבוע טוב באמת: כדי שזה יבוא, עליך להכיר שורה של-מה של אנשים חדשים, ואינך עושה מספיק ב-כיוון זה. אבל בענייני-עבודה ובענייני-בילוי אתה תתרגל למצב ה-חדש, תקבע לך דפוסים נעימים יותר.

תוכלי השבוע להרבות ולהתמסר לתחביבך. פגישות מעניינות עם אנשים חדשים יעלו את שאיפותיך על פסים מציאותיים. הרבי ל-צאת לבלות, זוהי תקו-פה נהדרת בשבילך. את רעננה, שזופה ופורחת, נצלי את הרגשתך ל-מטרה מועילה. הגיע הזמן לרדת מן האולימפוס, אליו את מתנשאת. עסקי בשטח האמי-נותי, עליו את חולמת מאז ומ-תמיד. את בדרך להצלחה ולאוסר.

בת סרטן — בני המין החזק נמשכים אליך ומקדישים לך את מלוא תשומת-הלב, מאחר ש-הסכס-אפיל שלך מתחזק בימים אלה במידה רבה. כאשר תשתחררי מ-שיכרון הצלחה, טוב תעשי אם תתחילי להר-פתחות החדשה לשיפור עתידך, והעיקר — אל תזניחי בשום אופן ידידים ותיקים או מחזרים; הקדישי להם הרבה תשומת-לב וחביבות. בן סרטן, היזהר השבוע מסיכונים — בייחוד בשטח העסקי.

גם השבוע תוכל רק להסתדר אם תשמור על עצמך ותיקה את עצמך חזק-חזק ב-ידיים. שתייה מופרזת עשויה לקלקל לך עניין שאתה מתכנן מזה זמן רב. גם פגישה עם יויד טוב וחשוב עלולה להסתים במריבה, מ-טעמים דומים. איש בעלי-השפעה מוכן לעזור — בתנאי שתדע שאין מקבלים דבר אם לא נותנים דבר אחר. הימנע מהחלטות חשובות בתחום העסקים, כי אתה עלול להפסיד כסף רב. במישור הרומאנטי מוסיף הכל להיות פורה, מוכר ומשמעם. לבשי אדום הפעם.

הצלחה, הצלחה, ועוד פעם הצלחה: בעסקים — כסף רב; ביחוד — היכרות חדשה שתישא תוצאות מרחיקות לכת. אהבה ישנה מתחילה להראות אל דאגה: היא עדיין אוהבת אותך. לך בתו-לה, לא מצפה השבוע טוב. את תהיי ממורמרת ועלולה לריב קשות עם כל מי שסובב אותך.

שבוע טוב לעשיית עסקים. כל עסק שתגיע בו בשבוע זה — יהפוך מיכרה זהב. אדם קרוב אליך עזב אותך זמנית. לא נורא, הוא יחזור ותמשיכו לנהל יחדיו חיים משותפים מאו-שרים. אבל בינתיים את יכולה לנצל את המצב להרפתקאות חולפות. לך, בן מאזניים, מצפה השבוע הפתעה לא-נור-מאלית. חטוף אותה. רק דחילק, אל תהסס, ההססנות היא בעוכריך. עוד לא פורסם ואת מתלבשת כמו בפורים. איפה הטעם שלך?

אם הסתבכת בבעיות משפחתיות, בת עקרב, לא תמצאי את הפיתרון לצרות, ה-שבוע. להיפך: עד ל-יום ה', בסוף השבוע, תיכנסי יותר ויותר עמוק להתחייבויות ולסידורים משפחתיים. מצוי שני — כל מה שנוגע לאירגון עסקי או מיקצועי עולה יפה. לבשי לבן ואל תגזימי לשמור על בריאותך.

באכילה. עליך לשמור על בריאותך.

השבוע תצעד צעדים ותתקרב למטרתך הנכ-ספת כפי שלא היית קרוב מעודך. זה לא סתם רמז. צפוי לך סי-פוק אינטלקטואלי ואמ-נותי ובעיקבותיו — פגישה מעניינת עם ידי-דה ותיקה ואהובה עליך. היזהר מעצבנות יתר. ואל תיחס לדר-רים יותר חשיבות מ-שמגיע להם. אל תטה און לרכילות.

השבוע תצעד צעדים ותתקרב למטרתך הנכ-ספת כפי שלא היית קרוב מעודך. זה לא סתם רמז. צפוי לך סי-פוק אינטלקטואלי ואמ-נותי ובעיקבותיו — פגישה מעניינת עם ידי-דה ותיקה ואהובה עליך. היזהר מעצבנות יתר. ואל תיחס לדר-רים יותר חשיבות מ-שמגיע להם. אל תטה און לרכילות.

מצע או פגיעה בעלי-החשובה מטרידים אותך ומקלקלים לך תוכנית-בילוי נהדרת. היכון ליום ג'! אז תקבל את ההחלטה עליה חלמת זמן רב, או אולי גם יקבלו אור-תה בשבילך. איך שלא יהיה, יום זה מהווה נקודת-מיפנה בחייך הנוכחיים ואל לך להקל בזה. את מאו-שרת? ותמשיכי בקו הנוכחי. לבשי אדום.

האוסר ממך והלאה: אינך רואה תוצאות מקוות מפעילותך הרבה, אנשים חותרים תחת מעמדך, אינך זוכה ל-גילויי חיבה אמיתיים, ובדידותך גורמת לך ל-דיכאון נפשי. נסה להת-גבר על האגואיזם ההו-רס אותך. בת מזל דלי — הגבריי מאמצייך להתקדם בטווח החדרה, לא בהכרח על חש-בונם של אחרים. נסי להסביר פנים.

גם בת דגים תזכה לנחת השבוע. שפע של מחזרים צעירים ממך ינסו לבקש קיר-בתך. היזהרי ממישהו גבוה וחריף העולה עליך בערמוניות. את עלולה ליפול במלכודת. נסיונות-שווא להשיג דברים שאינם בטוחו-ידיך ינחילו לך אכזבה ואולי גם דיכאון. תתי-גבר. אל תהסס לדבר איתה ולבקש את אשר רצית.

בדוד רואה שאתה יחידה

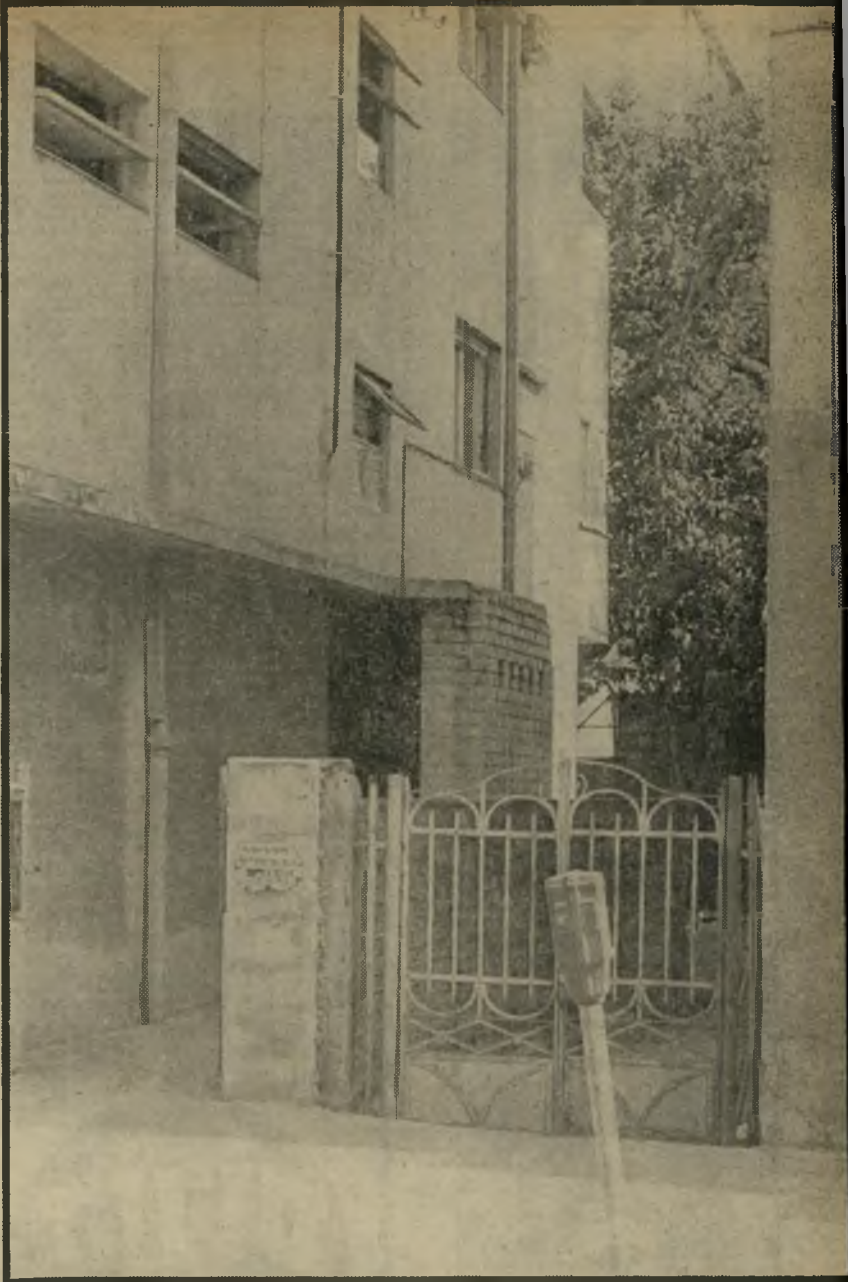
PAZGAS

שעל
SCHAUB
LORENZ

מקלט
הטלוויזיה
הטוב
בעולם!

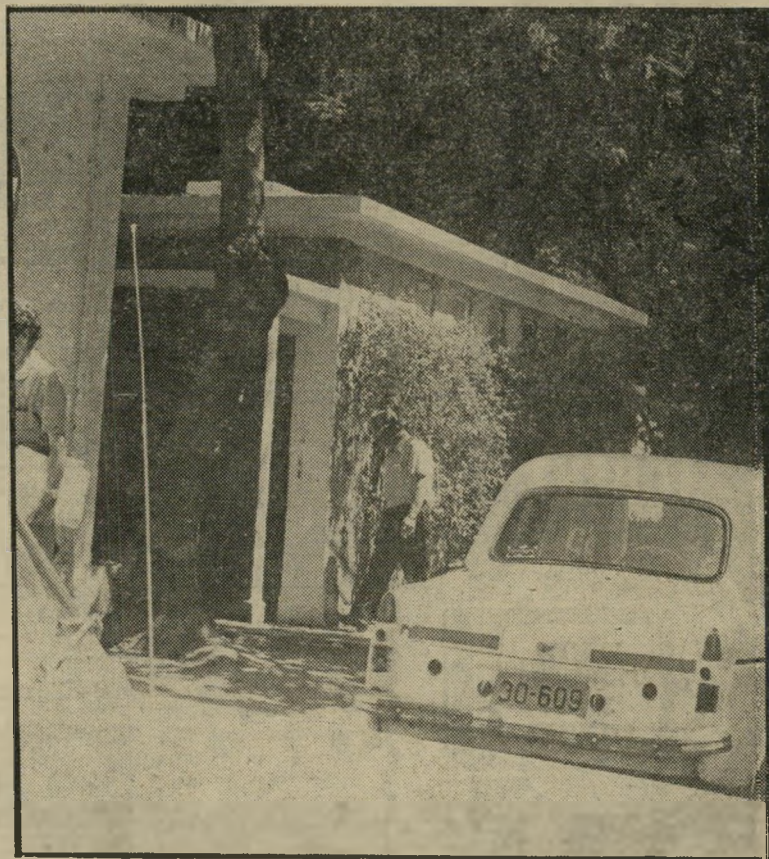
סוכן בלעדי ישראל
כנורי בע"מ פרץ 4-תא

**„על כל גבעה רמה ותחת כל עץ רענן!“
התלונן הנביא. אילו חזר היום לתל־אביב
היה זועק: „ליד כל בית, בחוף כל
חצר, בראש חוצות ובכיכרות העיר!“**

שלב א' התמונות בעמוד זה צולמו לאור היום, מתוך כניסה לאחד הבתים ברחוב לבונטין: הלקוח כורע לעבר פרוצה השוכבת על הקרקע.

זה השער אחת הכניסות הפומולריות ביותר על הפרוצות, בין הבתים 4 ו־6 ברחוב לבונטין, ליד כיכר המושבות. מכניסה זו, נכנסות הפרוצות לחצר, עושות את עסקיהן בפומבי. תלויות דיירי הסביבה — לא תועילו.

מקום הפיתוי: הגן הציבורי הזעיר שבקרן הרחובות לבונטין וצ'לנוב משמש נקודת גיוס לקוחות חביבה על הפרוצות. הן אורבות שם לגברים הנכנסים לבית־השימוש הציבורי במקום, מציעות להם שירותיהן.

מישגל הלקוח והפרוצה במישגל, על ריצפת החצר הרחבה שאינה מוסתרת כלל מהמידרכה. הפס חשחור על ירכה של הפרוצה — שולי מכנסי השורטס שלה, אותם אין היא טורחת להסיר מעליה, אלא רק להפשילם.

כל זה, מתרחש כיום בתל־אביב. בא־זוריה המרכזיים של תל־אביב הישנה, ב־סביבות התחנה־המרכזית וכיכר־המושבות, הומות פרוצות וסרסוריהן — הפועלים ב־יום. בלילה, אזורים אלה שוממים מ־אדם. ביום, הסביבה היא מיכרה זהב.

מי שלא מרוצה בלילה ממיכרה הזהב הזה, הם דיירי הסביבה. התעשייה החדשה שפרחה בשכונות אינה מוסיפה גוון יפה במיוחד לחייהם. אלא שכל נסיונותיהם לחסל את הגנע הזה עלו בתוהו. סניור

סרסורים פונים לעוברים ושבים. באמצע היום, בלב העיר, מציעים להם את סחורתם. פרוצות עומדות על חמדרכה, ברחוב מרכזי סואן, מציגות את עצמן. כאשר הן תופסות לקוח, הן נכנסות איתו לחצר סמוכה, שוכבות איתו שם — לעיני כל העוברים בחצר, וכל דיירי ה־בתים שמסביב, הנקרים להביט מבעד חלונותיהם. לפעמים, הן אינן מרחיקות לכת עד כדי כך, משלימות את העיסקה בחדר מדרגות — כשכל עובר ושם ב־רחוב יכול לראותן.

תיהם החזרות ונישנות למשטרה הביאו לאסס תוצאות.

קליינטורה

תוססת

א כל תהיה זו מסקנה פזיזה להעניק את מדליית הזהב בעסקי הזנות דווקא לאיזור צ'לוב-לבונטין. בשבועות האחר רונים החל רחוב הירקון, ובעיקר החלק המרכזי שלו, בואכה הירדן ונסיציונה לשבור שיאים משלו. הזנות פועלות במלוא הקיטור בחצרות, בחדרי מדרגות והעסקים פורחים מעל ומעבר למשוער. אחת הסיבות לפריחת ענף הזנות

זנות

בבל

העיר

לעיני

קמות ממקומן כלל: הלכות ממתנים בתור, חלקם על המידרכה, חלקם בחצר, ניגשים אחד אחרי השני. חקיקה מתאימה היתה יכולה לנטרל מהמקצוע את הסרסורים.

המציץ: גבר שעבר ברחוב, נעצר להתבונן בעניין רב במישגל המתבצע לנגד עיניו, בחצר הפתוחה לרחוב, לאור היום. בשעות עומס, אין הפרוצות

עוברים ושבים

היומי, דווקא באיזור תל-אביב הי- קטנה, הם נהירת המוני תושבים ערביים מהשטחים לתל-אביב, לאחר ביטול הי צורך ברשיונות תנועה. לדברי הסרי סורים, חלק גדול מהקליינטורה הם ער- בים. הם מגיעים לתל-אביב, במרבית הי מקרים, באוטובוס — לתחנה המרכזית. שם, וברבעים הסמוכים, מחכים להם שי- רותי הבידור של ישראל החדשה.

מדיניות

בת-יענה

א וזה הסיבה העיקרית לתופעה מכור ערת זו של זנות לאור השמש, היא התעלמותה של החברה הישראלית מתופעת הזנות, וסירובה להכיר בה כבתופעה לגי- טימית — הזכאית להסדר לגיטימי: בתי זונות מוסדרים, מפוקחים, שיאפשרו בי- צוע טרנזקציות בצורה נאה, אסתתית, היגינית, ובעיקר — תוך השמטת הקרקע מתחת רגליהם של הסרסורים.

אלא שהחברה הישראלית — או לפי חות נציגיה בכנסת — איננה מוכנה להת- מודד עם בעייה זו — בדיוק כמו שאיננה מוכנה להתמודד עם בעיות אחרות, כור אבות אף יותר. היא מבכרת לעסוק במה שהפך לספורט הלאומי של ישראל — משחק ההתעלמות, המכוסס על ההנחה, שאם מתעלמים מבעייה, אולי היא תיעלם מעצמה, עם הזמן.

כך בשאלות פוליטיות, כך בשאלות חברתיות.

החלבשות - לאחר סיומו של המישגל, לובשת פרוצה זו את תחתוניה ומכנסיה — במקום ששכבה, לעיני הקהל.

בפומבי פרוצה שנייה, בפעילות דומה, בחצר הפונה לעבר הרחוב. כשהציפות רבה, פועלות הפרוצות זו ליד זו, בצוותא. צילומים אלה של הפרוצות במישגל, וכשהן מתלבשות, צולמו מהרחוב. התל-אביבים אינם רואים כיום במישגל פומבי מחזה יוצא-דופן.

חינוך

תרבות הפופ

באה לכיתה

שיחה מקרית בין כמה צעירים. עשויה לחולל מהפכה בשנת הלימודים הבאה, לגרום שמחה לרבבות תלמידים.

השיחה שהתנהלה בין הגרפיקאי אשר עין-דור (28) דנה מוקדי (18) מוקי לוי (19) ושמעון הינדיק (24) הסתכמה בהקמת חברה על-ידי הארבעה, בשם "919". מטרתה: להנעים את זמנו של התלמיד בבית-הספר. האמצעים הם בשלב

חרכי אדם

פרוצה

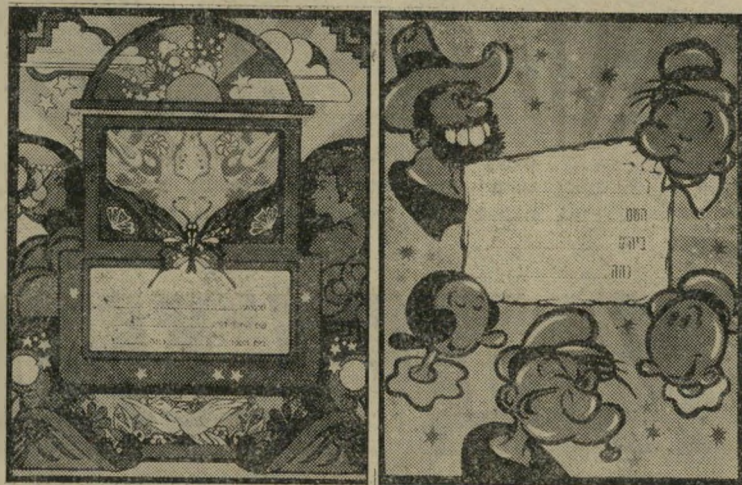
לא בקיבוץ

דיאנה ומקס דילנסון * הגיעו ארצה מניו-יורק לפני כשנה. הם הופנו על-ידי הסוכנות היהודית לקיבוץ מצובה, לאחר שהביעו את נכונותם להשתלב שם, עם שני ילדיהם. לאחר ראיון קצר, התקבלו לשנה נסיון.

היעלמות מסתורית. בתחילה, נראה

ממציאים דני, מוקדי, עין-דור
שיחה מקרית —

והמצאתם

— תביא שמחה לרבבות.

היה שהשניים, והילדים, נקלטים בצורה יפה. הזוג היה חביב כלפי כולם, החלו גם משתלטים על רזי השפה העברית. לאחר תקופה, החל מרכז הענף, שבו עבדה דיאנה, לשים לב כי כל יום, בשר עה מסויים, נעלמת דיאנה לכשעה. יום אחד גבר בו היצר הסקרני, הוא ביקש מאחד החברים, שעבד יחד עם דיאנה, לעקוב אחריה. החבר עקב, חזר עם סיפור מדהים.

פועלים בתור. בשעה הקבועה, סיר פנה דיאנה לשדה, סמוך למקום עבודתם של הפועלים הערביים השכירים של המשק. לאחר זמן קצר הגיע לשם אחד הפועלים והשניים החלו להתעלס. החבר חיך, רצת לחזור. אם היא רוצה לבגוד בבעלה, חשב לעצמו, אז בבקשה. הוא כבר עמד להסתלק מהמקום, כאשר לפתע הופיע פועל אחר, החל אף הוא מתעלס עם העולה החדשה. כך נמשך הדבר במשך שעה. החבר העוקב הבחין גם שדיאנה קיבלה כסף מהפועלים.

מרכז הענף, מוזעזע, הודיע על המתרחש למזכיר. זה החליט לקרוא לבעל, גילה לו את הסיפור.

הבעל לא הופתע. בעצב סיפר למזכיר כי אשתו התנהגה בצורה דומה גם בארץ צות-הברית: "קיווית שה יגמר כאשר נגיע לקיבוץ, אך לא הצלחתי".

הקיבוץ, מצידו החליט לא להסתכן, סילק את הדילנסונים מהמשק. השבוע, הם עזבו גם את הארץ.

* השם מוסווה.

מונה. לדיקן הפקולטה לכימיה, במקום פרופסור גרהרד מ. י. שמידט שנפטר לפני חודש, פרופסור דויד סמואל (49) מהמחלקה לחקר איזוטופים במכון ויצמן. יליד ירושלים, קיבל ב-1948 מאוניברסיטת אוקספורד תואר מוסמך למדעים בתחום הכימיה וב-1954 תואר דוקטור לפיזיקה לוסופיה באוניברסיטה העברית.

סמואל

סאמט

נכנס לתפקיד. עורך מישור של הארץ (במקום יאיר קוטלר), גרעין סאמט (31), לשעבר עורך גלי צה"ל, נשוי ואב לשני בנים, סיים את לימודיו באוניברסיטה העברית והשתלב בארץ. אביו, העיתונאי שמעון סאמט, סיים כמה ימים לפני מינויו בנו את תפקיד יו"ר ועד העובדים של הארץ ויצא לפנסיה.

נעצר. על-ידי שוטרי משטרת לוס אנג'לס, עת נהג במכוניתו במהירות אסורה ובמצב של שיכרות, הכוכב ההוליוודי ברט לנקסטר, ששחרר ממעצרו בערב בוחה של ארוסתו ג'קי בון (44). זו הפעם השנייה בחמשת החודשים האחרונים שילנקסטר נעצר בגלל נהיגה במצב שיכרות. עומדים להתגרש. אחרי שתי שנות נישואים ובת אחת, נטאלי ווד (33) שהגישה בבית-המשפט של סנטה מרי ניקה תביעת גירושין מבעלה המפיקסוכן ריצ'ארד גרגסון (44).

דליה לביא

עומדים להתגרש. בלונדון, השחקנית הישראלית דליה לביא ששהתה בשבועות האחרונים בהופעת מולדת בארץ ובעלה ג'ון סוליבאן, ממנו נפרדה כבר לפני שנתיים. לזוג ילד אחד, ראובן, המתחנך בבית סבתו בשייציין.

נפטרה. ממחלה מאתרת, בגיל 56, מנהל הגימנסיה העברית ברחביה ד"ר זלמן מוכמן שהיה במשך 16 שנים מנהל הגימנסיה. יליד פולין, בוגר האוניברסיטה העברית בירושלים במקצועות מתמטיקה ופילוסופיה, עסק בהוראה וחבר ספרי ליהוד. היה חבר הוועדה הראשונה שברקה את הנהגת הריפורמה בחינוך.

נפטר. ברומא, משתף-דם במוח, בן גיל 74, המתאגרף הפופולרי של תחילת המאה, ארמיניו ספאלה, שכונה הענק העדין ושהיה האיטלקי הראשון שזכה בתואר אירופי במשקל כבד כאשר ניצח ב-1923 את ההולנדי פיס ואן-דר-ניר. לאחר שפרש מיוזרת האיגרוף הפך ספאלה לצייר, פסל, מוזיקאי ושחקן קולנוע.

נפטר. בתל-אביב, בגיל 96, אליה עזר שוחט, מאנשי העלייה השנייה שעלה מגורדונו בן-1904, ייסד את הפועל הצעיר והיה במייסדי הסדרות הפועל עלים החקלאיים. היה מכושיש אום ג'וני (דגניה) ומרחביה ומייסדי נהלל.

חשבי בקור רוח

חשבי על משב רוח קריר ומשקה קר ככר. הרגעי וחשבי על החורף שעבר, כאשר כל כך התגעגעת לקיץ...

פעם היה באמת קשה לח. בנוח בימים הקשים של החורף. וכאשר מזג האוויר לא שיתף פעולה, היה קשה כפי ליים.

טמפוני טמפקס שינו כל זאת. הם לשימוש פנימי, כך שאת יכולה לשכוח את חוסר הנוחות של חגורות לוחצות ותחת בושות מגושמות. את יכולה לשכוח גם את ריח הלוואי.

עכשיו, חשבי בקור רוח. היי רגועה. רעננה. כי כך תרגישי את עצמך אם תשתמשי בטמפוני טמפקס. ניתנים להשגה בשתי דרגות ספיגה — רגיל וסופר — באריזה סטנדרטית של 10 יחידות.

הגנה סניטרית לשימוש פנימי

להשיג בבתי מרקחת ובחברות מובחרות. המעטפות בקבלת רונסאות וחומר הסברתי ישלחו 54 אנ' בבולי דואר אל היבואנים אינווסט איספקט בע"מ, תל-אביב, רחוב ירמיהו 38

בגלל אשה זו עלולה הכנסייה הארמנית בארץ להתפוצץ! הכנמרים והדיילת

דנים, לשוב ולהשתלט על הכנסייה. הבישוף אג'אמיאן הפך ליד ימינו וידידו הטוב ביותר.

גברים

בלי גלימות

מי וכן שעיניו של הפטריארך לא היתה צרה, כאשר הבישוף שלו פגש את הדיילת היפהפייה והפך ל"ידידת" אדרבא. הארבעה — הבישוף והדיילת, והפטריארך ואשתו-הגיהמונית שלו — הירבו לנסוע בלילות משור תפים ברחבי אירופה — כשהגברים מסירים, כמובן, את גלימות-הקודש שלהם.

לאחר שלוש שנים של רומן סוער, החליטו הבישוף והדיילת, בתום ביקור קסום בהונג-קונג, להינשא. אמנם אקט זה אסור על אנשי הכנסייה הארמנית, אך הבישוף ביקש לעקוף את האיסור עלידי נישואין אזרחיים בלאס

בישוף אג'אמיאן
רק נישואין בסתר

וגאס. הוא גם ביקש מו'נט להתפטר מעבודתה בארעל, לעבור לירושלים, שם רצה לפתוח עבודה חנות עתיקות. ז'נט סירבה. היא רצתה שהבישוף יתפטר מתפקידו שלו, ישא אותה בטקס מלא. אג'אמיאן התנגד. הוא רצה ליהנות משני העולמות גם יחד. בין טיסה לטיסה, המי שיכו השניים להתראות ולדון בנושא. כאן התערב בפרשה ידידו, הפטריארך.

כלי

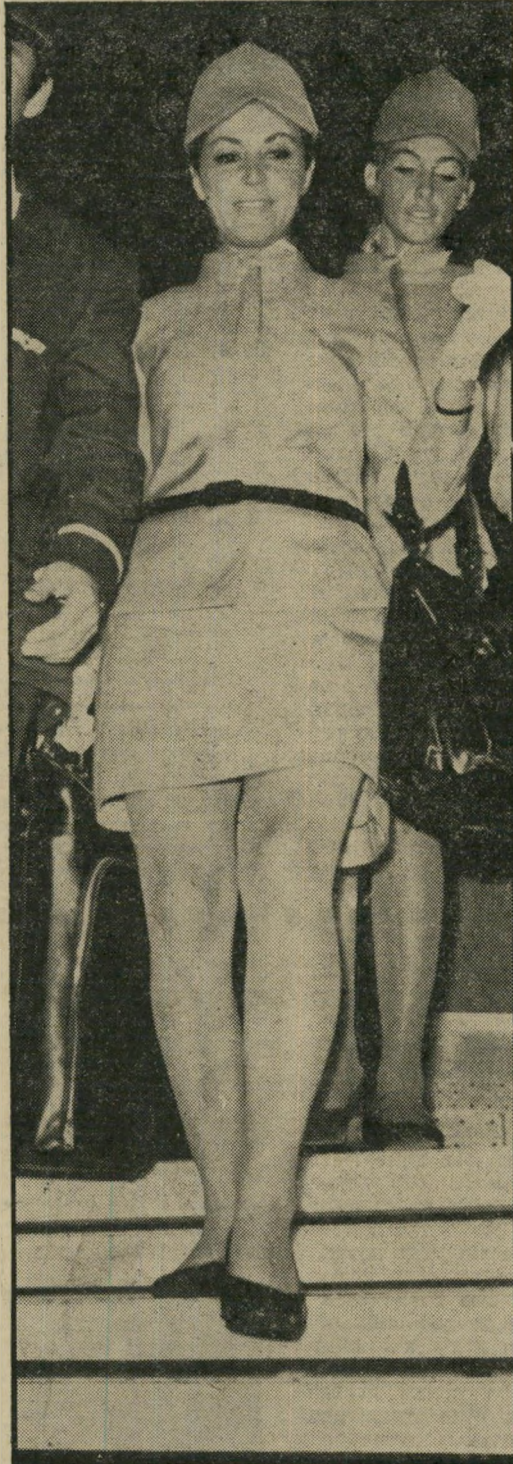
ריק

ה אינטרס של דרדריאן בעסק הוא — הבישוף. הפטריארך זקוק לבישוף בצורה רצינית ביותר. הי בישוף הוא צעיר, יחסית, נמרץ, וכוח אירגוני ראשון ב מעלה. בלעדיו, יהיה הפטריארך הוקן חסר-אונים לחלוטין. משום כך, נכון הפטריארך לתת לבישוף את מלוא התמיכה. דוגמה קלאסית: כאשר הציגו בני העדה ביפו בפני הפטריארך מיסמכים, שלדבריהם מוכיחים כי הי בישוף הגיש לכנסייה קבלות מזויפות על הוצאות וכן שילשל לכיסו מיליונים — לא הגיב על כך הבוס. אולם הוא הגיב, ובמהירות, כאשר איימה הידידות עם ז'נט לגדוע ממנו את יד ימינו.

חששו של הפטריארך היה כפול: אם יתחתן הבישוף עם ז'נט בנישואין אזרחיים, עלול הסוד להתגלות, והי בישוף יישרף, חמור לא פחות היה חששו של הפטריארך שז'נט עלולה להצליח בנסיונותיה לשכנע את הבישוף להתפטר, וזה ישאירו ככלי-ריק.

בשלב ראשון, הסתים הריב בין הפטריארך והבישוף בנצחונם של הראשון. הבישוף אג'אמיאן נכנע, דחה את לחצה של ז'נט. זה, בייאווה, עזבה את ארעל לשנה נסעה לארה"ב. עבדה שם בתור מזכירה בשירות הכנסייה. אלא שהשנה נסתיימה, וז'נט חזרה לארעל — ול ישראל. בחזרה, ידעה לספר לידידיה, בני העדה, כי עתה מצטערת היא על שבזמנו לא נאותה להצעתו של הבישוף להינשא לו בנישואין אזרחיים בלאס-וגאס. עם חזרה לארץ, התחדש המתח בתוך השילוש הקי דוש. התוצאה: הדרו"ח הסודי שהוגש לשרידתות, הי מזהיר מפני התפוצצות בכנסייה — בגלל הריב בין הי פטריארך והבישוף — אודות הדיילת היפהפייה.

דיילת דרדריאן
רק נישואין בריש-גלי

ישראל הוא נושא הכספים. בני עדתו מאשימים אותו כי השתלט שלא כהלכה על נכסי הכנסייה ומכר אותם. לאן הלכו כספי המכירה? זה, לא ידוע למאשימים. לעומת זאת, הם גילו, לדבריהם, כי עוזרו של הפטריארך, הבישוף אג'אמיאן, קנה, בחודש יוני השנה, את מלון הילטון במאלטה, מידי ד"ר מוחמד גושה, במחיר 50 אלף דג'ר, שהם כחצי מיליון ל"י. משכורתו של הבישוף — 20 דינר לחודש. יתרה מזו — ערך המלון הוא בפועל 90 אלף דינר. מאין הכסף שבו קנה הבישוף את המלון? ומדוע קנה אותו בחצי משווי? מה נתן בתמורה? כל זאת, אין המאשימים יודעים.

ידידו לחיים המתוקים של הפטריארך היה, ב"11 השנים האחרונות, הבישוף אג'אמיאן. יליד האלד, בסוריה, פגש הבישוף את דרדריאן ל ראשונה ב-1956, בירושלים, והתיידד עימו. דרדריאן היה אז מודח מתפקידו כראש הכנסייה הארמנית בישראל. כעבור ארבע שנים הצליח דרדריאן, בעזרת הירי

ה דר"ח הפודי שהונח על שולחנו של שרידתות, היה סנסציוני: הפטריארך והבישוף — שני האיר שים הראשונים במעלה — של הכנסייה הארמנית בישראל, נאמר בדר"ח, הסתכסכו ביניהם בגלל אשה. אם לא ייושב הריב — עלול הסיכסוך לגרום לפיצוצה של הי כנסייה הארמנית בארץ.

ולא סתם אשה — אלא דיילת ארעל יפהפייה — ומפורסמת. זוהי דיילת-בכירה ז'נט דרדריאן, שהיתה במטוס ארעל שנחטף לאלג'יר, ולאחר מכן, בשנה ש עברה, במטוס ארעל ללונדון, שאותו ניסתה לחטוף לילה האלד, בעזרת שותפה, שנהרג במהלך הניסיון. הסיבה לסיכסוך בין שני מנהיגי העדה הארמנית בי ישראל: רצונו של הבישוף, ארמן אג'אמיאן, לשאת את ז'נט, ידידתו הוותיקה, לאשה — והתנגדותו לכך של הפטריארך, גישה דרדריאן, שלא התנגד לידידות בין השניים — בתנאי שלא תהפוך לנישואין.

פטריארך דרדריאן
רק ידידת

הפטריארך הנכבד לא העלה את התנגדותו בגלל שיש לו משהו נגד הדיילת היפהפייה. אדרבא. הוא מעריך את ז'נט מאוד. מיוחד איתה אפילו בעצמו זה זמן רב. אולם חתונה — שאני.

כמרים

קלפים ונשים

זי נמ בשנות השלושים שלה, היא ילידת הארץ. היר ריה גרים בחיפה, שלושת אחיה ואחיותיה בקנדה. היא עובדת זה 12 שנה בארעל ואת הבישוף אג'אמיאן הכירה לראשונה לפני שמונה שנים.

הבישוף היה אז כבן 38. גבר יפה-תואר, עטור זקן שחור עבות, בעל עיניים לוחטות וקול חם ומשכנע. פגישתם הראשונה היתה ברחוב בצלאל 5 בדירה, בצפון תל-אביב, שם שכנה מיפקדת של הפטריארך והבישוף. הימים היו אלה שקדמו למלחמת ששת הימים, ובסיסם של הפטריארך והבישוף היה בירדן. משם, היו מגיעים, דרך שער מנדלבאום, לבקר את עדתם ביפו. בביקוריהם בי ישראל, היו מתגוררים בדירה ברחוב בצלאל. עם הזמן, נפוצו שמעות בקרב צאן מרעיתם בדבר משחקי הקלפים הסוערים, וההתנחות הצעירות, שהעסיקו את שני אנשי הקדושה באותה דירה. מספרת האלמנה זכאריאן, תושבת יפו: "באותו אל הפטריארך כדי להציל מידו את הדירה שלי, שהיתה בין הדירות שהוא מכר לחברה לפיתוח יפו. אמרו לי שהוא לא בבית. פתחתי את הדלת בכל זאת, וראיתי אותו יושב עם ידידים ומשחק קלפים".

קסמי הפילגש

הזקנה

ר שמועות לא הוגבלו לקלפים. לפיהן, הסתבר כי זאבי הכנסייה, למרות האיסור הקדוש על התרועעות עם המין השני, דווקא חייב את החברה האסורה. בין היתר התפרסם הרומן הממושך שלו עם אחת מבנות עדתו, אשתו של נהג מונית, שלמרות גילה (56) לא יכול היה הפטריארך לעמוד בפני קסמיה. תחום שלישי שבו הותקף ראש הכנסייה הארמנית בי

העיתוי היה מצויין: שבועות מספר אחרי שהנשיא נכנסן הודיע על ביקורו הצ'כוי בסין האדומה, כבר הביאה הטלוויזיה הישראלית לוויכוח, במסגרת התוכנית השעה השלישית, את הנושא הסיני. אלא שהעיתוי היה מקרי. בחירת הנרי שא נעשתה זמן רב לפני הודעתו הסנסציונית של נכסון. למרות שהאקטואליות העניקה תוספת עניין לנושא, לא עמדה התוכנית במבחן.

השעה השלישית על סין והספרון האדום ישעיהו בן-פורת, מופתע מהימצאותו של סורמציה דלה ולפחות ארבעה משתתפים מיותרים, מתוך הצעות של שישה, אשר לא הכינו שיעורי-בית.

ארבעת המיתרים היו הפעם צמד הר מצרים, יצחק שחור והד"ר אפרים יוכסן, שכל בקיאותם על סין, כפי שאפשר היה להתרשם באה להם מתוך שינון ספרים ומאמרים; יורי גראוזה, שהומן ל"תוכנית משום שעלה ממנצ'וריה, מיצמן כעיניו ובמאי התוכנית ניטרל אותו מסביבה זאת. נראה היה, שאפילו המנחה, ישעיהו בן-פורת, מופתע מהימצאותו של גראוזה בין אנשי הצוות. המיתר הרביעי היה מר צאנג, האורה מפורמון, שהיה עלבון לצופים ולסינים. נדמה היה, שהוא ידע על סין פחות מהצופה הישראלי הממוצע. או אולי הוא ידע יותר, רק שלא ידעו איך להוציא זאת ממנו.

הזמנה לפי תוארים. רק שנים מ"אנשי הצוות, הד"ר מירון מדוני, והד"ר אריה הראל, מי שהיה שגריר ישראל בברית-המועצות וביקר בפקין, היו בקריאים בנושא הסיני מעבר לציטוט יש של עובדות ומספרים. היה משעשע לראות את הד"ר הראל, מעמיד את חבריו המרצים הצעירים, שופעי הבטחון-העצמי, על בורותם. הם פטפטו על כפייה מלמעלה ועל שטיפת מוח להמונים, ולעיתים היה נדמה, שהם מדקלמים סיסמאות תעמולה אנטי-סיניות, שיצאו כבר מהאופנה.

בסופו של דבר היתה זו תוכנית שלא הוסיפה לצופה כמעט דבר על סין של מאו. הסרט הצרפתי, ששימש כבסיס הייכוח היה סטרילי וחד-צדדי, כפי שטענו אנשי הצוות עצמם. אבל אנשי הצוות היו סטריליים לא פחות ממנו.

אין צורך להביא אל המסך הקטן בעלי תוארים אקדמיים, המנסים להפגין בקריאות בעובדות כאילו עמדו במבחן בפני הפרופסורים שלהם (ושייקה בן-פורת אפילו חילק לכמה מהם ציונים). כל צופה טלוויזיה בעל רמה אינטלקטואלית ממוצעת, יכול למצוא עובדות אלה ומעניינות יותר בכל אנציקלופדיה ראויה לשמה. יש טעם לאסוף צוות המביע מחשבות חדר שות ותאוריות חדשניות, הנותן משמעות וראיה חדשה לעובדות.

המומחים

נדחקים החוצה

קריין — קאסם
הדרכה לשדרניות

בתגובה לידיעה שהתפרסמה השבוע בהארץ, אמר דובר רשות השידור **צבי גיל**: "לא הצגתי את מועדיות למישרת מנהל הטלוויזיה ולא ניהלו אתי משא-ומתן בנושא". יותר לא היה גיל מוכן לומר, האמת היא שיש אנשים בוועדה-המנהל של רשות השידור, החושבים אותו למועמד מתאים יותר מאשר אותו קצין צבא אלמוני ששמו אינו ניתן לפירסום והחטר כל נסיון בטלוויזיה. גיל נושא בתואר מ.א. בתיקשורת המונית וטלוויזיה. בעבר היה סגן מנהל מחלקת-החדשות בטלוויזיה, והוא ידוע כמינהלן מעולה. אולם ברשות השידור חוששים כיום מפני קידום אנשים מבפנים, כי כל קידום כזה גורר אחריו זנוזות פרוטגליים מרחיקי לכת. למשל: פרשת יציאתו של **חיים יבין** לארצות הברית. הכתב הצבאי של הטלוויזיה **רון כרישי** בביא בשמו של יבין מט בע לשוני חדש: אבדין. ראשי תיבות של: איש בשר רעוה יאכלו. הצופים הנרגזים על כך, שהמגיש הפופולארי ביותר בארץ יוצא לארצות-הברית, צריכים לדעת, כי איש מן האנשים המוסמכים ברשות השידור לא טרח להתקשר עימו כדי לשדל, או לפחות, כדי לשאול אותו באילו תנאים יסכים להישאר על כנו. איש אחד העזב את הארץ, לפחות לשנה, הוא הבמאי **ראלף עינבר**, היוצא בספטמבר לפאריס ולהולנד. השאלה הצריכה להישאר היא: מי יישאר בסוף בטלוויזיה?

הירדנים ביקשו

קריין בהשאלה

משכורת של 120 דינר לחודש, פלוס אש"ל ומכונית צמודה, הוצעה לקריין החדשות הפופולארי בערבית **סעיד קאסם** על ידי נציג הס"ל וויזיה הירדנית העושה בביקור קץ

תוכנית טלוויזיה אינה יכולה להיות שעה של קישקושים וגייבוב עובדות, אליה מוזמנים אנשים לפי תואריהם ולא לפי מה שיש להם להגיד.

תוכניות

תוכניות

על רמה

מאז שאפרים סטן, הבמאי הרוח, הארוך והמוזקן של תסכיתי הרדיו נבחר כמפיק

אחובה יובל וגד קינר ב"הרופא וגרושתו"
תגלית מפתיעה

מונות לאשונה

טכניים יכולים רק להפריע. החלטתי לצ"לם את ההצגה כולה, כפי שהיא, במצלמה אחת, ב"שוט" אחד וללא הפסקה בציר לום במשך 65 דקות. בבי.בי.סי. צילמו טעם בצורה כזו תשע דקות רצופות ואחר כך דיברו על זה בכל הבניין.

פול סלינגר עשה היסטוריה גם בכך שהוא שימש כבמאי וכצלם הסרט גם יחד. שבע שנים היה סלינגר צלם דראי מות בבי.בי.סי. הוא צילם את ההגדה ל"בית פורטייט ואת סירנו זה ברודק. ה"פעם סמך רק על עצמו, המעניין בכל הסיפור הוא, שהצלמים הקבועים של אולפני הרצליה ועוזרת הבמאי, לייקה בייך, שהיא במאית טלוויזיה בעצמה, עמדו משתאים ופעורייפה באולם נוכח השליטה הטכנית שלו במצלמה האלקטרונית הכבדה והמסובכת.

סלינגר התרועץ אנה ואנה במשך 65 דקות רצופות ויצר כל מיני זוויות צי לום בזמן ובמקום המתאים. בתום הצי לומים אמר: "אני השחקן השלישי ב" מחזה, השחקן העלום, אבל אני מקוה

במאי סלינגר

65 דקות בנשימה אחת

שאישי לא ירגיש בהתרועצות שלי עם המצלמה, אחרת כל העניין יאבד את טעמו."

את הטעם נותנים שני השחקנים: ליא קניג ושלמה בר-שביט, שהצטיינו על הבמה בהבימה במשך כל העונה שעברה, אלא שיש דברים שבטלוויזיה עוברים ושאינם עוברים בתיאטרון, כמו הבעות פנים מקרוב קרוב בקלזו אפ.

מחזות נוספים בהפקת מחלקת הדרמה של הטלוויזיה: פרנתיס לפי עגנון ו"חבר לגבולין לפי ברנר. מחזות אלו אינם מיועדים לקהל הרחב, אלא לקהל בעל טעם מובחר. מנדרגולה לפי מקיי וואלי בתרגומו ובעיבודו של יעקב שבי תאי, המוצגת בתיאטרון החיפני, שתבר יים לטלוויזיה על ידי ראלף עינבר, תד"ר בר, אולי, אל הקהל הרחב, אם הגיע הזמן שהטלוויזיה תפסיק לרדת אל הרמה הנמוכה והטשהית ביותר של הקהל הרחב תגיע התודעה על כך לאפרים סטן.

תדריר

* **תעודה** (יום ג' 24/8, 20.30) — בעיני העולם סיביר היא סיוט של מחנות ריכוז, בידות, שממה וקור בלתי ניסבל. אולם סיביר היא גם העולם החדש של ברית-המועצות. על פי התצפית של סרט זה עתידה סיביר להשיג את רוסיה האירופית בהתפתחות תעשייתית ובעושר כל-כלי עוד לפני סוצ המאה הנוכחית.

* **המולדן** (יום ג' 24/8, 21.05) — סיימון טמפלר ניקלע לעולם הריגול, כא"ש משכנעים אותו לעקוב אחרי עובד ממשלה, שערך בלי רצון והבריה מיסמ"כים סודיים למורה גרמניה.

* **סרט השבוע** (יום ד' 25/8, 20.50) — מסע אל תוך הפחד — סרט מתח וריגול של אורסון וולס על מומחה נשק אמריקאי הנדרף על ידי סוכני ה"צאר. בין המשתתפים: ג'וזף קוטן ודור לורס דל ריו.

* **סרט קולנועי** (יום ו' 27/8, 21.30) — גן אללה, רומנטיקה עם מרילין מונרו ושרל בואייה. פאם פאטל, שגברים נופים לים לרגליה, נופלת ברישתו של גבר חלומותיה.

ישראל

צפוסקר ישראלי

בגליל העליון

חודש האמנות מתחיל בצפת, בסוף ארץ גוט, בשבוע אשר יקדש כולו לקולנוע הישראלי — מיבצע ראוי לשבת, בעיקר בהתחשב עם ההיצע המוגבל שיש בשטח זה.

מארגני השבוע — עיריית צפת, משרד התיירות ואיגוד בתי-המלון בצפת — מתכננים לפתוח בהצגת בכורה גלילית של השוטר אזולאי, שכבר הוכיח את יכולתו הקופתית הרבה, במקומות אחרים בארץ.

המאורע החגיגי ביותר של השבוע תהיה הצגת-הבכורה העולמית של 7 פעמים ביום, הקרפודוקציה הישראלית הקנדית החשובה, אשר תזכה בהזדמנות זו בחסות רשית של נציגי ממשלת קנדה וישראל גם יחד.

ואילו כל מי שרוצה לדעת מה כואב לסרט ישראלי, יוכל לגלות זאת בערב המוקדש לסרטים אמנותיים קצרים של ז'אק קתמור, יגאל בורשטיין ואחרים (ר' אכן, סרטים אלה רומזים למה שאנשי הקולנוע הצעירים היו רוצים לעשות אבל אינם יכולים להרשות לעצמם לעשות). ולהשלמת התמונה, יוקדש הערב שלאחריו לוויכוח פומבי על בעיות הסרט הישראלי, והאל הטוב יודע, שאם יזכירו שם את כל הבעיות לא ייגמר הוויכוח גם אחרי שבוע.

בערב האחרון עומדים המארגנים להעניק פרסים לבמאי, לשחקן ולשחקנית המצטיינים של השנה. במקום כבר קורר אים לפרסים אלה צפוסקרים (צפת, בהב' רה אשכנזית, נקראת צפוס), ואם אין הם באים לידי ביטוי בפסלונים מוזהבים, הרי לדברי המארגנים יהיה להם ביטוי מקסים עוד יותר, בצורת צ'ק. אולי זאת הדרך לעודד את הסרט הישראלי.

ישראלים בעולם

צ'או פדריקו

שלוש גדעון

גדעון בכמן הוא בחור ישראלי, לפי כל הסימנים, אשר נולד בגרמניה, ונסע לארצות-הברית (ארץ המוצא של הוריו) בהיותו בן עשרים. שם הוא התמסר לביי קורת קולנוע, בכתב, ובעל פה, כשדר בתחנת-רדיו, וזכה אפילו לתהילה מסויימת בשל העזות שאלותיו. למשל, כאשר ראיין מאפר הוליוודי מפורסם, פתח ב"שאלה הבאה: "כמה שקיות מתחת לעיניים כיסית כבר בקריירה שלך". בין האנשים אותם סייע בכמן, באמצעיו הצנועים, לפרסם באמריקה, היה גם הרב במאי פדריקו פליגי, וזאת עדיין בתקופה

פליגי ובכמן

הענק הזועם

בה נחשב כמעט לאלמוני, לפני החיים המתוקים ושמונה וחצי. כמובן שמאז עברו שנים רבות, בכמן הפך ממבקר לבמאי סרטים דוקומנטריים, ופליגי, כנראה מתוך הכרת תודה על השנים שהן, הסכים להרשות לו ולצוות במאי טלוויזיה להסתובב על בימת הצילום של טאטריקו, ולאסוף רשמים לקראת תכנית דוקומנטרית שהתכנן בכמן לעשות. ואכן, התוצאות של יוזמה זו הן בלתי שגרתיות בדיוק כמו הנושא, התוכנית,

חוסך שבטו

אוהב בנו

מעולם לא שרתי לאבי (סטודיו, תל-אביב, ארה"ב) — זהו סרט טוב ועצוב על יחסים בין אב שתלטן ונוקשה, המתקרב לגיל שמונים, לבין בנו המבוגר, סופר ומורה, שהתאלמן לפני זמן קצר ומנסה לשקם את חייו שלו, מבלי לפגוע בהוריו.

זהו סרט טוב משום שהוא מציג באור נכון בעייה כאו"ב: ככל שהחורים הם טרדנים, בלתי-ניבילים ומסרבים להכיר בהתבגרות צאצאיהם, הם בסופו של דבר בכל זאת הורים וקשה להשליך אותם הצידה כסחבה בלה. זאת ועוד: הזיקנה היא המחלה הנוראה ביותר, או כפי שמג' דיר רופא בסרט: „אנו מצליחים אמנם להאריך את חיי האדם, אבל לא יותר מזה, וקשה לדעת אם הדבר הוא לטוב או לרע“.

וזהו סרט עצוב משום שאפשר לראות בו מצד אחד, התפוררותו האישית של זקן גאה, אשר עמד כל חייו בראש עממו, והוא נראה עדיין זקוף כאלון ותקיף כאיש במלוא אונותיו, אלא שיחד עם זאת, זכרונות מתמלא חורים, הוא שוקע בהזיות העבר, הוא חוזר שוב ושוב על אותם דברים ואנוכיות הזיקנה מראה שניה בכל עצמתו.

וזהו פרט עצוב, משום שהוא מראה, כי בסופו של דבר, אין ישועה לזיקנה. הבן, עם כל יסורי המצפון, מוכרח להמשיך ולחיות את חייו; האב, עם כל השוני, צפוי לגור רל דומה מאוד: הוא נשכח ונמחק מתודעת ילדיו. רק במבט לאחור נזכרים בכל מה שאפשר היה לעשות כדי לרכך מעט את היחסים, ולהנעים במקצת את החיים הי משותפים.

אמנם, מאחר והתסריט מבוסס על מחזה, סובל הסרט הרבה פעמים מדברנות יתר, במיוחד בכמה סצינות בהן מסביר הבן את רגשותיו באריכות מיותרת, מאחר ורגשות

קו לציפור

בין העצבים

הציפור בעלת כנפי הבדולח (ארמון-דוד, תל-אביב, איטליה) — סרט זה הוא מה שהאמריקאים קוראים: סוג ב' מקצועי. הכוונה לסרט העשוי בתקציב קטן יחסית, בהשתתפות כוחות שאינם נמנים על העלית, אבל המסוגל, במידה ונעשה באמת במקצועיות, לקטוף פירות שסרטי א' אחרים אינם מגיעים אליהם לעולם.

וזה בדיוק מה שקרה לסרט זה, אחד מאלופי הקופה של איטליה בשנה האחרונה. סיפור המתח עליו מבוססת העלילה, מגלגל חקירת רצח שתומה, בה מנסים ללכוד רוצח חולני, החורג גשים ללא כל סיבה הנראית לעין, ומלגלג למשטרה שאינם מסוגלת להתחקות על עקבותיו.

הבמאי דאריו ארג'נטו, נטל סיפור זה וקישט אותו בכל המוסכמות הידועות של סיפור-מתח וזוועה: חדר אטום עם רוצח המקיש בדלת, דמות אדם הצועד באלומת אור יחידה, על פני מסך חשוך, בית מט לנפול, צייר מסורף האוכל חתולים, ועוד כיוצא בזה. העריכה, הצילום, והן הופעת השחקנים, מורטים בהצלחה רבה על עיני הצופה, מה המנסה לשווא לנחש איזה מן החשודים המוצעים, הוא הרוצח האמיתי.

יתכן אמנם שהוויזיות והמוסכים בסיפורי מתח ינחשו זאת בשלב מסוים, ומצד שני, אלה הרגילים לחזרהות עם

בכלל לנגוע בתוכנית בגלל הלשון הגורענות הנשמעת בתוכה, ועד עתה היא הוצגה רק בארצות סקנדינביות. לתשומת-לב הטלוויזיה הישראלית. האם יש לנו סיכוי?

תדריר

תל-אביב

*** התפשטות (פאר, ארצות-הברית) — מילוש (אהבותיה של בלונדינית) פורמן, מתאר את פער הדורות באמריקה, כפי שהוא נראה בעיני בן העולם הישן, בהומור ובהרבה אהבת אנוש. כדאי לראות.

*** למות מאהבה (גורדון, צרפת) — טרגדיה אמיתית: מורה מתאהבת באחד מתלמידיה, מגדלה מן התורה ולבסוף מתאבדת. הבמאי אנדרה קאיאט, מאשים בכך את משכילי צרפת הדוברים גבוהה, אבל בעצם חיים עדיין בשטחים רבים, במושגים של ימי הביניים. משחק מעולה של אני ג'יררדו.

המוכנה צ'או פליגי מציגה את הבמאי הגדול ברגעי רוגז וברגעי הרהורים, ולא פעם נשמעות הערותיו ותגובותיו אשר הוקלטו ללא ידיעתו. זאת משום שבכמן, המנוסה כבר בתוכניות וסרטים תעודיים מסוג זה, שכח לציין בפני פליגי ובפני שאר אנשי הצוות מתי הוא מצלם, ובעי קר מתי הוא מקליט, והתוצאות הן בלתי אמצעיות בהתאם.

כך למשל, גילה לפתע אחד מכוכבי הסרט, האמריקאי מרטין פוטר, שבכמן מצלם אותו שעה שהוא מתווכח עם המ' פיקים על ענייני כספים. פוטר יצא מבי ליו וברור כעסו, צרח מול מצלמה ומיקר רופון פתוח: „זה כבר יותר מדי, אתה עם הטלוויזיה המ..... שלך, אני מקווה ש' לא תוכל להשתמש באף חתיכה מ..... אחת של סרט“.

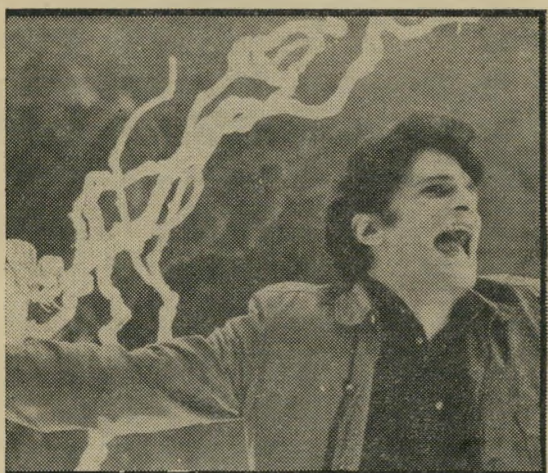
אלא שבכמן השתמש, גם בהתפרצות זאת של פוטר וגם בהתפרצויות ומריבות רבות אחרות. והדבר הוסיף כמובן לא מעט פלפל לדיקון של פליגי ושל שיטות עבודתו. אולי אפילו יותר מדי פלפל, משום שתחנות טלוויזיה רבות מפחדות

דאגלס והאקמן: משפחה מתוסכלת

אלה ברורים לכל צופה ממוצע, גם ללא הסברים. אולם אין זה אלא עניין פשוט, בהשוואה להתרגשות האמיתית שמסוגל לעורר מלווין דאגלס המנוח, בתפקיד האב, אשר מדידן עדיין את בנו בדרך הביתה, אותה עבר במשך שנים, או מנסה לרכוש בהגנה את אחדותו, משום שהוא יודע, כי בהכרה מלאה לא יזכה לה. ג'ון האקמן, בדמות הבן, כנה ואמיתי, אם כי, בגלל התסריט, הוא נראה לעיתים מתוסבך ומסוכסך עם עצמו, לפי מרשמים הדומים יותר מדי לסיגנון המלודרמה המשפחתית האמריקאית הממוצעת.

אמנם לא מדובר כאן באב רגיל או בן ממוצע, אולם אין ספק, שמרבית הבנים ואבות ימצאו משהו מעצמם בדמויות אלה.

טוני מוזאנטה: המקצוע מפחידן

הדמויות על המסך ימצאו אותן כאן סטריליות וחסרות עומק עד כדי כך, שלא יהיה להם במה להאחז. אבל בסך הכל, זהו סרט מתח מקצועי, נוכחותם של פנים מוכרות כמו אנריקו מאריה סאלונגו, טוני מוזאנטה וסווי קנדאל, עוזרים בכל הפרשה, ואילו המוסיקה של אנו מוריקונה מקשטת את כל העניין בצלילי המוזרים המוכרים כבר היטב ממערבוני איטליה.

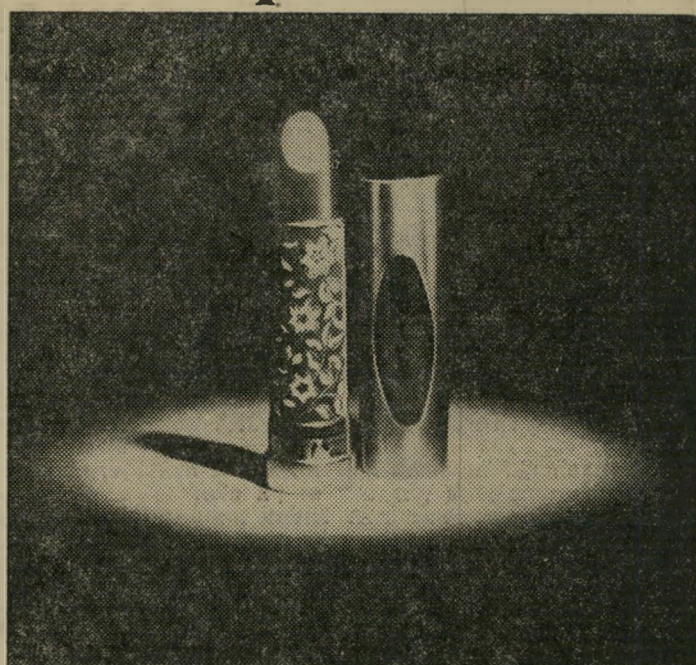
*** לידה בקובלנקה (גת, ארצות-הברית) — האחים מארקס מדגימים כמה מן התעלולים האבסורדיים, הדיאלוריים, המטורפים והסיטואציות המשוגעות, אשר פירסמו אותם בשנות השלושים. מצ' חיק גם היום.

*** פאום הקטן והאלפי הגדול (אלנבי, ארצות-הברית) — היחסים המור"זים בין שני רוכבי אופנועים מקצועיים בסרט, המתאר צעירים החיים בשולי חי חברה האמריקאית וניזונים מחלומות כא-שר המציאות אינה משיגה רצון. האווי רה והדמויות משכנעים הרבה יותר מן הסיפור או הפעילות.

*** פרסי (ברייטה, אנגליה) — קור רות השתלתו הראשונה בהיסטוריה של אברמי, של כל הבדיחות הכרוכות בכך. קומדיה בלתי יומרנית עם רגעים משיעשים רבים.

*** קם (פריז, אנגליה) — סיפור רגיש של נער בן 12, המגדל נץ, בעיירת כורים קשוחה בצפון אנגליה, מצביעה בלי עליל על האנוכיות והאדישות של כל אדם בפני רעהו. סרט יוצא דופן.

Le Lipstick (סגור) Le Lipstick (פתוח)

Le Lipstick (על שפתייך)

חדש, צעיר, גאה, יפה.

את הגליל אשר מתחתיו בצבע הכחול של ליל ירח רומנטי, עליו שזורים פרחי בר עדינים. לה ליפסטיק יתן לשפתייך הרגשת רכות מעוררת ומראה קורן ומסעיר, יקשט את שפתייך ב-24 גווני אופנה חדישים. לה ליפסטיק הוא „ה” שפתון ומשום כך יכול היה להיות מיוצר רק על ידי הלנה רובינשטיין.

הלנה רובינשטיין הפכה את השפתון מתכשיר קוסמטי יומיומי חיוני לאביזר יופי מהודר, נשי ויקר ערך ושמו LE LIPSTICK. שפתון נהדר בתרכובת חדישה ועשירת לחות, מאוזן ברכותו ומגן על השפתיים. LE LIPSTICK תכשיר מקסים בהידורו וביופיו. על המכסה המוזהב, חיתוך מקורי המאפשר לראות

Le Lipstick Helena Rubinstein

בציבור הפחות-פחות רחב, של מידעיו האישיים, קרוביו ושכניו, הוא ידוע, בנר סף לכל אלה, גם כאדם ידוע-חולי, הסר כל ממחלה תורשתית מאוד לא סימפא- טית, חסרת מרפא, שהתקפותיה איומות.

לפני שש שנים, הוא עבר להתגורר כמה חודשים בעיר נופש קטנה בצפון הארץ, שכן שם לעצמו וילה קטנה, כשהוא מבילה את ימיו במנוחה על שפת הים, בקריאה — ושקט. תוך ניתוק מוחלט מעסקיו.

בציבור הרחב, הוא ידוע רק כתעשיין ידוע בציבור הרחב.

בציבור הפחות רחב, של חוג מכריו, הוא ידוע כדון ז'אן מובהק, שרמת-הביצוע שלו

יעל אביב מתחתנת ביוון-קפריסין-תל-אביב

יעל אביב היא לא מאלה שמתחתנות כל יום. הרבה זמן לוקח להחליט על עניין כזה. אבל כשהיא כבר מחליטה — אז לפחות היא לא עושה את זה בצורה השיגרית, מעוררת החלחלה, של הדג' מלווה, רבע-עוף ולחמניה. כמו שהיא לא שיגרית כמעט בכל מה שהיא עושה, וכל מה שהיא לובשת — כך גם בנישואיה. בשקט בשקט, היא לקחה, לפני כשנתיים, את המיועד, עורך-הדין **צחי שני**, ליוון, כדי להינשא שם בנישואין אזרחיים, לקול צלילי הבאזוקי וכדומה. העסק הת' פנצ'ר קצת, כי כאשר הגיעו השניים לשם, התברר להם שלפי החוק היווני הם צרי' כיום להמתין חמישה חודשים לקבל הי' תר נישואין.

זה, לכל הדעות, היה קצת מוגזם. אלא מאי? מאחר שליעל היה זמן פנוי, בגלל דחיית החזרות על הצגת סרטו ב' קאמרי, בבימוי הילל נאמן, שבה היא תשתתף — החליטו השניים לתור קצת את הארץ, אם כבר באו לשם. והשבוע הם יצאו לקפריסין, שהיא ארץ המבינה קצת יותר ללב זוגות צעירים וחסרי סבלנות, להתחתן שם.

ומקפריסין, יחזרו בני הזוג שני תל-אביב, שם לא יוכלו כבר להימלט מקבלת פנים שתערוך לכבודם המשפחה.

אביב

ירושה מיותרת

את לילותיו, מאידך, הוא בילה בצורה לא שקטה כל כך.

הווילה הסמוכה לוילה של התעשיין, היתה של זוג צעיר, שהתחתן זמן קצר לפני כן, ועבר לגור בבית החדש, מתנת ההורים, שבועיים קודם לכן.

בני הזוג הצעיר התיידדו קצת עם שכנם הנודע, הזמינו אותו מיספר פעמים לארו' זה אצלם, והוא הזמין כמה פעמים לארו' זה בעיר. אבל זה הכל. התעשיין הנודע הסביר לשכניו הלבביים כי הוא זקוק למגור' זה ובדידות, והתנצל על שאינו מקיים איתם מגע הדוק יותר.

מה שלא היה מדויק לגמרי, תוך שבור עות מיספר, גילו כמה שכנים חדי-עין ומאחרי בגשף, כי מדי לילה, בשעת חצות, חולפת דמות בלהות, עטוייה גלימה, את השטח החוצץ בין שתי הווילות — מכיוון וילת הזוג הצעיר, לכיוון הווילה של התע' שיין. כעבור שעות ספורות, נראתה אותה דמות עושה את דרכה בכיוון ההפוך.

בתחום זה אינה קטנה מבתחום התעשייה. למרות גילו — שישים פלוס — הוא יוצא עם נערות-חן, שגילן קטן לפעמים מגיל בנו הצעיר, בן ה-19.

עד שבוקר אחד חזרה הדוגמנית הוותיקה הביתה מוקדם מהמתוכנן, ו— כמובן — מצאה את הפרח שלה במיטה עם בעלה, במה שנקרא, בלשון העם, "צורה שאינה משתמעת לשתי פנים". האשה הוועמת סכבה על עקביה בזעם נורא-הוד, עזבה את הבעל.

כל זה, קרה לפני מיספר חודשים. הי' שבוע, נכנעה הדוגמנית הוותיקה למשלחות השלום הבלתי פוסקות ששלח אליה הבעל, נעתרה לחזור הביתה, לתקופת ניסיון, לאחר שבעלה הסביר וחזר והסביר, כי לא היה אלא זה תמים, קורבן חף מפשע לפיתוייה הנוראיים של הפרח. מלבד זה, העלה הגבר גם את הטענה שאין לעמוד בפניה: "לא אני הבאתי אותה אלינו הביתה, לא ז'י

מה שדי נכון, כינינו לבין עצמנו. בואת הכירה גם האשה וחזרה הביתה.

מה שלא גרם לה לחדול מפעילותה הנמר

הבעת תקווה צנועה שזו תסכים ללמדה פרק בהליכות דוגמנות. למען תוכל גם היא, הפרח, לעלות על דרך המסלול הישר.

המחמאות היו מסוגלות להמס אפילו אבן. לא פלא שהן המסו את ליבה של הדוג' מנית הוותיקה.

התלמידה - והבעל של מורתה

אבל אלה היו, כמובן, רק שמועות לא בדוקות. בתום הבראתו, חזר התעשיין מ' חופשתו הממושכת לחי עבודה ויצור פעי' לים, כשהוא משאיר את עיר הנופש וזכי רגונותיה מאחוריו.

משום כך, ספק גם אם נודע לו, כי לזוג הצעיר נולד, כשנה לאחר נישואיהם, בן צעיר ובריא, במזל טוב.

כלומר, לא כל כך בריא, לאחרונה, כשהוא היום בן חמש, התגלה שהילד סר' בל ממחלה תורשתית, מאוד לא סימפא- טית, חסרת מרפא, שהתקפותיה קשות מאוד.

רצת, אותה התחילה ביום שעזבה את הי' בית: בכל האמצעים העומדים לרשותה — ועומדים לרשותה אמצעים — היא דר' אגת לכך שהפרח שלה לא תניח רגל על מסלול הדוגמנות. בינתיים, היא מצליחה בכך.

אם לקצר סיפור ארוך — הדוגמנית הטירנונית הפכה לבת-בית אצל הוותיקה. זו טיפלה בה כאומנת בבתי-סיפוחיה, ובתי' הטיפוחים לא שכתה להלל ולשבח ולספר גדולתה ברבים של מדריכתה, לשגר לה מתנות, ועוד כהנה וכהנה.

מחלקת המחמאות היתה פרח דוגמנות צעירה ומתחילה, שלא פסקה לשפוך את הערצתה בפני הדוגמנית הידועה, בתוספת

ב"י, ב"י, קונטסה

היא עזבה אותנו — עם הילדים, המטפלת, ושארית הזהר שבחינו — ביום שלישי, בארבע בבוקר. והשאירה אותנו, לפחות עד השנה הבאה, לחיות באפרוריות פרולטרית. הרוזנת כריס-טינה פאולוצ'י, שירדה אלינו ממרומי האולימפוס של דור הסילון, כדי להור' סיף קצת צבע לעם העובד ומזיע בציון, התעופפה בעל הלאה, ספציפית — ליוון, לידידה ותיאודור מיקנוס.

את ליל שבת האחרון בילתה הקונ' טסה בתנועה-מתמדת בביתם של אס'י ואהרונה דיין ביו, כשאינם גם שר הביטחון ורעייתו.

למחרת, ניתן היה לגלות אותה בביר' כת אכדיה, משתעשעת בחברת קבוצת ילדים וצעירים. הילדים היו שני ילדיה, והצעירים — קבוצת חבר'ה מקורס קצי' נים, חבריו של חבר ותיק של חרוזות — הלא הוא שאול וייצמן, בנו של עיזר הגדול. שאול בא להיפרד מ' כריסטינה לפני נסיעתה, והביא איתו בהודמנות גם את החבר'ה. מה יש, שיכירו פעם מה זה דם כחול אמיתי, הבורים האלה.

הסחוט

יזחקי

ישר מהתוכנית מישחקב בסלווידה. הוא יחליף אותו, אני מתכוונת, בהצגה. אם יחליף לקחת על עצמו את כל תפ' קידיו של מוטי — לא אתפלא אם גם הוא ידקק בקרוב לחופשת נשימה באנגליה.

הפרפר

ברקן

ההורגים כל חלקה טובה בנו — אלא בעי' קר הפרחים שהתעופפו — במהופך דווקא לנהוג בטבע — סביב הפרפר המיסכן, במיוחד, תיקי דיין ועליזה יזחקי, שתי אהובותיו — לחילופין — על הבמה. ומחוצה לה.

יחליף אותו, את מוטי, אמיר אוריין, שיגיע לבמה, צעיר ורענן, מלא און ומרץ,

דיין

עיף, סחוט, מיושב ומדולדל, יצא מוטי ברקן, כוכב הפרפרים הם חופשיים. לחופ' שה קטנה באנגליה, בימים הקרובים. מה שהרג אותו, זו לא רק ההופעה הממושכת בהצגה, ואף לא ימי אוגוסט הלוהטים,

להקת גייסות השריון יצאה להגנת הבמאי שלה שהתפוסר והמתמרמר:

אסור להתעסק עם חניכות?

חברתו הקבועה. "אצלי הכל גלוי", אומר ג'וקי. ושום עניין לא היה יוצא מן העניין הזה, כמו שלא יצא שום עניין מעשרות העניינים הקודמים שהיו לג'וקי ארקין — לולא ניסו כמה אנשים טובים לערבב אותו עם עניינים אחרים — שאין להם שום קשר לחיי הפרטיים הסוערים של ג'וקי.

"לא איכפת לי שאנשים מדברים עלי", אומר ג'וקי. "זהו זכותם. אני מתרגן רק כאשר דיבורים אלה פוגעים בעבודתי המקצועית. אין שום קשר בין עבודתי כבמאי, ובין חיי הפרטיים. ומי שמנסה

ה שג'וקי ארקין (36) אוהב אותו חתיכות וצעירות — ידוע כבר מזמן. זה שחתיכות צעירות אוהבות את ג'וקי ארקין — גם כן ידוע כבר מזמן. אבל זה שהאהבה ההדדית הזאת תפריע ל־ מישור בחיים — זה כבר עדיין חדש. העניין הזה התחיל לפני שלושה חודשי שים בערך, כאשר התחיל ג'וקי ארקין לביים את התכנית החדשה של להקת גייסות השריון.

בעזרת "הקסם השחור" והמשופם אה־לה צ'ארלס ברונסון שלו, תדמיתו הדון ז'ר־אנית, מעמדו הקובע גורלות כבמאי, וה־ ליכותיו הפשוטות וחסרות הגיגונים —

הבמאי ג'וקי ארקין, בין רגליה של אשתו לשעבר, בתצלום פירסומי לגרביים. מאז שהתגרש לפני כעשר שנים, נחשב ג'וקי לאחד מקוטלי החתיכות.

למצוא ניחומים. עופרה זינגר — גם היא חברה בלהקת גייסות השריון — רק חיכתה להזדמנות שבה תוכל לתת לו אותם. הידידות בין ג'וקי לעופרה התפתחה בצורה כל כך חזקה — עד שאפילו הוריה של עופרה לא יכלו, למרות התערבותם, לעצור בעדה.

ג'וקי לא ניסה להסתיר את ידידותו לשתיים מבנות להקת גייסות השריון. הוא ישב איתן בדיוגוף, הלך איתן לים, והציג אותן — כל אחת בתורה — כי

הצליח ג'וקי בקלות להפוך לאלילן של בנות הלהקה. ג'וקי מצידו לא נישאר אדיש. התלהבותו מקסמיהן של הבנות התמקדה בתחילתה בדמותה של יפהפיית הלהקה — אליס. הידידות עם אליס גימשה כחודש — והתפוצצה, לפי טענותיהן של הלשונות הרעות — על רקע סירובה של אליס למלא את כל הוראותיה המקצועיות של הבמאי שלה. ג'וקי לא היה צריך להרחיק לכת כדי

חתיכה אי: עופרה זינגר, קי, סולקה מהלהקה, לאחר שעוררה את שאר החברים ל"מרד" נגד פיטוריו.

חתיכה ב': אליס היפהפיה בעלת העיניים הכחולות, היתה ידידתו הראשונה של ג'וקי ארקין בין בנות הלהקה.

דרכי אדם

צרות לגיזבר

באקראי. נודע יום אחד לחירצה פרץ. אם לארבעה ילדים, כי היא זכאית לקיצו בה מטעם הביטוח הלאומי. היא פנתה לבעלה, יוסף פרץ, גובר המועצה המקור מית של שדרות. בשאלה אם ידוע לו על כך.

פרץ, גבר ממושקף וכבד-גוף, השיב לה, לדבריה, כי אכן ידוע לו, את הקיצבה הוא מקבל — אך מהמועצה המקומית, כי חלק מהמשכורת שלו.

צ'ק בתיבה. למרות שהיחסים בין תרצה לבעלה לא היו תקינים, לא פיק פקה לרגע באמיתות דברי בעלה, אלא שיום אחד, מצאה בתיבת הדואר צ'ק על 165 ל"י — קיצבת יוצאי צבא, המשר למת לזכאים לקבל ביטוח לאומי.

תירצה פנתה לסניף הדואר, שאלה אם לא מגיעה לה גם קיצבת ילדים, הפקיד ענה שאכן מגיעה לה — והרי היא מקבלת

למצוא קשר כזה — פשוט מנסה להכשיל אותי בצורה מלוכלכת ובלתי הוגנת." אם ניסו כמה אנשים להכשיל את ג'וקי — הם הצליחו. הוא נאלץ להתפטר — לאחר חודשיים וחצי של חזרות — מ-תפקידו כבמאי התכנית החדשה של לה-קת גייסות שיריון.

הסיבות הרשמיות לעזיבתו של ג'וקי — התרחשו על רקע אמנותי טהור: "לא היתה לי ברירה", מספר ג'וקי. "הצגתי את שלד התכנית בפני אלוף גייסות השריון, אברהם אדן, קצין החינוך של החיל עזריאל לוי, ועוד כמה קצינים בכיריים. הם החליטו שהתכנית אינה טובה —

ג'וקי - אינו בעד עירוב עם תחום המיקצועי עם תחום הפרטי, "מה שאני עושה עם הבנות לאחר החזרות — זהו ענייני שלי בלבד."

ודרשו ממני לשנות אותה. ברור שלא יכולתי לעשות זאת. צורתה של התכנית ניקבעה על פי טעמי. אחרת לא הייתי בוחר בה. מה שנידרש ממני היה לבחור בין שתי אפשרויות: או להחליף את הטעם שלי — דבר שאיני יכול לעשות — או לביים על פי טעמם של אחרים — דבר שאיני רוצה לעשות. עשיתי את הצעד הכי הגיוני לפי דעתי: התפטרתי. הצרה היתה, שהגיונו של ג'וקי ארקן לא פעל עד הסוף: "חשבתי שהם לא ימצאו אף במאי שיסכים לקחת את מקרמי". אומר ג'וקי.

על מה שג'וקי כן מעוניין לדבר — ולא רק לדבר — אלא אפילו לערוך מיפוש ציבורי, אם הדבר יינתן לו — הוא על מידת סמכויותיהם האמנותיות של אנשי צבא מיקצועיים.

"אני לא מבין מדוע אלוף בצה"ל — עם כל הכבוד להישגי הצבאיים — צריך להתערב בעניינים אמנותיים. איזה קשר יש בין דרגה צבאית ובין הבנה בענייני אמנות? אמנם — מפקד החיל הוא ה' מפקד של התכנית האמנותית בלהקה ה' צבאית, אבל הוא אינו מפקד אותה בכספו שלו, אלא בכספי כל עם ישראל. לדעתי — לאחר שבחר בבמאי — תפקידו נגמר. ההתערבות בעבודה האמנותית עצימה — היא ניצול בלתי הוגן של סמכויותיו הצבאיות."

על חוסר הבנתם של מפקדי צה"ל בענייני אמנות — היה מוכן עוד ג'וקי לסלוח. אבל מה שמרתח אותו, אלה הדיבורים שניתלו לעניין הילוקי הדעות האמנותיים: "הפיצו שמועות שכל ה' נות מאוהבות בבמאי. אחרי שעובתי, נ' סו ללכלך את כל העניין ע"י כל מיני השמצות. אמרו שאני אונס קטינות, פורק עול ונגד המימסד. יכול להיות שאני ניראה ככה — ויכול להיות שאני באמת כזה. אבל זה לא שייך בכלל לעניין. אם כל הבנות רוצות להיות מאוהבות בבמאי — שיהיה להן לבריאות. אני לא חושב שזה מפרע באיזו שהיא צורה ל' עבודה. להיפך, אני אשמ אם הולך לי" הולך לו לא רק אצל בנות הלהקה — אלא גם אצל הבנים. לאחר שג'וקי הת' פוטר — הם עקבו אחריי בהחזרות והת' חננו בפניו שיחזור. ג'וקי אמר להם לה' גיד זאת למפקד החיל.

חברי הלהקה — בהנהגתה של עופרה — החליטו לצאת לעזרת ג'וקי, אמרו את כל מה שהיה להם לומר לעזריאל לוי. הדיבורים לא עזרו: התוצאה היחידה של נסיגות השינוע, היתה עזיבתם — או העזבתם — של ארבעה מחברי הלהקה, ביניהם עופרה זינגר.

"עכשיו זו איננה אותה הלהקה. האווירה הטובה התקלקלה לגמרי", אומר ג'וקי. הוא רק מקווה שבלקחתו החדשה — להקת חיל הדרכה — הוא יוכל לעבוד ואפילו לאהוב — בשקט.

תרצה פרץ
זי"ק

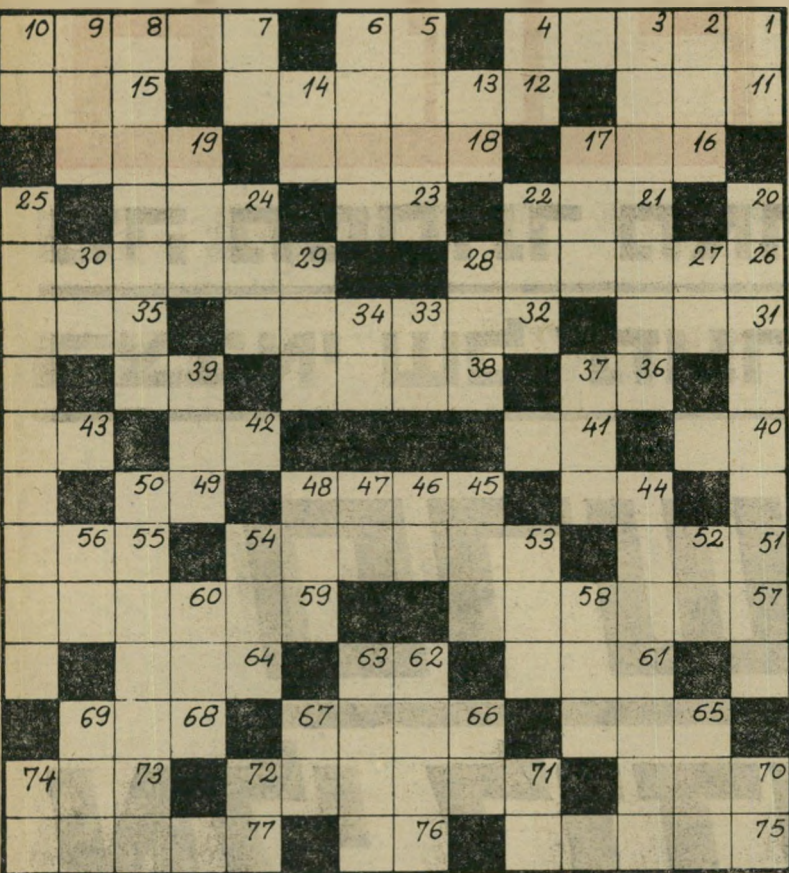

ובעקבה
ל"א זי"ק

את הכסף באמצעות אדם המופיע עם יפוי כוח מטעמה, ומקבל את הכסף בשמה. אל תחתמי. המשך הפרשה מתואר ב' מכתב ששלחה תירצה לביטוח לאומי: "נמסר לי שקיצבה כזאת מגיעה לי כל שלושה חודשים, ואילו משהו מקבל אותה בשמי, כביכול על-ידי יפוי-כוח חתום ב' חתימת ידי — דבר שאני מעולם לא עשיתי. לא חתמתי על שום יפוי-כוח."

לדבריה, כאשר הוצגו המיסמכים בפניה, הכירה מיד את כתב-ידו של בעלה, שכתב בשמה: "אני עקרת-בית, אם לארבעה ילדים, וגרה רחוק מבניין הדואר, הנמצא במרכז העיר, ואני סובלת מלחץ דם ב' רגליים שלי." על החתום — תרו.

פרץ מצידו, מבחיש שזי"ק את החתימה על יפוי-הכוח. "היא בעצמה חתמה", הס' ביר, "ואני הלכתי להוציא את הכסף. אחרי הכל, זה בשביל שנינו, לא ז'?"

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת. ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "תשבץ 1773". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאזן

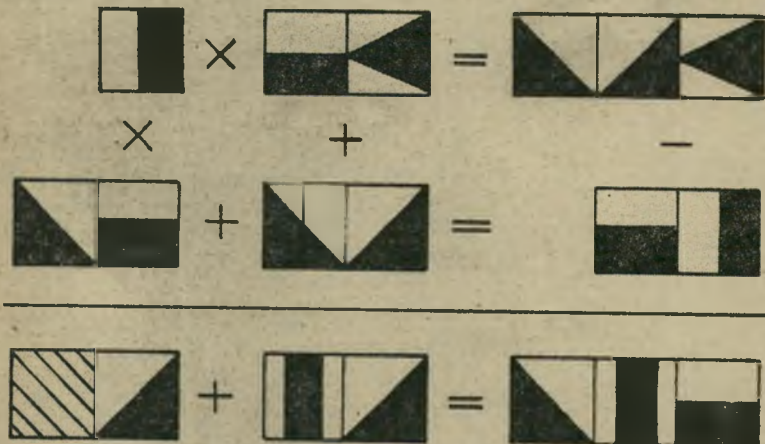
(1) צרור. (5) גבוה. (7) גיבורה תנ"כית. אשר הסגירה את אחובה לאוייב. (11) עור נה. (12) שודד. (15) נוזל בפה. (16) טמפו. (18) מקום משופע, צלע הר. (19) עוף אגר-די. (21) נהרה. (23) מכשיר עיניים. (24) דמות מגילת אסתר. (26) שבט פראי ממחריבי רומא, אשר שמו הפך לשם נר' דף להרס תרבות. (29) טולרנטי. (31) לא כשר. (32) קומונה רוסית. (35) חלק ברגל. (36) ניצל מהמבול. (38) מאכלת. (39) לאום. (40) מונח בחשמל. (41) אוניברסיטה אמ' ריקאית. (42) שליט מונגולי. (43) שנון. (44) ציבור אבנים. (45) אנדרטה. (49) אבר חי-צוני. (51) מזימה, חבר בוגדים. (53) לחן. (55) נעלם כלא היה. (57) אויבים, מתחרים. (59) זמר בס רוסית מפורסם. (61) הלך. (62) הלך. (62) נכרי בארץ מגוריו. (64) ספורט חורף. (65) מזון. (66) שחקנית ב'קאמרי'. משתתפת ב'מדיאה'. (68) דטקטיב. (70) פנצ'ר, תקלה. (71) מצביא קרתגני. (73) צמח גוי. (75) מסך. (76) מפלגה. (77) שרץ קטן האורג קורים.

מאזן

(1) חומל. (2) שסף, פלח. (3) מזור, אינו

חשבוע 1773

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור וכפל, יש למצוא איזו סיפרה מייצג כל סמל של ריבוע.

את החשבונית יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת. ד. 136, ת"א, ולציין על גבי הגלויה: "חשבץ 1773". הפיתרון צריך להכיל את כל התרגיל במיספרים. המועד האחרון למשלוח הפיתרון — 30.8.1971.

בין הפותרים נכונה יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

מה מסתתר מאחורי מעצר כתבו

הצבאי של "מעריב"

פרשת אלי לנדאו

שני ראשי כנסיה
רבו ביניהם בגלל
דיילת אל-על!

דיילת בכירה זאנט דומיגיאן